SFÂNTA ZI DE ZECE MAI

În această zi de comemorare a zilei de Zece Mai, gândurile noastre se îndreaptă spre anii 1866, 1877 şi 1881, ziua Dinastiei, Independenţei, şi a Regalităţii. Asemenea datelor dovedite legendare prin trecerea anilor, ziua de Zece Mai, zi de măreţe înfăptuiri, popasuri de glorie şi mândrie naţională, a rămas săpată în stânca istoriei neamului românesc.

Această zi este un adevărat condensat istoric, în care se regăsesc fapte glorioase sau utile, de valoare şi semnificaţie foarte diversă şi petrecute la date de asemenea foarte diferite.

An de an comemorarea acestei zile înnoieşte în inimile Românilor de pretutindeni sentimentul viu al înfrăţirii în destinul comun al familiei naţionale. Cu toţii ne închinăm în faţa măreţiei jertfelor, curajului şi luptelor care au fost dalta făuritorilor istoriei noastre.

După o jumătate de secol de robie comunistă, parcă înţelegem astăzi şi mai mult taina supravieţuirii noastre, pe care mulţi străini o consideră un adevărat miracol etnic şi istoric. Căci, oricât de aprig a fost vrăjmaşul şi oricât de prădalnică i-a fost firea, el n'a putut şterge această filă din calendarul moştenirii noastre strămoşeşti.

Lanterna magică ce a luminat drumul neamului prin învolburările vremurilor a fost idealul firesc, instinctiv întâi, apoi tot mai conştient, al unităţii naţionale. Puterea acestui vis, întărită de credinţa în Dumnezeu, a galvanizat energiile şi a inspirat sacrificiile fără seamăn care au dus la instaurarea Dinastiei, câştigarea Independenţei, apoi la Regalitate.

Astăzi, ca şi atunci - cum ne învaţă marele precursor, pribeag ca şi noi, N. Bălcescu - *"mântuirea stă în noi şi vom fi mântuiţi dacă vom fi cu priveghere şi jertfire, dacă ne vom întări braţele şi inima şi vom sta toţi pentru unul şi unul pentru toţi"*.

Voinţa neşovăitoare a poporului român de a trăi liber în ţara sa independentă, trebue să fie un prilej, ca această zi de frumoasă primăvară, zi de Zece Mai, zi de aduceri aminte, să fie sărbătorită de tot poporul român, cel de acasă şi din pribegie.

Orice s'ar întâmpla pe scena politică din ţară, noi ştim, şi ziua de Zece Mai o dovedeşte, că acea cheie a biruinţei e în mâna noastră.

Să arătăm că înţelegem porunca destinului şi o urmăm aşa cum au gândit făuritorii măreţei zile de Zece Mai.

Ziua de Zece Mai este pentru noi toţi un îndemn şi o pildă. Un îndemn de speranţă dârză în destinele României Mari şi o pildă pentru a înscrie cândva acelaşi Zece Mai, din nou, în cartea de aur a neamului nostru.

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 35 $ / 55 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 26 NR.281 - MAI 2000 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

FATALITATEA ILIESCU

Eugen BÂRSAN

Ion Iliescu a urcat în sondaje până la punctul unde el se vede şi se crede un virtual câştigător al preşedinţiei şi al alegerilor parlamentare. În fapt, ascensiunea vertiginoasă a lui Iliescu se datoreşte greşelilor comise de Radu Vasile, care au erodat coaliţia guvernamentală. Şi nu numai. Greşeli care au fost speculate de opoziţie cu vârf şi îndesat. Pe acest fond ridică Ion Iliescu capul, vrând să se întoarcă neapărat la Cotroceni, înconjurat de admiratori cu vechi state în aparatul de partid comunist. Iar ce se va petrece, rămâne de văzut. Până una alta, în pofida faptului că nu are loc nici o revizuire categorică a poziţiilor sale exprimate între 1990-1996, fatalitatea Iliescu rămâne vie.

Pentrucă ea are un fel de tălpi de *mişto* pe care hoţii de ieri, nutriţi de prostia proştilor de azi, urcă în sondaje în chip mai mult decât surprinzător. Din păcate, urcă pe România însăşi. Fiindcă, după cum se pare, ea e pe punctul de devenire a unui popor de ilieşti. Poate. Totul se petrece sub ochii noştri şi deci urmează să vedem dacă rezultatul alegerilor care vor veni va râde sau nu va râde de România. Şi dacă se va întâmpla cumva să râdă, acest fapt va fi proba ruşinei naţionale, că de această dată n'a mai fost nevoie de şenilele tancurilor sovietice, pentrucă Românii din electorat au devenit ei înşişi şenile. Şi cu asta, bunele speranţe, amânate mereu timp de mai bine de zece ani, o iau dela capăt ca să vadă odată şi odată sfârşitul fatalităţii Iliescu.

Supraîncărcat de un suprem orgoliu, Iliescu crede şi o spune că el ar fi de neînlocuit ca lider al ţării. O spune anume când el zice că ar fi gata să renunţe la candidatura de preşedinte dacă ar exista cineva mai bun care să-l înlocuiască. Este o grozavă lipsă de minimă modestie să-i spui ţării că tu eşti de neînlocuit, când România are în chip sigur mulţi oameni capabili să înlocuiască fatalitatea Iliescu şi să facă bine ţării.

Înrădăcinat în doctrina mumă, cea roşie, Iliescu ţine să pretindă că el este de neînlocuit folosind şi argumentul că anticomunismul Românilor ar fi ceva retrograd. Iar ca să păcălească lumea retrogradă, să se întoarcă la el, dumnealui iese pe la anumite manifestări cu făcutul semnului crucii. Şi prostimea îi cade în undiţă, încurcând cu aceasta iţele şi axa: unirea Românilor în comunism sau în *"retrogradul"* anticomunism.

Continuare în pagina 3

TRATATUL ROMÂNO-ROMÂN

Mihai CREANGĂ

Actualul ministru de Externe al României, Petre Roman, a semnat împreună cu omologul său moldovean, Nicolae Tăbăcaru, Tratatul cu mica republică de peste Prut, care reprezintă doar o parte din teritoriile răpite României în urmă cu 60 de ani. Era nevoie urgentă de acest tratat *"româno-român"*? După cum declară oficialii Ministerului nostru de Externe, s'ar părea că da. Argumente? Puţine şi generale: avansarea României în negocierile de aderare la Uniunea Europeană şi integrarea în NATO ar presupune şi încheierea acestui tratat, ultimul cu vecinii imediaţi ai României. Dar este Republica Moldova un vecin al nostru la fel ca Ungaria, Serbia, Bulgaria sau chiar ca Ucraina? Evident, nu - iar explicaţiile ar fi superflue. Ni se comunică, tot dela MAE, că *"Uniunea Europeană este interesată de încheierea negocierilor pentru delimitarea frontierelor, graniţelor României cu Ucraina şi cu Republica Moldova urmând să devină frontiera de Est a UE"*...

Ca să fiu sincer, eu unul n'am auzit niciodată un reprezentant al organismelor euro-atlantice precizând unde ar fi *"frontiera de Est"* a Europei unite. Ba chiar dimpotrivă: aflat la Chişinau, Bodo Hombach - coordonatorul Pactului de stabilitate în Europa de Sud-Est - a declarat imediat după semnarea Tratatului că *"Europa nu se opreşte la Prut"*. Veste bună. Vestea proastă e că toată lumea a înregistrat declaraţia lui Vladimir Putin după ce a devenit preşedintele ales al Rusiei şi după ce a fost primit cu onoruri la Londra. Putin a declarat că Rusia *nu va permite* (subl. ns.) apropierea NATO de graniţele ei, specificând că asta înseamnă, de fapt, graniţele fostului URSS (devenit, mă rog, Comunitatea Statelor Independente - cât de *"independente"*, ne-o dovedesc, mai ales, Georgia şi Moldova, şi de curând, reacţia dură a Kremlinului faţă de Estonia - n.n.). Desigur, formal, sunt 700 km care despart România de cea mai apropiată graniţă a Rusiei. Dar *"diplomaţia"* moscovită nu se încurcă (n'a făcut-o niciodată în ultimii 300 de ani!) cu asemenea *"fleacuri"*. Mai ales că de Transnistria - teritoriu secesionist al Republicii Moldova - şi de Tiraspol - unde stă şi tot stă Armata a XIV-a rusă - nu ne despart decât... cam 120 km! Nu ne ameninţa, cu câţiva ani în urmă, generalul Lebed (alt favorit al Occidentului) că, la o adică, tancurile lui ar ajunge la Bucureşti în mai puţin de 48 de ore?

Ne ajutăm, atunci, pe noi înşine şi îi ajutăm pe fraţii de peste Prut, încheind un Tratat de bază cu o ţară - doar formal independentă - care are trupe străine (şi ce trupe!) pe teritoriul ei? Răspunsul e la mintea României de pe urmă, nu şi la mintea diriguitorilor politicii noastre externe.

De altminteri, în plină şi gravă criză energetică a republicii de peste Prut, ministrul Berceanu - coleg de partid cu Petre Roman - a sistat livrarea energiei electrice către Moldova, pe motivul datoriilor acumulate de aceasta faţă de noi (în paranteză fie spus, sunt datornici mai mari în România cărora nu li s'a *"tăiat"* curentul!). Urmarea? Ruşii s'au arătat dispuşi să reia livrările de energie pentru Moldova, dacă aceasta oferă spaţiu pentru o bază militară rusească! În aceste condiţii şi adăugând că în România este un an electoral - ceea ce va produce foarte mari discuţii privind prevederile Tratatului *"româno-român"* (prevederi necunoscute, deocamdată, opiniei publice!) - graba lui Petre Roman este de neînţeles. E aproape suspectă.

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

Mihai CREANGĂ	pagina 1
Andrei BĂDIN	pagina 2
Ileana NICA	pagina 2
Roland Cătălin PENA	pagina 3
Roxana IORDACHE	pagina 4
Viorel PALTIN	pagina 5
Prof. Andrei Iuliu HOSSU	pagina 5
Angela ŞUTA	pagina 6
Av. George VASU	pagina 6
Prof. Valeriu ARBORE	pagina 7
Florin Oprea SĂLCEANU	pagina 7
Nicolae RĂGAN	pagina 8
Dan COSMULESCU	pagina 10
Prof. Mihai S. DERDENA	pagina 12
Dr. Ionel ZEANA	pagina 12
Prof. Nicolae CIACHIR	pagina 15
Irina DONCIU	pagina 16

editorial

ACEEAŞI PROBLEMĂ: ION ILICI ILIESCU

Cazul Ion Ilici Iliescu este unul dintre cele mai dureroase cazuri din istoria politică a poporului român. Dacă îl urmăreşti îndeaprope şi încerci să-i defineşti caracterul, constaţi că nu-l are. Astăzi spune una şi mâine alta. Iar cel care arată acest adevăr, riscă s'o *"ia peste bot"*, după propria-i expresie. El, potlogarul autentic, te tratează de mincinos.

Cea mai evidentă probă în acest sens o constituie cazul *mineriadelor*, pe care nu a avut curajul să le explice în aceeaşi versiune niciodată; la fel şi cazul *teroriştilor*, din perioada revoluţiei din 1989, încât nici până astăzi, nu s'au lămurit misterele de atunci.

Se spune că Ion Ilici Iliescu nu mai are memorie. S'ar putea să fie adevărat, dar ciudăţenia stă în faptul că singurul lucru de care îşi aduce aminte este că nu a avut două mandate întregi la preşedinţia ţării. El însă nu-şi mai aminteşte de dezastrul făcut ţării în vremea celor două guvernări, una de 2 ani şi alta de 4 ani.

Exemplul cu *firul roşu* este *"înduioşător"*. Iliescu a uitat, dar cineva i-a adus aminte în mod convingător, cu dovezi de netăgăduit. De-abia atunci a recunoscut că-şi aduce aminte că *"a fost ceva, dar nu chiar aşa"*.

Şi fiindcă aici este vorba de o problemă mult mai gravă, aceea a dorinţei arzânde de a deveni din nou preşedinte, să încercăm să lămurim de ce Ion Ilici Iliescu nu are nici un fel de legitimitate de a candida din nou la preşedinţia României.

1. În cele două guvernări anterioare, el a ajuns la putere prin tot felul de manipulari, pe care nu le mai înşirăm, deoarece le ştie toată lumea. Procentajul cu care a câştigat prima dată în alegeri, în mod suspect, a fost asemănător cu cel al lui Ceauşescu, din timpul *"alegerilor libere"*, aranjate. Lucrul cel mai important este însă că în 1996 a fost înlăturat. Punct.

2. A declarat în mod abuziv şi dictatorial, ţara o republică, cu o nerušinare crasă. O obrăznicie care a anulat un referendum.

3. A condus ţara în chip neocomunist, limitând drepturile de libertate.

4. Toate reformele naţionale morale, juridice (restituirea pământurilor ţărăneşti, restituirea caselor naţionalizate, anularea sentinţelor ilegale şi abuzive), care erau imperioase pentru ţară au fost tergiversate şi apoi trecute în domeniul uitării.

5. A fost neglijent cu banii publici, cheltuind pentru propriile interese, iar nu pentru interesele naţionale, din vistieria statului. Atâtea bănci au pierdut sume mari din cauza aceasta. La preluarea puterii, cu prima preşedinţie, statul român nu avea nici o datorie pe piaţa internaţională, iar după 1996, Statul avea datorii de ordinul miliardelor de dolari. De ce s'au împrumutat atâţia bani şi mai ales cum s'au cheltuit? Marea greşeală a guvernării de după 1996 a fost că nu s'a declanşat o investigaţie, nu numaidecât penală, dar strict financiară, să se cunoască raţiunile pentru care România a fost lăsată cu atâtea datorii.

6. Opoziţia în care s'a găsit din 1996, nu l-a maturizat deloc. Acelaşi om, aceeaşi politică dezastruoasă pentru ţara noastră.

7. Nu aduce nici un fel de noutate în programul partidului său, în eventuala sa alegere ca preşedinte, deşi, şmecher cum este, a încercat să explice noul chip al orientării sale, făcând o întoarcere de 180 de grade, dela Răsărit spre Apus, spre Europa occidentală. Noi cei de aici, din afara hotarelor ţării, nu credem acest lucru. De altfel, nu cred că există Român care să creadă acest lucru. Căci apropierea de Occident nu este compatibilă cu educaţia lui la şcoala KGB-ului, de tip monolitic marxist; de aceea totul e o minciună, praf în ochii alegătorului. El nu doreşte integrarea în Uniunea Europeană, nici în NATO.

8. Oamenii cu care vrea să formeze viitoarea echipă guvernamentală sunt aceiaşi din vremurile preşedinţiei lui anterioare. Nimic nou, nimic bun.

9. Recent, a apărut în presă scandalul iniţiat de un ziar parizian, în legătură cu *"spălarea"* banilor dela Bancorex, din 1995, de ordinul miliardelor. Scandalul antrenează în jocul justiţiei, un număr mare de beneficiari şi sumele de bani care au fost cheltuiţi ilegal, de către oamenii guvernului din vremea aceea. O comisie de experţi a venit din Franţa pentru a cerceta cazul acesta, pe baza declaraţiilor unui cetăţean francez de origine română, care a lucrat la oordinul guvernului de atunci, din 1995.

Parchetul Guvernului Francez dela Paris a avut iniţiativa cercetărilor în acest caz, şi, acum este implicat şi Parchetul General al României. Deci, un proces care are loc pe o arenă internaţională. Toate aceste lucruri, văzute de aici, din străinătate, ne confirmă bănuială că Ion Iliescu este direct responsabil de *"spălarea"* banilor făcută de Bancorex.

În aceste momente, în plină desfăşurare a campaniei electorale pentru alegerile generale din toamna viitoare, finalul scandalului acesta va fi determinant pentru soarta alegerilor. De aceea, un rezultat definitiv este imperios necesar. Ţara vrea să ştie adevărul în această afacere a *"spălării"*, adică a furtului de milioane de dolari.

Nimeni dintre cei care au luat parte la o astfel de tâlhărie, nu poate rămâne nepedepsit de legi. Nici vorbă deci, de poziţii în conducerea statală.

George BĂLAŞU

UN NOU SCANDAL LA BUCUREŞTI:

"FILIERA FRANCEZĂ" ÎI ÎNGROAPĂ PE ILIESCU, MELEŞCANU ŞI NĂSTASE

Andrei BĂDIN

Un nou scandal a izbucnit la Bucureşti, odată cu sosirea pe malurile Dâmboviţei a unei delegaţii de judecători francezi care are ca scop cercetarea mai multor afaceri necurate făcute de un om de afaceri francezo-israelian originar din România, strâns legat de Puterea de până în Noembrie 1996. Numele acestuia este Adrian Costea şi el este practic necunoscut opiniei publice din România chiar dacă, conform mărturiilor diverşilor implicaţi în această afacere, acesta pare a nu fi chiar un personaj neimportant al evenimentelor din ultimii 10 ani din societatea românească. Afacerea denumită *"Filiera franceză"* nu pare că se va opri la dezvăluirile de până acum ale presei de pe malurile Senei şi Dâmboviţei. Iţele duc hăt departe, se pare chiar în afacerile nu prea curate care de mulţi ani încoace se duc sub paravanul serviciilor secrete descendente ale fostei Direcţii a Securităţii Statului.

Autorităţile franceze venite la Bucureşti pentru anchetarea unor cazuri de spălare de bani au solicitat procurorilor români verificarea unor documente şi audierea mai multor persoane, în calitate de martori. Persoanele menţionate sunt: Adrian Năstase, Teodor Meleşcanu, Viorel Hrebenciuc, Mihai Ungheanu, Dan Nicolae Fruntelată, Liviu Răzvan Temeşan, Mircea Coşea, Iosif Boda, Ovidiu Grasu, Dumitru Iliescu (fostul şef al Serviciului de Pază şi Protocol - garda pretoriană a lui Ion Ilici Iliescu), soţii Cazacu şi soţii Pascu. Cererea de asistenţă juridică se referă la un dosar aflat în ancheta autorităţilor juridice franceze, ca urmare a sesizării făcute în 1998 de către Serviciul de prelucare a informaţiei şi de acţiune împotriva circuitelor financiare clandestine (TRACFIN). Ancheta vizează legalitatea încheierii şi executării contractelor dintre o societate comercială franceză şi mai multe firme româneşti, în nume propriu şi în beneficiul Ministerului Agriculturii şi al Regiei Autonome Romcereal, în perioada Februarie 1992 - Ianuarie 1996, garantate şi plătite de Bancorex pentru sume depăşind o sută de milioane de dolari. Judecătorul francez Henri Pons, magistrat în cadrul Palatului de Justiţie din Paris, specializat în probleme economice, a sosit pe 3 Mai la Bucureşti, pentru a verifica acuzaţiile de spălare de bani formulate de justiţia franceză împotriva unui om de afaceri de naţionalitate română, numit Adrian Costea.

Sub diferite feluri, numitul Adrian Costea a făcut afaceri pentru toţi cei amintiţi. A tipărit afişele pentru Ion Ilici Iliescu pentru campania acestuia din Noembrie 1996, l-a cazat şi ospătat pe bani grei (ai defunctei Bancorex) pe Adrian Năstase cu soţia în Franţa şi i-a asigurat lui Iosif Boda, omul de încredere al lui Iliescu până în 1996, o spitalizare de lux la un spital american aflat pe teritoriul Franţei. În plus, Costea a fost implicat şi în alte afaceri dubioase, inclusiv tipărirea unui volum despre România şi spălarea de bani veniţi din conturile Bancorex în beneficiul Puterii pedeseriste. Nu vom intra însă decât în culisele afacerii, lăsând pe procurorii francezi sosiţi la Bucureşti să ancheteze dosarul dat publicităţii şi care este cunoscut deja de cititorii noştri. În urma investigaţiilor noastre, reiese câteva elemente clare care probează că afişele şi cărţile poştale destinate campaniei PDSR din 1996 sunt marfă de contrabandă. Prin Vama Borş au intrat zece transporturi efectuate cu TIR-uri în care se afla arsenalul electoral al lui Ion Ilici Iliescu. La graniţă, toate aceste transporturi au fost declarate *"în tranzit"*, ca orice marfă de contrabandă. Astfel, zecile de tone de afişe şi cărţi poştale au fost exceptate dela plata taxelor vamale şi a taxei pe valoare adăugată, şi au luat drumul, pentru vămuire, la Bucureşti. Cum era de aşteptat, marfa nu a mai ieşit din ţară, chiar dacă zâmbetul lui Ilici Iliescu fusese declarat în tranzit, nu ştim dacă spre China sau Moscova, dar mai-mai că nu are nici o importanţă. Toate afişele şi cărţie poştale pedeseriste au rămas la Bucureşti şi de aici, au fost distribuite, ulterior, pe tot cuprinsul ţării. Transporturile s'au efectuat, au confirmat surse din SIE, în perioada Mai - Octombrie 1996, iar marfa se ridică la cifra de 1.500.000 de dolari.

În primul rând, semnificativ în toată afacerea *"Filiera franceză"* este faptul că atât în Franţa cât şi în Elveţia sunt anunţate anchete privind bani negri găzduiţi în diferite fonduri în beneficiul Puterii de până în 1996. În paralel, asistăm şi la dezvăluiri care arată găinăriile la care s'au pretat unii oameni politici români, între care Ion Iliescu şi Adrian Năstase. Primul s'a înzestrat cu afişele electorale şi cu volume semnate cu numele de Ion Iliescu, bazându-se pe isteţimea acestui individ practic necunoscut, numit Adrian Costea. Aflat pe undeva, prin Franţa, Costea a sugerat într'un interviu acordat unui ziar bucureştean că ar fi contribuit mai mult decât se crede la unele volume semnate de fostul preşedinte şi student kaghebist la Moscova. Mai pe româneşte, Adrian Costea şi-a asumat nişte merite în realizarea volumelor amintite care-l pun pe Ion Iliescu în rândul *"scriitorilor"* care-şi bazează *"creaţia"* pe munca *"negrilor"*, o practică de altfel cunoscută de Ion Iliescu dela Eugen Barbu, cel demascat ca plagiator în perioada comunistă, şi al cărui *"profesionalism"* a fost preluat şi de elevul său, Corneliu Vadim Tudor - editorul imundei *"Românii Mari"*. Al doilea lider politic - tot pedeserist - dovedit ca găinar în afacerea *"Filiera franceză"* este *"delfinul"* Adrian Năstase. Numărul 2 din PDSR a fost dovedit astfel de ziarul *Ziua* că a decontat la Parlament un sejur care i-a fost plătit în Franţa de Adrian Costea.

Dar dincolo de aceste găinării, foarte grav este că, prin această filieră, s'au dus o grămadă din banii Bancorex şi că încă odată este dovedit amestecul Puterii de dinainte de 1996 în afaceri necurate, cu trimitere directă la Ion Iliescu, Adrian Năstase, Viorel Hrebenciuc, Teodor Meleşcanu.

Cel mai mare semn de întrebare în afacerea *"Filiera franceză"* este, cine este până la urmă acest Adrian Costea? Aşa cum singur s'a desenat într'un interviu acordat prin telefon din Franţa postului de televiziune PRO TV nimeni nu-l cunoaşte.

A avut vreun scop Adrian Costea să treacă drept un ilustru necunoscut sau cum a declarat: *"Faptul că mă ascund e o interpretare. Meseria mea a fost de consilier şi consilier înseamnă om în umbră, înseamnă discreţie. De asta, nimeni, astăzi, nu mă cunoaşte, nu ştie cum arăt, pentrucă am păstrat această discreţie şi m'am axat numai pe ceea ce trebue să fac"*.

Iar la urma urmei, care a fost amestecul lui Adrian Costea în afacerile citate, acum de justiţia franceză, şi care vor intra şi în atenţia celei elveţiene? Tindem să credem că multe lucruri se vor lămuri atunci când vom afla identitatea lui Adrian Costea, scopul şi cine l-a teleghidat în afaceri la vârf. Este clar că Adrian Costea nu a fost nici pe departe un simplu pion în nişte afaceri ale *staff*-ului pedeserist. Implicat în prea multe chestiuni delicate, Adrian Costea sau cine se ascunde în spatele acestei identităţi, este un personaj de calibru care cunoaşte multe din afacerile derulate după Decembrie 1989. În aceste zile la Bucureşti, mulţi din cei implicaţi au recunoscut, după ce iniţial au negat că Costea a fost implicat în afaceri la nivel înalt. Nu a fost un simplu pion. Mai mult decât atât, a fost implicat nu numai în anturajul cel mai apropiat al lui Ion Iliescu, dar şi în strânse legături cu înalţi demnitari ai Puterii de până în Noembrie 1996. În plus, a pus la cale şi crearea Alianţei pentru România, partidul lui Teodor Meleşcanu. Un personaj demn de romane poliţiste, am putea spune. Când vom afla cine este cu adevărat Adrian Costea, atunci vom afla şi dedesubturile afacerii *"Filiera franceză"*. Până atunci ne vom delecta cu amănunte picante despre jaful pus la cale de ciracii lui Ion Iliescu şi aspirantul la cel de al treilea mandat prezidenţial...

TESTUL ALEGERILOR LOCALE

Ileana NICA

Alegerile locale care se vor desfăşura în luna Iunie sunt mult mai importante decât par la prima vedere. În primul rând, acestea vor da un semnal privind preferinţele electoratului în preajma alegerilor generale şi prezidenţiale. Nu în ultimul rând, pentru bătălia care se dă pentru marile oraşe, locul unde o bună sau rea prestaţie poate urca sau coborî un partid.

În comparaţie cu situaţia din 1996, când a câştigat majoritatea localităţilor mari, Convenţia Democrată se prezintă la alegerile locale din acest an practic înjumătăţită, ne referim în primul rând la decizia PNL de a candida pe liste separate. De asemenea, în comparaţie cu 1996, din CDR lipsesc câteva partide. În primul rând, Uniunea Forţelor de Dreapta şi Partidul Liberal condus de Niculae Cerveni şi nu în ultimul rând fracţiunile din PNŢCD care au părăsit în ultimii trei ani partidul istoric al lui Maniu şi Mihalache. Analizând această pierdere de pondere a CDR precum şi prestaţia sa slabă în administrarea localităţilor pe care le-a condus, reiese că putem prognoza un recul la aceste alegeri locale pentru CDR.

Semnalul care va conta în primul rând pentru electorat va fi legat de cine va obţine Capitala, acolo unde principalii candidaţi sunt: Cătălin Chiriţă (CDR), Mircea Daneliuc (ANCD) Traian Băsescu (PD), Varujan Vosganian (UFD), George Pădure (PNL), Viorel Lis (Partidul Noua Generaţie) şi Sorin Oprescu (PDSR). Dintre aceştia, până acum, cei mai bine plasaţi, aşa cum reiese din preferinţele electoratului sunt: Sorin Oprescu, Cătălin Chiriţă şi George Pădure. De asemena, PD-ul speră ca Traian Băsescu - aruncat pe ultima sută de metri în cursa pentru Primăria Capitalei - să obţină un procentaj important pentru a putea arunca o

Continuare în pag. 4

CĂTRE CITITORI

Ţinem să facem cunoscut că redacţie nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 20 a lunii precedente editării ziarului.

MANEVRELE LUI PETRE ROMAN

—— Mihaela MOISIN ——

Scriam în Martie a.c. despre *"Bâlciul electoral comunist"*, comparând pe protagoniştii alegerilor electorale cu nişte *"circari"* în plin spectacol. Am primit o scrisoare dela un veteran al circului românesc, în care acesta îşi exprima dezamăgirea pentru comparaţia pe care am făcut-o, jignitoare pentru actorii de circ, muncitori şi solidari, de a-i pune în aceeaşi oală cu candidaţii neocomunişti în cursa lor pentru preşedinţia României. Îmi cer scuze pentru jignirea adusă acestui domn, la fel ca şi tuturor actorilor de circ, care au dus faima circului românesc peste hotarele ţării.

După ultimele evenimente desfăşurate în campania electorală, îmi revizuiesc comentariile: întâmplările recente, dezvăluite de omul de afaceri Adrian Costea pot sta la baza unui viitor scenariu de film, *"French Connection III"*.

Uşor-uşor, încep să iasă la suprafaţă matrapazlâcurile de provenienţă fesenistă de după revoluţia din 1989, toate însă având un numitor comun: lipsa lui Petre Roman din scenariu.

Ca şi afacerea *"firului roşu"*, afacerea *"F.C."* nu implică în nici un fel pe Petre Roman. Se vede cu ochiul liber că toate aceste dezvăluiri vin de undeva, din umbră, dela prietenii lui Roman din afara ţării, spre *"duşmanii"* lui din ţară. Duşmani, fiindu-i toţi cei ce stau în calea fericirii sale prezidenţiale.

Lovitura de teatru din ultimele zile face parte din seria de loviturі declanşate în anul 2000, an ce pare defavorabil în special lui Ion Iliescu: instalarea lui Roman în scaunul de Ministru de Externe al României, pentru a-şi relua şi întâi seria de relaţii externe întrerupte temporar, declanşarea afacerii *"firul roşu"*, care a dus la demolarea parţială a lui Iliescu, iar acum prin *"French Connection III"* demolarea totală a lui Iliescu şi a lui Teodor Meleşcanu, Adrian Năstase, cu încercări neizbutite de a-l demola şi pe Preşedintele ţării, Emil Constantinescu.

Puterea lui Petre Roman este mai mare în afara ţării decât în România. Astfel, prin fire nevăzute, *"fire roz"*, în ultimii ani, ai coaliţiei guvernamentale, el şi-a impus în permanenţă punctul de vedere, prin şantaj şi presiuni continue, îndepărtând dela conducerea guvernamentală o serie de oameni cinstiţi care i-au stat în cale, sau au încercat să aducă la suprafaţă şi ei diferite afaceri tenebroase, în care însă era implicat chiar el, Petre Roman. Să amintim doar implicarea sa în mineriada din 13-15 Iunie 1990, peste care s'a trecut cu atâta uşurinţă încât Petre Roman a ieşit basma curată, în acelaşi timp făcându-se serioase investigaţii în ce priveşte mineriada din Septembrie 1991, care-l afecta pe Roman.

Nu credem că este pur şi simplu norocul, cel care-i îndepărtează pe ceilalţi candidaţi dela preşedinţie, cu viteză, lăsând cale uşoară lui Petre Roman, nici absolut o întâmplare ca aceste dezvăluiri să aibă loc acum, înaintea alegerilor.

Chiar şi declaraţia lui Adrian Costea dovedeşte că această lovitură este îndreptată împotriva tuturor celor ce sunt în calea lui Petre Roman, de a-şi atinge visul. Şi tot conform declaraţiilor lui Costea, aceste dezvăluiri vor continua, poate şi mai explozive.

Atacul lui Costea şi la adresa actualului Preşedinte al României, Emil Constantinescu, dovedeşte din plin acest lucru. Când Emil Constantinescu reconfirma consilierii existenţi, moşteniţi dela guvernul lui Iliescu, Ministru de Externe era mâna dreaptă pe atunci a lui Petre Roman, Adrian Severin. Îşi aminteşte orice cetăţean cinstit lupta dusă de exil pentru schimbarea cadrelor din Ministerul de Externe al României, care reprezentau ţara în străinătate. Nu putea la acea oră noul preşedinte al ţării, dacă nu era informat de cei dela Externe, să ştie cine este Adrian Costea, *"omul de bine"*, care *"ajuta"* România prin afacerile lui. Aceasta era misiunea Partidului Democrat, adică a lui Adrian Severin şi a lui Petre Roman. Poate Partidul Democrat a avut intenţia de a-l compromite pe Emil Constantinescu chiar dela începutul mariajului între Convenţia Democrată şi Partidul Democrat, iar preşedintele a căzut doar într'o plasă, aşa cum poate să cadă orice om politic neavizat, care îa pe încredere pe partenerii săi la conducere.

Nu credem că Emil Constantinescu a ştiut ce *"afaceri"* învârtea Costea: nici un tânăr neexperimentat nu ar fi acceptat să reconfirme drept consilier pe cel care spăla banii Bancorex-ului, în afara ţării, sau făcea propagandă electorală ilegală lui Iliescu. Nu credem că a ştiut Dl. Constantinescu cine a stat la fondarea partidului ApR al lui Teodor Meleşcanu. Altfel, ar fi luat măsuri împotriva lui Costea, imediat, dacă nu din alte motive, chiar şi din simplul motiv, egoist, de a nu-şi ajuta contracandidaţii la preşedinţie.

Că Adrian Costea a jucat pe mai multe scene, este şocant. I-a ajutat pe Iliescu şi Meleşcanu. Întrebarea care se pune este: de ce i-a ajutat la timpul potrivit pe cei doi, în loc să-l ajute pe Petre Roman? Ce l-a făcut să-şi schimbe intenţiile, demolându-i azi, pe cei pe care ieri i-a ajutat?

Iţele sunt foarte încurcate, dezvăluirile continuă. Dela zi la zi, campania electorală devine tot mai urâtă.

Personal, cred însă că nu numai Roman, ci şi Emil Constantinescu va câştiga din toată această tevatură. Aşteptând demisiile lui Iliescu, Năstase şi a lui Meleşcanu, cursa pentru preşedinţie se va desfăşura între Emil Constantinescu şi Roman. Iar Petre Roman nu mai are timpul suficient pentru a-şi ridica partidul din locul în care a căzut.

Sperăm ca toate aceste dezvăluiri să deschidă ochii electoratului român, să deschidă inimile lor cu CHEIA.

FATALITATEA ILIESCU

—— Urmare din pag.1 ——

munism. Ăsta e Dl. Iliescu la 11 ani de când a declarat că va rămâne comunist, şi nu putem să trecem cu vederea cât de bine i-a mers ţării în anii în care el i-a fost preşedinte.

Fatalitatea Iliescu este discursul parşiv al unui cabotin, din care reiese că el vrea şi proprietate particulară şi de stat, şi apropierea României şi de Est şi de Vest, şi amestec şi neamestec al statului în activitatea economică şi aşa mai departe. Un discurs adresat unei lumi ignorante. Iar ignoranţa este pentru societate un fel de SIDA, care reduce capacitatea de apărare împotriva celor mai mari şi periculoase aberaţii. Ea nu vrea să-şi dea seama că dacă stânga neocomunistă va ajunge iarăşi la putere, Iliescu şi ai lui îşi vor sufleca mânecile să se pună pe treabă pentru a strica ceea ce s'a mai făcut bun de când ei au pierdut puterea. Şi nu i nimic de mirat. Deoarece în fruntea politicii iliesciene este încercarea de legitimare a dictaturii comuniste, printr'o enormă cheltuială de energie de ascundere a adevărului despre acel trecut.

Pe de altă parte, o altă misiune a lui Iliescu şi a PDSR-ului este să submineze cât mai mult România în ochii Occidentului, prin fel şi fel de topice dezinformări şi manipulări de masă ale opiniei publice, care trebue să întărească interesele Rusiei într'un regim Iliescu, binevoitor să-i asigure un *"coridor de trecere"* spre Balcani. Un lucru care va însemna dezastru pentru România, considerând, între altele, că ea va rămâne pentru totdeauna în afara NATO şi UE.

Astfel, cu Iliescu la putere, România nu poate avea nici un viitor. Toate negocierile ei cu Vestul se vor şterge şi e greu de spus dacă ele vor mai putea fi realizate vreodată, într'o situaţie când România a devenit *"oaia râioasă"* a Estului. Adică, exact aşa cum a fost privită România în perioada *"90-96"*. Pe de altă parte, este imposibil ca iliescienii să poată convinge pe cineva că pe timpul mandatului lor din acei ani s'ar fi lucrat în favoarea restructurării, care a rămas să sune ca o poveste fără de sfârşit. O poveste care exploatează în continuare ignoranţa în care a căzut poporul român. Ignoranţă pe care comunismul a promovat-o decenii la rând, şi care acum e folosită de Ion Iliescu care este inamicul numărul unu al restructurării prin restabilirea dreptului de proprietate.

În timp ce în ţările din jurul României foste comuniste (Polonia, Cehia, Ungaria şi chiar şi în Bulgaria) liderii comunişti de teapa lui Iliescu au fost direcţionaţi către lada de gunoi a istoriei, în România are loc o încremenire a timpului. Căci în ea se întâmplă pe dimpotrivă. În locul lăzii de gunoi, unde le-ar fi şi lor locul, liderii comunişti caută primatul popularităţii şi al votului electoral. Astfel, Iliescu, liderul comunist ancorat în trecut, se pregăteşte să preia pentru a treia oară conducerea statului, înconjurat de vechii tovarăşi şi sfidând pe cei care se bat pentru democraţie, moralitate şi adevăr.

Şi uite aşa: alte alegeri, acelaşi Iliescu.

Eugen BÂRSAN

LUPA POLITICĂ

—— Roland Cătălin PENA ——

ABSTINENŢĂ'N CONSECVENŢĂ

Nici nu se dădu bine cep campaniei electorale că partidele se şi angajară, la iniţiativa Pro Democraţia, să fie cuminţi şi să nu le zică adversarilor de dulce, măcar în Săptămâna Mare. Ca să nu se scape cumva, candidaţii mai slobozi la gură s'au declarat în post negru până la Paşti.

PRM este singura formaţiune parlamentară care s'a ţinut departe de a adera, fie şi declarativ, la decenţă, optând pentru consecvenţă. Ion Iliescu a umblat primul cu crucea, punând-o pe relaţia cu ApR, pentru ca tot el s'o ridice a doua zi, fiindu-i de mai mare folos să şi-o facă larg pe la diversele slujbe televizate ce se anunţă, conform calendarului ortodox, în zilele imediat următoare. Puţin mai catolic decât Papa, o mare agenţie internaţională de presă nu l-a iertat pe liderul PDSR nici înainte de Învierea Domnului, cugetând liber: *"ce impact va avea rezultatul alegerilor şi o eventuală revenire la putere a PDSR-ului lui Iliescu* (căruia în aceeaşi depeşă îi zice neocomunist - n.a.) *asupra programului de restructurare?"*. AFP se abţine la a da şi un răspuns, poate de frică să nu îa vreo două peste bot.

ETERNA ŞI FASCINANTA GOLĂNIE

Guvernul, candidaţii la primării şi câţiva procurori francezi caută de zor soluţii pentru a curăţa România. Dacă Executivul a stabilit, prin o ordonanţă de urgenţă, că aruncatul unei hârtii pe jos se amendează cu o sută de mii, iar candidaţii promit gropi ecologice şi măturarea corupţilor din administraţia locală, Franţujii au pus ochii pe nişte foşti înalţi demnitari care-şi spălau banii murdari, cam neecologic, pe malurile Senei. Cele vreo şase milioane de dolari scoase din Bancorex pentru a înfăţişa lumii, între coperţile unui album, *"Eterna şi fascinanta Românie"* îi vor aduce în faţa anchetatorilor pe Năstase, Boda, Hrebenciuc, Temeşan, Meleşcanu etc. Chiar de nici magistraţii parizieni nu vor găsi ac de cojocul lor, e bine că ne-am dumirit că nu pedeseriştii trebue să ne sperie, ci eternitatea pedeserismului.

Milioanele s'au manevrat printr'un Româno-Francez, Adrian Costea pe numele lui, care, după spusele lui Silviu Brucan, *"a cheltuit sume considerabile pentru campaniile lui Iliescu din 1992 şi 1996"* ca, mai apoi, să devină *"iniţiatorul şi sponsorul grupului care a constituit ApR"*. Iată cum vine de se leagă declaraţia lui Boda: *"va fi multă jale în rândul multor oameni politici din România."* Deocamdată, în numele lui Iliescu suspină Năstase: *"nu cred că este vorba de spălari de bani, apreciez că este vorba despre o situaţie similară scandalului firului roşu"*. O avea Bunicuţa o amnezie similară, poţi să ştii?

SRI a anunţat că l-a sancţionat *"exemplar"* pe un ofiţeraş care, în timpul liber, făcea poliţie politică prin Guvernul României, condamnându-l la locul de muncă. Interesant precedent. Dacă se va dovedi că Temeşan a aruncat cu banii băncii tot în afara programului, se va reînfiinţa Bancorex ca să aibă omul unde-şi ispăşi pedeapsa?

RUGĂCIUNE PENTRU ROMÂNIA

Doamne, în Vinerea Mare
când înconjuram biserica ducându-Te la groapă,
Lino Lumină
din denia amară,
spre lumânare
veni o albină
să se împărtăşească
din potirul de ceară
ce-a înflorit a ctitorie
pe toţi strămoşii ei din neamul albinei.

Era în Vinerea Mare a României.

Jertfelnică
însista să soarbă din nectarul
crinului de foc,
cuvenitul de înflorire feciorelnică
a neamului ei în lumina de seară,
Florile mugurind lacrima de ceară.

Doamne,albina din văzduh
Nu cumva o fi fost Sfântul Duh?
Numai el are cheile zăvorului spre curcubeu.

Ţie mă rog pentru neamul meu
cu albina tainei harului Tău, nouă ţinere.
E noaptea sfântă de Vinere
ce Crucii Tale ne soarbe, ne cerşeşte, ne cere,
ajută şi neamul meu răstignit,
scuipat, vândut, de toţi batjocorit.
Ai milă de noi, de piron şi piroană,
că şi Tu ai purtat a spinilor coroană
ca răstignita noastră glie.
Pentru Sfintele Patimi ale Tale ce cosmosul le ştie:
scoate-ne piroanele din Cruce
rămase încă'n neamul meu, că-i Înviere
şi pentru a noastră răstignită Românie.

Hristoase, e Paşte, ai înviat din morţi ca Dumnezeu:
Roagă-te şi pentru neamul meu
ce-albina - a pus pecete pe denia făcliei
spre învierea Ta şi a României.

Dumitru ICHIM

APEL CĂTRE ROMÂNII CU DREPT DE VOT DE PESTE HOTARE

DE CE TREBUE SĂ PUNEM ŞTAMPILA PE CHEIE

Roxana IORDACHE

Îmi permit să adresez acest apel dată fiind afecţiunea faţă de Românii de peste hotare şi încrederea în discernământul lor. Totuşi, distanţa faţă de ţară poate face dificilă înţelegerea exactă a fenomenului politic din România şi o anumită nemulţumire faţă de guvernarea actuală poate determina decizii electorale mai puţin inspirate. Consecinţele unor asemenea decizii luate mai ales sub imperiul sentimentelor de moment, pot fi nefaste pentru ţară, punând viitorul României în pericol.

Cuvântul inspirat al poetului *"Paradisului pierdut"* spune că *Iadul e pavat cu bune intenţii*. Ceea ce avem la ora actuală în ţară e departe de a fi un paradis. Schimbarea actualei guvernări însă, dintr'o nemulţumire înverşunată faţă de ineficienţa ei, ne poate coborî în infern. Nu mă îndoiesc de conştiinţa Românilor de peste hotare, care şi-au dovedit devotamentul permanent faţă de ţară. Nu mă îndoiesc nici că tendinţa de a schimba opţiunea electorală pe care o manifestă unii compatrioţi ai noştri din diaspora este pornită din bune intenţii. Acelea de a contribui la succesul unei oferte pe care o consideră mai bună pentru ţară. Tot o vorbă bătrânească - de data aceasta, românească - spune că *"mai binele e duşmanul binelui"*. Nu spun că acum e bine în ţară. Avertizez, însă, că va fi rău în cazul în care cei care au început să ne îndrepte spre bine - fie şi cu poticneli - sunt depăsedaţi de putere, din bunele intenţii ale unor oameni care nu mai au răbdare. Şi nici încredere. Încrederea e însă o relaţie şi, înainte de a lua o decizie greşită, se cuvine să cântărim cu grijă ambii termeni ai relaţiei şi circumstanţele funcţionării lor.

Circumstanţele nu sunt tocmai favorabile. Guvernarea din România nu se bucură de configuraţia fericită din Bulgaria, de exemplu. Acolo forţele de dreapta funcţionează într'o coaliţie omogenă, au, deci, posibilitatea unor decizii unitare, luate rapid, cu garanţia susţinerii lor parlamentare, de către o majoritate pe care nu o dezbină şi nu o convulsionează interesele divergente generate din diferenţe politice care pot merge până la incompatibilitate, cum se întâmplă la noi. Totodată, în Bulgaria preşedintele este în consens fericit cu majoritatea guvernamentală. De aceea, respectabilul Petăr Stoianov şi-a putut păstra aura unui preşedinte ferm, decis. Preşedintele nostru, Emil Constantinescu, în schimb, este secondat de o coaliţie aflată, aproape tot timpul, în echilibru instabil, traversată de conflicte care afectează actul guvernării, ale cărei neajunsuri au ajuns să-i fie imputate direct - şi, adesea, nedrept - şefului statului. Oricâte i-am putea reproşa - fiindcă am fi vrut să meargă totul perfect, chiar dacă circumstanţele sunt departe de perfecţiune -, Domnul Emil Constantinescu este preşedintele care a reuşit să garanteze orientarea euro-atlantică a României, să contribuie decisiv la prestigiul şi credibilitatea ţării noastre. El a înregistrat o mare scădere în sondaje după momentul Kosovo, când a avut demnitatea istorică de a pronunţa o hotărâre fără echivoc în alăturarea României de NATO. Scăderea s'a produs pentrucă forţele retrograde, PDSR, PRM - cărora li s'a asociat, insidios, PD - au speculat tendinţa sentimentală a Românilor de a compătimi cu Sârbii bombardaţi. Evident că ei n'au avut nici o vină. Evident că vina aparţine regimului Miloşevici. Evident că exponenţii regimului Iliescu sunt de aceeaşi parte a baricadei cu acest regim. Mulţi dintre cetăţenii ţării, însă, fiind copleşiţi şi de nevoi, n'au avut timp să facă această judecată logică şi s'au lăsat purtaţi de impulsurile emoţionale. Ar fi regretabil şi, să fiu iertată, condamnabil, ca aceste impulsuri să fie alimentate chiar de acei Români demni de peste hotare, care ar da semnalul schimbării opţiunii lor politice. Evident, nu spre PDSR. Ci spre anumite grupuscule considerate - poate şi din cauza marii distanţe de ţară - ca alternative de dreapta la actuala guvernare.

Oricâte întârzieri ar avea ea şi oricâte i-am avea de reproşat, nu putem nega faptul esenţial că actuala guvernare a angajat ţara noastră pe drumul cel bun. Un drum greu şi de durată. Îmi permit să le atrag atenţia celor care, din dezamăgire şi nerăbdare, au tendinţa să abandoneze opţiunea pentru Emil Constantinescu şi CDR că sunt pe cale să comită o gravă eroare. Cu consecinţe incalculabile pentru ţară. Spuneam că încrederea e o relaţie şi că trebue să analizăm circumstanţele celor doi termeni ai relaţiei. De ce votanţii Cheii care vor să-şi schimbe opţiunea nu mai au încredere în CDR şi EMIL? Pentrucă aşteptau - ca şi noi - foarte multe dela ei şi au avut parte de mult mai puţine reuşite. Din ce cauză? Evident, din cauza alianţei cu PD. Inevitabilă în acel moment şi în actualitatea imediată. PD a fost şi rămâne frâna, factorul de blocaj în aplicarea programului benefic pentru ţară şi CDR. E, oare, normal să fie penalizaţi electoral Convenţia şi Emil, din cauza PD? Ce s'ar obţine, dacă nu înlesnirea drumului forţelor retrograde pentru refacerea FSN şi întoarcerea României în fundătură, la ruşine, la izolare? La bunul plac al mafiei? La reluarea firului roşu cu Moscova, condusă de KGB şi aflată în adversitate tot mai accentuată cu Vestul? Logic, normal e ca votanţii CDR să acţioneze cu toată energia pentru a-şi convinge compatrioţii să voteze masiv Convenţia, în aşa fel încât să nu se mai împiedice de aliaţi neconvenabili. Logic, normal e ca oamenii cei mai luminaţi, printre care se numără floarea celor de peste hotare, să-şi dea seama că e stupid să scoată dela guvernare CDR şi pe Emil tocmai pentrucă ei nu şi-au putut aplica integral programul din cauza PD. Ar fi o prostie politică şi o defecţiune deopotrivă morală şi logică să le dăm câştig de cauză adversarilor care au incomodat CDR, în loc să votăm masiv Convenţia şi să izolăm pe adversari. Confuzia este scuzabilă în cazul oamenilor mai puţin instruiţi, care, însă, încă mai pot fi lămuriţi. Renunţarea la Emil şi la CDR n'are, de aceea, nici o scuză în cazul compatrioţilor luminaţi. Unii dintre ei sunt pe cale să aleagă extrem de greşit. Adică să voteze ANCD sau UFD la parlamentare şi pe Victor Ciorbea la prezidenţiale. Înainte de a merge la vot, e cazul să gândească bine cu ce ne alegem în acest caz? Cu nimic, cu absolut nimic. Facem doar un cadou nesperat PDSR, lui Ion Iliescu, Teodor Meleşcanu, Adrian Năstase şi tuturor celor responsabili de înapoierea României, care, odată veniţi la putere, ar transforma ţara într'o feudă insalubră a intereselor răsăritene. De ce susţin toate acestea? Pentrucă este absolut evident că nici ANCD, nici UFD, nici Victor Ciorbea n'au nici o şansă reală să obţină procente semnificative, poate nici măcar să atingă pragul electoral, necum să câştige alegerile (ceea ce e un obiectiv astronomic pentru orice om raţional). Opţiunea pentru aceste formaţiuni minuscule n'ar face decât să fure voturi preţioase dela Emil şi CDR şi să faciliteze revenirea regimului Iliescu la guvernare. Aceste partidulete cu care se iluzionează unii oameni de bună credinţă nu iau în nici un caz voturi dela stânga retrogradă, pe care ar dori-o îndepărtată de putere. Ci dela centru-dreapta. Şi dela exponentul veritabil al intereselor naţionale, Emil Constantinescu.

Eu însămi mi-am exprimat adesea criticile, chiar dure, la adresa lor. Şi cred că în cazul crizei Ciorbea ar fi trebuit organizate alegeri anticipate, care, la procentele uriaşe ale lui Emil, CDR şi Victor Ciorbea, aveau toate şansele să ne asigure o majoritate confortabilă şi acum puteam fi departe în aplicarea programului just de guvernare. Dar, din păcate, nu s'a întâmplat aşa. S'a greşit, de acord. Dar e aberant să încremenim în contemplarea acelei greşeli, să o tot acuzăm la infinit, să lovim, din resentimente personale, în Emil şi CDR, dând apă la moara celor care cresc - şi din cauza dezamăgirii noastre alimentate blegos şi steril agresiv - în sondaje şi ameninţă să preia puterea şi să ne ducă pentru încă cincizeci de ani de râpă. Asta vrem? Victor Ciorbea e un om respectabil, cinstit, de acord. Însă a avut puterea şi n'a ştiut ce să facă cu ea. Sau n'a putut. Îşi recunoaşte neputinţa - din momentele în care avea 60 la sută în sondaje! - dar ne cere să-l votăm acum, când are câteva procente fără orizont. În ce scop? Plecarea din PNŢCD - un partid pentru care milioane de oameni au suferit cu infinită răbdare, iar alţii şi-au dat viaţa cu acest crez viu în minte, n'are nici o justificare. Şi nici o scuză.

Ce ar face ANCD cu doi-trei deputaţi în Parlament? Fie şi douăzeci. Un număr în minus pentru CDR. Un număr în plus pentru PDSR în drumul spre guvernare. Şi pentru ApR, pe care chiar formaţiunea lui Ion Iliescu îl numeşte *"partidul coloneilor"* (PDSR fiind, mai ales, partidul fostului activ PCR, iar PD câte ceva din amândouă). Cu asemenea configuraţie a puterii, PD ar fi la el acasă, fie în guvernare, fie în opoziţie. Iar UDMR ar avea toate premisele să intre într'o guvernare dură, radicalizând revendicări ce nu sunt de conceput în condiţiile în care se află la guvernare. S'ar alege praful de modelul românesc al convieţuirii inter-etnice, atât de lăudat în aceşti ultimi trei ani. S'ar alege praful de tot ce s'a făcut bun în aceşti ani, cu toate condiţiile vitrege. România n'ar mai fi partenerul respectat al lumii civilizate. Ne-am întoarce înapoi în noroi.

Ştiu că nu asta vor cei care s'au supărat pe Emil şi pe CDR. Ei vor numai binele ţării. Dar binele nu se poate obţine prin alegeri rele. Nu că ANCD, UFD sau Victor Ciorbea ar fi în sinea lor opţiuni rele. Departe de mine gândul. Dimpotrivă. Dar locul lor era şi este alături de Emil şi de CDR. Într'o coaliţie puternică şi unită, mai presus de nemulţumiri nou resentimente personale ori partizane. Este absolut stupid şi sinucigaş ca în această situaţie crucială, când se joacă soarta ţării, să ne furăm voturi între noi, spre jubilaţia forţelor retrograde. E un imperativ categoric să punem din nou ştampila pe CHEIE şi să-i convingem şi pe alţii. Îl rog pe Domnul George Bălaşu să publice acest apel. Dumnezeu să ne ajute!

OCHIUL OPINIEI PUBLICE

DREPTUL DE A VOTA

E. MATEESCU

Conştiinţa cetăţenească este o problemă de mare responsabilitate, pe care mulţi dintre cetăţenii Românieі o simt ca pe o mare greutate, apăsându-le umerii.

Dar nu numai alegătorii ar trebui să simtă această povară, ci şi candidaţii care au intrat şi vor mai intra în marea horă electorală.

Nu ne este indiferent pe cine vom alege sau dacă vom fi *"obligaţi"* să nu ne prezentăm la vot. Această mare răspundere trebue să fie simţită şi de cei care ne vor votul. În acest sens, nu ne inspiră încredere candidaţii care încep campania electorală în forţă, scoţând la iveală părţile slabe ale adversarilor, cu spiritul lor de intrigă şi bârfă, arătând cu degetul, ca precupeţii la piaţă, defectele celorlalţi, în loc să le vadă întâi pe ale lor.

În aceste campanii, aşteptăm să-i cunoaştem pe cei ce ne vor conduce viaţa, să le vedem faptele care-i recomandă, ce au făcut ei pentru binele cetăţii.

Ori dela bun început, un mare număr de candidaţi sunt dintre cei care au mai condus şi care vin în faţa noastră cu un bagaj foarte *"bogat"* de fapte. Au reuşit în zece ani să secătuiască o vistierie, să distrugă o agricultură, să crească sărăcia celor mulţi şi bogăţia celor puţini, să crească tagma hoţilor, a jefuitorilor, a criminalilor, a drogaţilor şi să atenteze la morala unui popor, crescut în frica lui Dumnezeu din moşi strămoşi.

Cei ce s'au *"împăunat"* cu asemenea fapte timp de zece ani, de când s'a schimbat macazul în conducerea statului român şi de când trag de putere în avantajul lor, nu mai au ce căuta pe listele de candidaţi.

Cum putem acorda votul unora care ne-au *"ajutat"* să decădem din ce în ce în mai mult în toate domeniile vieţii noastre?

Unii dintre ei pot spune că au vrut dar nu au fost ajutaţi, sprijiniţi sau ascultaţi de ceilalţi...

Asemenea guvernanţi nu au ce căuta la putere dacă nu au suficientă voinţă şi forţă să convingă pe ceilalţi că au dreptate şi că strădania lor este spre binele cetăţii. De ce nu au folosit toate armele şi argumentele posibile ca să realizeze ceea ce doreau? În ultimă instanţă, de ce nu şi-au dat demisia sau de ce nu au dizolvat Parlamentul, cum se întâmplă prin alte ţări în lume, ca să-şi impună punctul de vedere, făcând astfel să fie cunoscute, de întreaga ţară, voinţa lor politică şi dorinţa de a face bine tuturor?

Ori văicărerile în faţa unor gazetari sau la posturile de televiziune despre neputinţa de a făptui ceea ce trebue făcut, nu ne convinge să acordăm votul nostru acestor împătimiţi de putere, care nu au putut face mai mult, având mâinile anchilozate pe fotoliul ocupat *"poate ilegal"*, din lipsă de competenţă.

Suntem prea trădaţi pentru a ne mai lua după vorbe.

În ajunul alegerilor, pleiada de candidaţi, lasă drumurile europene şi transeuropene şi pornesc prin glodurile şoselelor din ţară să cunoască necazurile oamenilor. Dar toată osteneala şi cheltuiala enormă din banii tuturor este zadarnică, fiindcă relele nu se pot rezolva dela o zi la alta. Şi apoi, necazurile oamenilor rămân scrise pe o hârtie, care după alegeri se aruncă la coş, odată cu speranţele şi dorinţele lor.

Este în mâna acestor candidaţi de a ne convinge să mergem la vot, dacă îşi vor da seama că lupta pentru putere este o problemă serioasă şi nu un bâlci, în care cei mai mulţi se înfig la plăcinte.

Buluceala candidaţilor de pe listele electorale este în primul rând în detrimentul dumnealor, fiindcă este foarte greu ca cel ce votează să poată vedea clar calităţile şi caracterul celui mai bun dintre cei buni, care să merite votul alegătorului. Aşa că, în loc să votezi la nimereală, parcă preferi să nu votezi.

În concluzie, constiinţa cetăţenească de a merge la vot va fi împiedicată să se exercite în deplină cunoaştere de lipsa conştiinţei de Român a acelora, la care interesu personal este pe primul plan.

TESTUL ALEGERILOR LOCALE

Urmare din pag. 2

lumină favorabilă asupra partidului lui Petre Roman, care scade constant şi important în sondajele de opinie.

Dincolo însă de calculele hârtiei, cel mai important lucru pentru CDR, în ipoteza în care speră că un scor important al alegerilor generale este, să câştige Bucureştiul. Capitala însă nu pare a fi prea dornică de a merge din nou pe mâna CDR, în primul rând deoarece primarii Convenţiei de până acum - Crin Halaicu şi Viorel Lis - au dezamăgit profund.

După alegeri însă, vom putea face o analiză a situaţiei partidelor în preajma marii bătălii pentru Parlament şi Preşedinţie. Ceea ce putem însă prognoza este că vom asista la o schimbare a spectrului, mai ales ţinând cont de pierderea de viteză a principalilor protagonişti - CDR, PDSR şi PD. Cine va câştiga, rămâne de văzut...

Ileana NICA

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

DREPTATEA, JUSTIŢIA ŞI ADEVĂRUL

Viorel PALTIN

Reforma *"morală a societăţii româneşti"*, - spre a folosi un cuvânt care a început să facă fibră de lemn -, nu se va putea face fără schimbări radicale în plan uman, plecând dela o corectă reprezentare asupra faptelor şi evenimentelor care au marcat profund câteva generaţii în acest sfârşit de veac. Problema este dacă există suficientă dorinţă, dacă diriguitorii acestei ţări vor cu adevărat ca lucrurile să se clarifice. Răspunsul pare a fi nu. Pentru aceasta ar fi nevoie, cred, să *"reformulăm"* relaţia dintre cetăţean şi instituţiile statului, aşa încât raportul să fie întotdeauna în favoarea primului.

Statul este doar un factor secund, un reflex al existenţei cetăţenilor. Un stat care se situează deasupra individului îşi neagă valoarea şi se transformă într'un fel de anti-stat, opus cetăţenilor şi sfârşeşte prin a intra în conflict deschis cu societatea, aşa cum s'a întâmplat sub regimul comunist. Societatea civilă, de care se tot vorbeşte ca într'un joc al formelor fără fond, se întemeiază, atunci când devine o realitate, pe lege şi ordine, având un grad înalt de stabilitate, fapt conferit de caracterul mai puţin schimbător al Constituţiei. Cât despre democraţie, numai aceea este reală, valabilă, care corespunde majorităţii şi ţine cont de individ, înţeles ca valoare absolută.

Nu trebue demonstrat că, din toate aceste puncte de vedere, ţara noastră se află într'o criză fundamentală, în ciuda unor bune intenţii, trâmbiţate parcă numai spre a obţine efectele electorale, suntem foarte departe în planul realităţii de obiectivele promise şi nu facem decât să ne bălăcim în aceeaşi promiscuitate politică, în zoalele aceleiaşi bâltoci, pentru simplul motiv că nu am reuşit să spălam albia şi să schimbăm apa...

Avem de vindecat mari plăgi naţionale gangrenate, spre a putea spera în însănătoşirea sufletului colectiv al poporului român. Dar cum se va putea face aceasta, de vreme ce *"clasa politică"* este divizată, antagonistă, în faţa unor probleme care nu admit controversa, ce ţin de nevoia imperioasă de a se face până la urmă dreptate? Cum ştim, dreptatea este relativă. Depinde unde te situezi, din ce perspectivă priveşti lucrurile, de partea victimei - să zicem - sau de partea călăului. Fiindcă şi călăul îşi are - subiectiv vorbind - dreptatea lui. De aici, nevoia de adevăr şi justiţie, întrucât, într'o lume ca lumea, dreptatea nu trebue să fie, de partea celui mai tare în defavoarea celui mai slab, ci a adevărului imparţial şi a legii.

Ei bine, la capitolul adevăr stăm cel mai prost. Mii de dosare, care conţin adevăruri cutremurătoare şi mii de cazuri necercetate, zac în arhive şi seifuri încuiate; unele ies la iveală numai spre a servi ca mijloace de luptă politică, în acţiuni de răzbunare sau în tenebroase cabale.

Opinia publică are nevoie ca de aer de un tablou complet, de ansamblu şi detaliu, în legătură cu evenimentele care au marcat-o atât de profund, cum sunt împrejurările sângeroase dela Timişoara, Sibiu, Bucureşti şi alte locuri, nu doar de doi-trei ţapi ispăşitori, oricât de importanţi şi vinovaţi vor fi fost.

Poate că mai mult decât orice, ţara aceasta trebue să afle, din sursă oficială, autorizată ce s'a întâmplat timp de 50 de ani în beciurile şi închisorile politice, cine au fost cei care au lovit şi cine cei care au suferit pe nedrept. Până când toate acestea nu vor fi aduse la lumina zilei nu vom putea spera într'o viaţă mai bună, chiar dacă vom reuşi ca, sub raport strict material s'o ducem mai bine - lucru de care mă îndoiesc. Nu poţi chefui la o masă încărcată cu de toate, aşezată pe o hecatombă, deasupra prăpăstiei cu cadavre, peste care unii vor să aştearnă betonul uitării. Creştineşte este a ierta nu a uita!

O instituţie cum e justiţia - spre a fi demnă de acest nume - este permanent chemată să cumpănească faptele şi să aplice legea, cu toate riscurile pe care le implică o acţiune amplă, curajoasă, energică, spre a servi de exemplu odată pentru totdeauna şi a descuraja pe viitor înclinaţiile către violenţă şi teroare puse la cale de aşa-zisul stat împotriva cetăţenilor. Să se vadă că într'o ţară civilizată nimeni nu poate să bată, să priveze de libertate pe nedrept sau să ucidă fără a da socoteală, cât de târziu, chiar post-mortem. Iată de ce justiţia ar trebui să fie cu totul separată ca putere de stat, acţionând ca un mecanism implacabil, fiindcă numai atunci va putea instaura domnia legii. Oamenii care slujesc această instituţie ar trebui să aibă libertatea de a sta permanent cu o mână pe Biblie şi Constituţie, iar cu cealaltă pe codurile de legi.

Nu mă gândesc acum, deloc la o justiţie răzbunătoare, ci la una moralizatoare, cu rol de terapie socială, cu scop exemplar. A scoate faptele la lumină, a face ca ele să fie supuse scrutinului public este, cred cea mai de seamă îndatorire a puterii judecătoreşti cu privire la trecut. Pedepsirea după lege ar avea desigur un mare rol, pentrucă nu e de imaginat o lume dreaptă în care marii vinovaţi sunt lăsaţi în pace, să se bucure de avantajele pe care cândva tocmai crimele lor li le-au pus la îndemână. Se ştie că întotdeauna autorii morali i-au răsplătit generos pe autorii direcţi. Un singur lucru nu le-au putut da: liniştea somnului fără coşmaruri şi iertarea păcatului.

Ascunderea adevărului, întârzierea scoaterii la lumină şi neîntronarea dreptăţii - după lege - îi face pe oamenii legii complici la toate relele pe care le-au cunoscut, fără a le judeca şi a le supune necesarului catharsis. Este marea promisiune, onorată nici chiar parţial, a actualei puteri sau cel puţin a unei însemnate părţi a ei...

Tabloul rămâne grotesc: avem victime şi eroi, dar nu avem vinovaţi. E ca şi cum primii s'ar fi sinucis... Exgeneralii Stănculescu şi Chiţac pot râde de după gratii. Mulţi ca ei au rămas afară şi vor avea grijă să-i scoată şi pe ei... Amnistia bate la uşă, fiindcă vinovaţii mai mari ca ei o vor vota. Abia atunci va veni probabil la noi *"domnia legii"*, când însăşi legea va fi făcută înofensivă...

Sfatul nostru

LA RĂSCRUCE

George BĂLTEAN

POLITIC. România este din nou la răscruce şi zic *"din nou"*, pentrucă nu este pentru prima dată când România este la răscruce. Dacă în 1914, de exemplu, a ştiut încotro să se îndrepte, pentrucă a fost monarhie şi a avut mari conducători, patrioţi, ca Brătienii, în vechiul Regat şi Iuliu Maniu, în Transilvania, astăzi România nu prea ştie ce vrea. Ar dori să aibă nivelul de trai din Occident, să facă parte şi din Uniunea Europeană, dar votează din 1990 sau este în cercetare de opinie, până acum cu comuniştii, duşmanii U.E. *"Paradoxul românesc"*, cum este numită această stare anormală se menţine şi chiar accentuează. De ce? Simplu. România nu mai este monarhie, ci, republică, mai mult, republică creată de Ruşi şi comunişti, iar conducători sunt comuniştii, agenţii Ruşilor, iar partidele istorice, PNŢCD şi PNL, sunt infiltrate de nişte pigmei politici, unii trădători de neam şi ţară, alţii puşi doar pe îmbogăţire. Idealurile lui Brătianu şi Maniu au fost trădate. A fost trădată monarhia şi acceptată republica ruso-comunistă, conform planului de mult stabilit de Moscova. De ce? Prin aceasta, dezorientarea poporului, ceaţa ce îl stăpâneşte, a creat o situaţie extrem de periculoasă pentru viitorul României.

ECONOMIC. România a fost înainte de al Doilea Război Mondial, a cincea ţară producătoare de cereale din lume şi a patra ţară exportatoare de cereale, zarzavaturi şi carne din Europa. Produsele româneşti au concurat cele mai bune produse din Belgia, Olanda, USA, Canada, Franţa, pe pieţele occidentale. Astăzi, o bună parte din populaţia României nu are ce mânca, iar la export ţara nu are nici o valoare. Înainte se producea în industrie doar calitatea, astăzi se produce, dacă se mai produce ceva, marfă pe care o refuză toată lumea. Industria de stat, fostă socialistă, creată prin sacrificarea vieţii poporului, este privatizată în principal prin furt, jaf, distrugere. Băncile au devenit sursa de îmbogăţire pentru comunişti şi tot felul de borfaşi şi nimeni nu este tras la răspundere.

România se găseşte pe locul 92 pe scara de *rating*, în urma Vietnamului şi Algeriei şi ultima ţară din Estul Europei. O consolare: este înaintea Rusiei şi Ucrainei, spre care comuniştii trag ţara din nou. Comuniştii au creat în mod forţat o industrie ucigaşă prin investiţii antieconomice şi fără a ţine cont de protecţia populaţiei. Otrăvirea pământului, apelor şi aerului este generalizată, iar aceasta înseamnă otrăvirea ţării. După recentele otrăviri ale apelor din Nordul ţării, s'au auzit în Vest cuvintele: *"Asta le mai trebuia Românilor !"*

STAREA DE CRIMINALITATE. În Mai 1958 conducerea comunistă a declarat ţara în *"stare de infracţionalitate"*, motiv pentru care a pornit o campanie masivă de arestări pentru orişice. Au fost arestaţi mai mult de jumătate de milion de oameni, condamnaţi în procedură de urgenţă şi trimişi la stuf şi canal.

Astăzi sunt lichidate băncile, se fură din averea ţării sute de milioane de dolari, în condiţiile în care poporul trăieşte într'o sărăcie groaznică, dar nimeni nu întreprinde nimic pentru a stăvili această stare. Justiţia (care?) este alături de hoţi şi borfaşi. Astfel se împiedică venirea marilor investitori, căci într'o astfel de ţară...

DOMNUL PREŞEDINTE RECUNOAŞTE. S'auzi, să vezi şi să nu crezi, dar să te minunezi: Dl. Preşedinte Emil Constantinescu recunoaşte că nu prea este preşedinte, sau că este doar cu numele, aşa cum şi-au dorit comuniştii. El declară: *"Mă simt mai terorizat astăzi de Securitatea lui Ceauşescu decât eram până în '90"*. Bietul preşedinte! Ce să mai zică ţara? El a declarat în '97 că *"a câştigat alegerile, dar nu şi puterea"*, iar acum, în 2000, că este terorizat. Dar cine este şeful celor opt servicii secrete? Nu el? Cine este comandantul suprem al armatei? Nu el? Dacă nu este în stare nici măcar să ştie pe ce lume trăieşte, de ce nu a ascultat sfatul nostru dat la Romfest Septembrie '98 în Bucureşti să demisioneze şi să reinstaureze monarhia? Ar fi avut o ocazie unică de a deveni prin acest act, un mare om politic şi mare patriot. Acum însă este un *"nimeni"*. Orice *"porcărie"* (cum zice dânsul) s'ar spune acum despre el, nu va putea depăşi vinovăţiile de trădare naţională, începând cu tratatul cu Ucraina şi nerecunoaşterea art.8 din proclamaţia dela Timişoara.

"ESTE ROMÂNIA SERIOASĂ ÎN INTENŢIA DE A ADERA LA U.E.?" Ziarul *"The Wall Street Journal Europe"* din 17.03.2000, a publicat un articol scris de Ottaway, vice-preşedintele Dow-Jones & Co. şi preşedintele Comitetului Mondial al Presei Libere. Recomand să fie citit de toţi Românii şi mai ales de conducători. Wall-Street-ul este forumul financiar conducător al lumii, iar acest ziar este citit de toţi conducătorii politici şi financiari ai globului. Titlul articolului vorbeşte dela sine.

"OMENIREA SE SPRIJINĂ PE TREI PILONI: ADEVĂR, DREPTATE ŞI PACE"! Această realitate ne-o spune Sf. Scriptură. Vai de ţara în care aceşti trei piloni lipsesc, sau sunt înlocuiţi de minciună, fărădelege şi război fratricid, cum este cazul României. Comunismul s'a sprijinit pe minciună. Aşa-zisa revoluţie din Decembrie '89 a fost o minciună criminală, de atunci încoace totul se bazează pe minciună. Ordinea de drept lipseşte, iar oamenii se mănâncă între ei ca niciodată. Este o luptă pentru supravieţuire, luptă socială, *"toţi contra toţi"* (declaraţia unui oficial U.E.). Trezeşte-te naţiune!

CAPITALA SĂ FIE CAPITALĂ! Bucureştiul nu-şi îndeplineşte rolul de Capitală. Bucureştiul este un oraş oriental, în care domneşte minciuna, fărădelegea, jaful, murdăria, câinii, starea de înapoiere. Oraşe conducătoare în fapt s'au dovedit Timişoara, Braşovul, Sibiul, Clujul. Este cazul ca Bucureştiul să renască sau să renunţe la acest rol de Capitală, dacă nu este în stare.

MONARHIA SALVEAZĂ ROMÂNIA! Acest adevăr este scris pe frontalul Institutului de Arhitectură, din Piaţa Universităţii din Bucureşti. Monarhia este făgaşul normal al României şi Naţiunii Române. Republica este moartea României şi a Naţiunii Române. Faptele vorbesc de peste 50 de ani. Prin Monarhie s'ar limpezi toate, ar fi stabilitate, orientare spre Vest, primire imediată în U.E. şi NATO, dezvoltare, un înalt nivel de viaţă.

O RECTIFICARE ŞI O COMPLETARE NECESARĂ LA ARTICOLUL D-LUI DR. OCTAVIAN DUMITRESCU

Andrei-Iustin HOSSU

Am citit cu infinită plăcere, în numărul din 8-14 Februarie 200 al revistei *"22"*, excepţionalul articol al D-lui dr. Octavian Dumitrescu din Bucureşti, care, în spiritul adevărului simplu şi curat, demască hidosul colaboraţionism comunist şi securist al ierarhiei Bisericii Ortodoxe Române, ea fiind aliata de nădejde a Partidului Comunist din România şi a Securităţii comuniste din România în construirea socialismului şi comunismului în România.

În articol (cred că la culesul lui pentru editare) s'a petrecut o gravă eroare de nume, a cărei rectificare o fac eu aci, cu atât mai necesară cu cât este vorba de una dintre cele mai mari personalităţi ale Exilului Anticomunist Românesc: Episcopul Valerian Trifa, ci nu Trifu, cum greşit apare de 3-4 ori în articol.

Ilustrul şi nemuritorul Episcop Valerian Trifa a fost marele stegar al luptei anticomuniste a Românilor din S.U.A. şi Canada, a rupt Biserica Ortodoxă Română din S.U.A. şi Canada de Patriarhia Ortodoxă ateistă-comunistă-securistă dela Bucureşti, a fost Marele Păstor Sufletesc al comunităţilor româneşti din S.U.A şi Canada. Pentru a-i păngări statura şi monumentala sa personalitate, regimul comunist dela Bucureşti l-a trimis pe fostul deţinut politic anticomunist Valeriu Anania (turnător şi campion al sinistrelor *"reeducări"* din închisoarea Aiud între 1962-1964: sursa de informare: cartea ***Morminte vii*** de Nistor Chioreanu, fost deţinut politic la Aiud), devenit colonel de Securitate Valeriu Anania, în D.I.E. (Direcţia de Informaţii Externe a Securităţii; surse de informare: cărţile: ***Orizonturile roşii***, ***Moştenirea Kremlinului*** şi ***Cartea Neagră a Securităţii*** de Ion Mihai Pacepa, fostul şef al D.I.E. până la fuga lui din August 1978), care, în S.U.A., a dus acţiunea de defăimare a Episcopului Trifa ca fost *"fascist"* şi *"antisemit"*. Marele Episcop Trifa s'a exilat la Estoril, în Portugalia, unde a trecut în Eternitate în 1987. Am avut aleasa cinste să văd şi să citesc o scrisoare a marelui om, trimisă înaintea morţii sale la Estoril, către vechiul său prieten din tinereţe, Dl. ing. Ştefan Predescu din Bucureşti (şi dânsul decedat în 1999, la 90 de ani).

Iar drept răsplată pentru serviciile făcute regimului comunist, regimul neocomunist Iliescu l-a făcut, în 1993, pe ex-colonelul de Securitate Valeriu Anania, Arhiepiscopul ortodox Bartolomeu al Clujului, Vadului şi Feleacului. Vorba genialilor umorişti Ilf şi Petrov, pusă la gura adoratorului lor erou Ostap Bender: *"Şedinţa continuă!"*

Fiindcă sunt colaborator permanent al celui mai răspândit ziar din lume al Exilului Anticomunist Românesc - *CUVÂNTUL ROMÂNESC* -, Hamilton, Ontario, Canada - (chiar în nr. din Ianuarie 2000 mi-a apărut eseul literar-filosofic ***Patriotismul operei lui Mihai Eminescu***), îi notez D-lui dr. Octavian Dumitrescu splendidul articol omagial ***Arhiepiscopul Valerian Trifa - model ortodox*** de Alexandru Nemoianu, publicat în *"Cuvântul Românesc"*, Hamilton, Canada, nr. Ianuarie 2000, pagina 2.

PARALELE PERICULOASE

——Aurel S.MARINESCU——

Prezentăm mai jos două documente deosebit de importante pentru un viitor proces al comunismului din România.

Primul document.

PCR Secretar General nr.3/456 S8 1946.

Către responsabilul Secretar al Regionalei Dunărea de jos.

Tovarăşe Secretar, veţi lua de îndată măsuri pentru difuzarea propagandei, conform hotărîrii CC al PCR.

1. Responsabilii echipei aflată infiltrată în rândurile opoziţiei reacţionare va intensifica acţiunea de provocarea neînţelegerilor între membrii partidelor de opoziţie: Maniu, Brătianu şi Titel.

2. Se va avea în vedere sistemul de a se arunca diferite bănuieli între membrii reacţionari şi a se raporta săptămânal stadiul descompunerii şi neînţelegerilor provocate.

3. Lucraţi astfel ca elementele infiltrate să nu poată fi descoperite şi în cazul descoperirii, dezlănţuiţi atacul contra membrilor principali ai opoziţiei reacţionare, prin presă. Achiziţionarea de noi membri.

Responsabilii pentru recrutarea noilor membri vor intensifica recrutarea foştilor legionari sub orice motiv. Pentru aceasta se vor întrebuinţa următoarele practici:

a) intimidare prin arestare;

b) încredinţarea de diferite posturi până la trecerea lor definitivă în PCR;

c) ajutorarea celor ce au nevoie să fie ajutaţi;

d) arătându-li-se că PCR va realiza programul legionar.

Toţi oamenii săraci care au avut diferite roluri în propagandă alături de opoziţia reacţionară, vor fi aduşi în cadrul partidului, întrebuinţându-se pentru aceasta orice fel de mijloace, dela înlăturarea lor din câmpul de aprovizionare până la arestarea lor şi înscenarea de procese.

Nici un mijloc nu va fi scutit pentru atingerea acestui scop. Atenţiune la P.N.P.

Veţi urmări pe toţi cei care au făcut parte din partidele reacţionare şi acum fac parte din PNP, pentru a împiedica propaganda acestora în favoarea reacţiunii din sânul PNP-ului.

PROPAGANDA

Tovarăşii responsabili pentru propaganda în resortul colectivizării, vor ţine adunări şi conferinţe explicative, în care vor explica folosul colectivizării. De asemenea şi la ţară responsabilii mai ales de tineret, vor intensifica propaganda în favoarea colectivizării, arătându-se că numai prin colectivizare, în regiunile secetoase nu se va mai întâmpla să se ajungă în viitor la foamete.

RAPOARTE

Tovarăşii curieri vor aduce săptămânal rapoarte de îndeplinirea misiunilor de mai sus la CC-PCR; secretarul responsabil cu propaganda.

Secretarii responsabili:
(ss) Gheorghe Gheorghiu Dej;
(ss). Vasile Luca
Responsabil curier
(ss) P. Mihăileanu
Lozinca: "Nici un reacţionar în calea P.C.R.-ului".

Al doilea document.

CC-PCR - Corpul de siguranţă, secretari responsabili Nr.4573 din 23 Noembrie 1946. Strict Secret.

Către Secretarii responsabili ai PCR - regionala Dunărea de Jos.

În urma hotărîrii CC al PCR pentru constituirea pe ţară a corpului de siguranţă armat, vă comunicăm următoarele dispoziţiuni pe care le veţi aduce la îndeplinire întocmai:

1. Corpul de siguranţă se va recruta din membrii încercaţi dintre muncitorii tineri care vor trebui să îndeplinească următoarele condiţiuni:

a) preferabil să nu fie căsătorit;

b) să fi satisfăcut serviciul militar şi să cunoască la perfecţie utilizarea armelor de infanterie uşoară şi grele;

c) trebue să fie neapărat membru verificat al partidului;

d) să fie hotărît pentru orice misiune.

2. Corpul de siguranţă armat va fi la dispoziţia partidului dar pentru a împiedica ca opoziţia reacţionară să protesteze, veţi lua următoarele măsuri:

a) poliţiştii de carieră nu vor depune nci un fel de activitate un timp, lăsând la dispoziţia hoţilor avutul cetăţenesc;

b) iluminatul străzilor la oraş se va face cât mai lipsit, pentru ca populaţia să ceară efectivul mărit de poliţie în urma loviturilor ce se vor da de elemente pregătite.

În acest caz veţi lua măsuri ca prin presa locală să se ceară înfiinţarea de gărzi muncitoreşti.

Aceste gărzi se vor constitui numai în condiţiile dela punctul 1 şi ele vor fi puse numai în slujba intereselor de partid.

Se va urmări pe orice cale înarmarea unui număr cât mai mare de muncitori, care vor fi utilizaţi la momentul oportun, pentru atingerea scopului partidului.

Odată constituit corpul de siguranţă armat, ne veţi trimite tabloul nominal, prin curier, urmând a vi se trimite regulamentul atât cel ce poate fi cunoscut de popor pentru gărzile muncitoreşti cât şi regulamentul corpului. Raporatele prin curier.

Secretar responsabil
(ss) Gh. Boiceanu
Responsabil curier:
(ss) P. Mihăileanu

Acţiunea de a se crea o gardă armată a PCR îl arată pe Gheorghiu Dej determinat să păstreze prin forţă şi teroare - puterea.

El este departe de *"omul cumsecade"* lăudat de Nina Casian la aşa-zisele şedinţe literare dela Centrul Cultural din New York.

Deosebit de interesantă este dorinţa de cooptare a foştilor legionari şi indirect rezultă că nu au fost fără rost sau lipsite de înţelepciune măsurile PNŢ Maniu luate imediat după 23 August 1944 de a primi foştii legionari în PNŢ. Numai că în timp ce Gheorghiu Dej nu a fost acuzat de fascist, Iuliu Maniu şi PNŢ au fost acuzaţi de fascism până la destiinţarea partidului.

Dar ceea ce socotim mai interesant, sunt asemănările dintre unele situaţii create atunci în 1946 de PCR şi aceleaşi metode folosite după 1990 de Dl. Ilici Iliescu, de unde concluzionăm că sursa inspiraţiei este aceeaşi - Moscova.

De exemplu: echipă infiltrată în rândurile opoziţiei şi nu se poate spune că după 1990 toate partidele zise de opoziţie nu au fost infiltrate. Intensificarea acţiunilor de provocare a neînţelegerilor între membrii partidelor de opoziţie şi nu se poate spune că din 1990 la zi nu au existat permanent neînţelegeri între cei ce ar fi trebuit să se opună dârz neocomunismului iliescian.

Nu se poate spune că *"infiltraţii"* au fost descoperiţi după 1990.

Pentru a-şi crea corpul de siguranţă - adică *"braţul înarmat al poporului"*, PCR *"recomanda"* ca poliţia să nu-şi facă datoria, avutul cetăţenesc să fie lăsat la dispoziţia hoţilor; iluminatul străzilor inexistent şi loviturі date de elemente *"bine pregătite"*. Urmarea firească era pregătirea populaţiei care să ceară ea însăşi întărirea forţelor poliţieneşti. Aceasta s'a întâmplat în 1945-47.

Dar, oare, după 1990 nu s'au petrecut la fel lucrurile? Oraşele în beznă, hoţii de toate categoriile au operat în voie, ţiganii şi-au făcut de cap sub privirea binevoitoare a poliţiei, încăierări între Români şi ţigani, provocările rasiste dela Tg. Mureş ş.a.

Toate au avut de data asta două scopuri: 1. De a compromite democraţia şi libertatea, creînd psihoza regretului în popor pentru vremurile dictaturii comuniste (când cele ce s'au întâmplat, poporul nu le-a cunoscut de fapt nefiind mediatizate) şi atunci s'a creat falsa credinţă că sub comunişti era pace, linişte şi siguranţă şi 2) ca faţă de toate infracţiunile contra avutului obştesc şi nesiguranţa cetăţeanului să se ceară, să se vrea şi să se accepte o nouă forţă poliţienească, mare şi puternică, care, vezi doamne, să asigure liniştea cetăţenilor. În realitate să asigure permanenţa neo-comunismului sub diferiţi preşedinţi - aceeaşi Marie cu altă pălărie! Acum, citind cu atenţie ambele documente, la intervalul de 54 de ani, este clar. Metodele aceleaşi, pentru aceleaşi scopuri şi din aceeaşi sursă.

RESPECTAREA LEGILOR ÎN ROMÂNIA

——George VASU——

În ţările civilizate legile sunt respectate atât de cei ce le emit (lucru absolut normal), cât şi de întreaga populaţie, deoarece *"Statul de drept înseamnă că regulile de purtare, odată edictate, sunt deopotrivă opusabile atât statului, care le-a făcut, cât şi particularilor care le suportă. Statul de drept înseamnă că nu există autoritate de stat, oricât de importantă ar fi ea, care să aibă dreptul de a se sustrage dela respectarea legii"*. (Anibal Teodorescu, *Curs de drept administrativ*, pag.37, Ed.1941).

Cu alte cuvinte, odată ce legea s'a făcut, atâta timp cât este valabilă, este opusabilă tuturor organelor Statului, chiar şi legiuitorului care a făcut-o, chiar şi magistratului care este chemat să o interpreteze şi să o aplice.

Cele de mai sus nu sunt respectate de actuala putere politică din România de astăzi. De pildă, prin Legea nr.146 din 24 Iulie 1999 art.15 litera *"r"* sunt scutite de *"taxe judiciare de timbru acţiunile şi cererile, inclusiv cele pentru exercitarea căilor de atac, introduse de proprietari sau de succesorii acestora pentru restituirea imobilelor preluate abuziv de stat sau alte persoane juridice în perioada 6 Martie 1945 - 22 Decembrie 1989"*. Aceasta este legea!

Ministerul de Justiţie, prin Hotărîrea nr.752 din 16 Septembrie 1999 publicată în M.Of. nr.454 din 20 Septembrie 1999 stabileşte că acţiunile menţionate mai sus (este vorba de cele cuprinse în Legea nr.146 art.15 lit.*"r"*) trebue timbrate sub sancţiunea anulării lor.

Se pune întrebarea, cine are dreptul în această ţară, chiar dacă este Ministrul Justiţiei, să dea o hotărîre care să anuleze o lege votată de Parlamentul ţării?

După părerea mea, aceastâ hotărîre nu are nici o valoare juridică şi juriştii, în special avocaţii, trebue să ridice această problemă în faţa Curţii Consituţionale a României şi să demonstreze că statul de drept care se pretinde a fi România, în prezent nu admite asemenea lucruri.

Este drept că art.28 al.2 din Legea 146/1997 prevede că pentru aplicarea prezentei legi, Ministerul de Justiţie trebue să elaboreze, în termen de 60 de zile dela data adoptării acestei legi, norme metodologice pentru aplicarea ei.

Cu toate acestea, Ministerul Justiţiei a emis Hotărîrea nr.752 din 16 Septembrie 1999, care pretinde să se timbreze acţiunile civile inclusiv cele menţionate în Legea 146/1997 art.15, lit.*"r"*.

Mă întreb, ce se întâmplă în România de astăzi în privinţa respectării legilor? Şi aceasta mai ales că Legea 146/1997 în art.30 prevede că ***"Prezenta lege intră în vigoare în termen de 90 de zile dela publicarea ei în Monitorul Oficial"***.

Bieţii cetăţeni, ori trebue să timbreze acţiunile, ori riscă să li se anuleze ca fiind netimbrate sau insuficient timbrate. Prin urmare, la ora actuală în România un minister, chiar cel al justiţiei, are putere de decizie mai mare decât Parlamentul ţării, deoarece emite *"hotărîri"*, care se publică în M.Of., anulând astfel o lege votată de Parlament.

Ce a ajuns biata ţară şi mai ales poporul român, care a îndurat abuzurile comunismului o jumătate de veac, iar acum trebue să mai îndure şi ignoranţa guvernanţilor neputincioşi...

FĂCĂTORII DE CRIZE

——Angela ŞUTA——

Cât timp era printre noi şi pe scara politică românească Corneliu Coposu, nici un partid de sorginte comunistă n'a reuşit să intre în alianţă - sub o formă sau alta - cu PNŢCD. Necolaborarea sa cu *"foştii"* putea să pară o taină pentru observatorii superficiali.

Dar realizarea *"coaliţiei"* cu PD - după plecarea lui Coposu - îşi dezvăluie, iată tainele, prin roadele pe care le-a dat, în detrimentul ţării din 1996 până în prezent.

Dela intrarea la guvernare a PD alături de CDR, partidul lui Petre Roman a jucat mereu un rol de *"vioara întâi"*, în ciuda proporţiei mici de voturi...

Şi şi-a asigurat acest rol primordial, nu în virtutea unor calităţi ori competenţe, ci prin: tupeu, impetuozitate, nerušinată îndrăzneală, iar la nevoie prin agresivitate cel puţin verbală - gen Berceanu...

În aceste condiţii, oricine a încercat să se atingă de PD, a ieşit din confruntare cu aripile arse, în timp ce *"partidul democrat"*, comportându-se ca o curtezană mofturoasă, cârcotaşă şi intrigantă, a obţinut dela *"colegii de coaliţie"* tot ce-a vrut!

Mai întâi justiţia română care, în sfârşit, s'a hotărît să ia aminte la mineriadele atât de dezastruoase pentru ţară, *"a sărit"* mineriada cea mai gravă: aceea din 13 -15 Iunie 1990. Pentru ce alt motiv, dacă nu pentru acela că abordarea necesita tragerea la răspundere a primministrului dela data respectivă: Petre Roman, pe atunci foarte *"strâns unit"* în jurul lui Iliescu - făcătorul de *"curăţenie"* în Piaţa Universităţii...

A fost o primă concesie care a încurajat tupeul cu rădăcini peceriste ale PD. Dar a mai fost şi o mare laşitate a justiţiei române *"independente"* cât şi a tuturor celor implicaţi în PUTEREA de după Noembrie 1996!

Când Valerian Stan - pentru a-şi îndeplini funcţia corect, cinstit şi loial faţă de interesele ţării - i-a luat la rând pe toţi marii hoţi ai naţiei, fără a-i cruţa pe cei din PD - a fost eliminat, ca *"hoţii neprinşi"* să poată rămâne *"oameni cinstiţi"* şi să... conducă mai departe, cu glorie, destinele României - pe vechiul drum şi cu vechile *"maniere"*...

Când Prim-ministrul Victor Ciorbea le-a greşit PD-iştilor prin intransigenţa, corectitudinea şi fermitatea sa reformatoare, PD a provocat o criză de proporţii - luni de zile - aruncând ţara (cu nepăsarea proprie comuniştilor) într'o situaţie incertă şi destabilizatoare, atât pe plan intern cât şi extern.

Dar PD nu s'a lăsat până nu şi-a demolat *"adversarul"*, iar PUTEREA a cedat din nou, făcându-i *"curtezanei"* o nouă şi nemeritată concesie, păgubitoare pentru ţară.

Cu cine a fost înlocuit Victor Ciorbea, s'a văzut! Nu mai este nevoie să adăugăm nimic, decât eventual faptul că la detronarea *"ţărănistului"* Radu Vasile din funcţia de prim-ministru, *"bocitoarea"* nr.1 a fost PDSR! No comment!

În ce priveşte *"crizele"* interne din PD, una mai veche cu plecarea lui A. Severin şi cea mai recentă cu demiterea lui V. Babiuc (motivele reale şi particulare ale celor doi, nu importă!) aceste *"crize"* s'au revărsat în afara partidului, provocând grave disfuncţii în guvernarea ţării şi'n imaginea ei prezentă, neexcluzând chiar repercursiuni viitoare... Dar gaşca lui Petre Roman n'a primit dela *"colegii"* de coaliţie nici măcar un *"vot de blam"*.

Dimpotrivă! S'a considerat că *"totul e bine când se sfârşeşte cu bine"*, sau *"Fupat toţi Piaţa Independenţei!"*, cum ar zice Caragiale...

Cui să-i pese ce zice, ce gândeşte sau ce *"foloase"* trage România, din unele ca acestea...

NU UITAŢI !
REÎNNOIŢI-VĂ
ABONAMENTUL LA
CUVÂNTUL ROMÂNESC

"VENIŢI, PRIVIGHETOAREA CÂNTĂ ŞI LILIACUL A'NFLORIT !"

——Valeriu ARBORE——

Acest irezistibil îndemn macedonskian la bucurie şi elevaţie consună parcă cu linia de demnitate şi corectitudine, de-o acuitate neştirbită, recomandată în Ianuarie 1938 de un mare inspirat al românismului creştin: *"În propaganda electorală nu atacaţi pe nimeni, nu întunecaţi sufletele oamenilor. Nu ziceţi: să ne votaţi, pentrucă ceilalţi sunt răi, ci (...) pentru ce avem noi bun, pentru credinţa şi jertfele noastre (...); totul sub semnul bucuriei, al luminii, al împrăştierii de voie bună, de încredere..."* Înţeleg formaţiunile politice de azi acest îmbold ce vine din adâncul spiritului naţional? Întrebarea ar avea rost doar îndreptată unor conştiinţe frământate îndelung să găsească un acord între morală şi politică, ca între sământă şi arătură. Ele însă n'o fac. Majoritatea covârşitoare se ghidează după un slogan extremist (naiba ştie de unde scoaseră ele înţelepciunea): *"Cine are bani îi dă mâna să fie şi moral"* (sic). Spre cumplita pagubă a societăţii noastre.

Totuşi, mai bine ne-ar sta acum ca înainte de a vedea (şi scoate) paiul din ochii semenului, să zăbovim oleacă asupra bârnei din propriii ochi. Ochii cugetului. Ochii inimii. Nu de alta, dar să nu ne ducă la vreo sminteală vorbele Domnului: ochiul tău e rău, fiindcă aproapele tău este bun?!? Ei, da, sunt posibile riposte aspre pentru îndrăzneala de a tulbura un *"regim"* de elogii făr'de discontinuităţi, de a nu respecta întocmai nişte clişee, de a încălca tabuuri. Însă n'ai încotro, asta e: un semiadevăr este mai periculos decât un neadevăr. Or, care-i rolul publicisticii? Să pună punctul pe *i*. Să provoace. Să deranjeze...

Ca să fim purtători ai unui mesaj naţional şi creştin autentic, purificat, noi, vârstnicii, trebue să devenim credibili, modele chiar pentru celelalte generaţii. Ceea ce presupune lorialitate şi curaj, examinarea onestă şi rodnică a conştiinţei, considerarea adevărului în istoricitatea lui, în complexitatea paradigmatică a experienţelor trăite.

Ne referim aici îndeosebi la anticomuniştii REALI şi CONSECVENŢI, nicidecum la *"rezistenţii"* ce-au putut răbda şi suporta, pasiv, resemnaţi, *"iluştri"*, *"prin cultură curată"*(!), suferinţele, nedreptăţile şi acţiunile monştrilor de culoare roşie. De ce ne-am ascunde după piersic? Bunăoară, foarte mulţi au trecut prin temniţele comuniste din cauza unor idei, fapte, funcţii de-ale lor ***dinaintea*** înscăunării dictaturii bolşevice. Ori au fost victime nevinovate (nu combatanţi, opozanţi, *"disidenţi"*) ale urii de clasă sau de interese subiective; fie ale politrucilor, fie ale altor ticăloşi de rând, adesea din cercul rudelor, al vecinilor, al pritenilor ori duşmanilor ***personali***. Nici pe departe nu avem de-a face (automat, nestratificat, otova), în exclusivitate, cu... supraoameni, eroi, martiri, precum sugerează anumite evocări orale sau tipărite!

Această remarcă (e limpede: aprigă şi inconfortabilă unora) încearcă să pună degetul pe răni pe care ne facem adesea a nu le vedea, deşi ele dor şi prejudiciază astăzi organismul social. Pentrucă după amnistia din 1964, ieşit-am, unii, alţii, din închisori, desigur, obosiţi, uzaţi, zdrobiţi, *"cumin-ţiţi"*, deznădăjduiţi; nu puţini piteştizaţi ori disponibili *"slobodei reeducări şi reabilitări întru supravie-ţuirea familiei"* (ca şi cum îţi poţi salva sufletul vânzându-l, închiriindu-l diavolului). Eventual, cu naivitatea laşului care se autosugestionează că este liber, aşteptând ca de-acu să scoată alţii castanele din foc şi pentru noi, îmbătrâniţii şi îmbătaţii cu apă rece, a *"ajutorului străin"*. Cu toate că, lucru verificabil de mii şi mii de ori, libertatea, aidoma sănătăţii şi iubirii, nu se poate cerşi. Ea trebue cucerită şi păstrată (dacă o meriţi) prin luptă netemătoare de zi cu zi. Îngrijită, totodată, ca pe o floare rară. Şi, la nevoie, apărată; nu numaidecât un drept, ci răsplată a ostenelii şi sacrificiilor fiecăruia...

Dar să revenim la bucla noastră. Majoritatea deţinuţilor politici, între *"eliberare"* şi Decembrie '89, işi ţinuseră gura, inclusiv în anturajul familiei (în ce spirit ne-am format copiii, nepoţii, strănepoţii? e de reflectat!). Şi-au impus uitarea, sorâ vitregă cu oarba iertăciune şi cu molâia supuşenie: *"Nu se poate face nimic împotriva lor, de ce să ne sinucidem?"* Au evitat, cu o exagerată prudenţă, (aproape) orice risc. Parcă ar fi fost ieri, de-o pildă: Sânzienele 1977. Se rotunjea jumătatea de veac dela crearea vârfului de lance al mişcării anticomuniste din România. Iar câţiva foşti camarazi de celulă, contactaţi în acest sens, nu numai că au refuzat să-şi amintească de aşa ceva, însă păreau că nici nu respiră - să se audă?... Să dăm vina pe proverbul: suferinţa care ne înnobilează înrăieşte?

Stop! Paranteză obligatorie. Despre fondatorul acestei *"mari şcoli spirituale"* de formare a omului superior, s'a ocupat emisiunea *"Figuri celebre"* dela ***Radio România Cultural***, din 29 Martie 2000, rafinat şi captivant realizată de D-na Gabriela Vasilescu, cu participarea competentă şi corect obiectivă a D-lui prof. univ. dr. Jipa Rotaru. Prin sinceritate, nepărtinire, efort şi intuiţie Adevărul (majuscula nu-i fatuială) asupra originalităţii, a specificului pur românesc al Mişcării, a devenit leit-motivul instructivului program MA-*GISTER MARCONI. Gaudeamus igitur!* Nu mai puţin în cadrul ***Universităţii Radio*** din seara de 3 Aprilie.

Dar să revenim la *"oile"* noastre. Fără eufemisme. Atitudini demisionare (n'am făcut nimica, vorba moldovenului) adoptat-am mulţi dintre noi, foşti deţinuţi politici, şi în August 1968, de Sf. Sărbători, în Iulie 1971 (*"revoluţia culturală"* ceauşistă), în 1977 faţă de Mişcarea pentru drepturile omului şi de greva minerilor din Valea Jiului, ulterior la constituirea SLOMR (1979), în cazul distrugerilor bisericilor şi satelor tradiţionale, în 1987, când cu manifestaţia studenţilor ieşeni şi a muncitorilor braşoveni; să mai adăugam evenimentele din Decembrie '89, dezastrul iliescian, petroromanist? E de prisos! Ba nu tocmai, căci după 1990, în afara presantelor solicitări de îndemnizaţii şi facilităţi, de când s'a dat voie dela primărie, prea mulţi dintre *"blajinii"* mioritici de ieri se declară, peste noapte, mari şi laţi combatanţi, cu veleităţi de şefie...

Ne mirăm (criticăm) de pomană dacă facem abstracţie de ***obârşiile naufragiului vieţii acestui popor***, provocat încă de pe timpul guvernărilor interbelice. În prezent, nenumărate cadre peceriste, moace de ex-activişti de partid şi securişti de stat, mişună pe metru pătrat în partidele istorice. Alianţa CDR cu PD-iştii este (se mai îndoieşte carteva?) ***contra naturam***. *"Sincronizarea"* cu democraţia de 24 karate occidentală, ce cu neruşinare colaborează strâns cu lideri, partide, state comuniste, deşi vocaţia totalitară a acestora e pe cât de manifestă, pe atât de cancerigenă. Centriştii noştri s'au descentrat, înnecaţi în rântaş stângist. Forţele de dreapta sunt admirabile, sublime, dar... Mediile naţionaliste - atomizate. *"Apoliticii"* - sumedenie! Pe acest fond abracadabra, gauchismul juisează. Iar alegerile bat la uşă...

Ştim. Virusul comunist produce infecţii pe viaţă. Dreptcredincioşii stelişti şi secero-ciocânari flutură pe diferite meridiane ale lumii, în ameninţătoare cadente programate, stegulele roşii. Şi cântă în grup *"Internaţionala"*, de astă dată dintr'o perspectivă mondialistă. Comunismul lor trucat are acelaşi obiectiv principal: dărâmarea naţiunilor şi a civilizaţiei creştine, întru restaurarea noului ev socialist (social-democrat, de filiaţie marxistă). Reflexele mentale, limbajul-de-lemn, resentimentele ce-au variat nerelevant de-a lungul deceniilor, joacă rol de dinam care pune în mişcare, în acest an electoral, morişca frazeologică şi forme *"adecvate"* de acţiune şi re-acţiune. Stângismul *"reformat"* revine în trombă, agitând populist ideea democraţiei sociale sau participative. El profită nu numai de slăbiciunile unui important segment al opiniei publice şi al clasei politice româneşti, ci şi de neputinţa generale vitale. Bolşevicii băştinaşi (rebotezaţi nu importă cu ce denumire aiuritoare) ţin seama de vorba cuiva: *"Bate-vom turma şi păstorii vor striga ca oile şi vor urla cu lupii"*. Doară înainte de 23 August 1944, pământul era netocmit şi gol... Noroc de Pauker, Gheorghiu-Dej, Nicolski (nume real, Boris Grumberg), Ceauşescu, Brucan (era să-l uit!) şi urmaşii lor. Ei şi comilitonii lor ne făcutără fericiţii unui viitor împins mereu spre viaţa de apoi.

Nu putem fi surprinşi că un uliu îşi ţine prada în gheare. E o apărare oarecum naturală. Împotriva firii şi o patimă de ocară ni se înfăţişează a fi însă devastarea noastră sufletească, neimplicarea, continua rarefiere a solidarităţii de ideal şi iniţiativă, confortul idolatric, epigonismul politicesc, disfuncţionalitatea relaţiei ***model-creaţie / reacţie constructivă superioară***. Îl repet, îl repet (n'am încotro) pe Constantin Noica: *"Este prost să-ţi termini viaţa cu o împlinire, nu şi cu un rest... Nu trebue să provoci sfârşitul, aşteptându-l. Firesc este (...) să fii surprins de el în plin gest"*. Fie-ne îngăduit a adăuga, stimulaţi de acest sezon natural şi istoric, că ***încrederea în forţele proprii*** (momentan, încă modeste) şi în destinul Neamului românesc, configurează o coordonată esenţială a spiritualităţii naţionalist-creştine căreia i se cuvine atenţie mărită. Ea este (practic) productivă, sănătoasă, socială, înfrăţeşte pe oameni. Poate duce la iubire lucrătoare, la încolţirea şi creşterea duhului comunitar, la victoria în alegeri a celor slujitori Naţiei şi ascultători de Dumnezeu.

ÎN AŞTEPTAREA ASANĂRII MORALE A NAŢIUNII ROMÂNE

——Florin Oprea SĂLCEANU——

Naţiunea română se lasă furată de câţiva hoţi de duzină. Este îngenuncheată de câţiva incapabili. Aceştia au fost *"oficialii"* unei *"republici"* comuniste. Acum au ieşit din umbră şi îndrăznesc să o murdărească trivial. Timp de jaf au avut fără măsură şi au distrus tot ceea ce a avut mai bun naţiunea română. Şi tot ei au lăsat de izbeliţe situaţia a milioane de oameni. Aceşti miliardari de curte, precum şi revoluţionarii de carton, nu s'au gândit la interesele naţiunii. Au furat tot ce a fost de furat. Justiţia a fost lăsată în mizeria orbirii. Cei care servesc Justiţia s'au prefăcut că sunt intangibili. Împreună cu hoţii de tranziţie au distrus echilibrul moral al naţiunii. Degringolada prin care trece naţiunea română s'a extins în statele europene prin intermediul ţiganilor. Şi ei au deschis calea către hoţie, cerşetorie şi denigrarea naţiunii. Nu s'au oprit. Expansiunea lor a atins cote alarmante. Hoţii de tranziţie se cred mari democraţi, dar sunt farisei. Neruşinarea acestei specii nu cunoaşte limite. Preşedintele Constantinescu declară într'o bună zi la televiziune (nu contează care) că *"este uimit să afle câtă corupţie există în România"* şi că este curios cum de nici un *"om de afaceri nu s'a plâns"* în faţa domniei sale de acest flagel ordinar. Oare chiar nu a ştiut şi nu ştie ce se întâmplă? Cum să nu ştie, dar uimirea sa, aproape de sfârşitul mandatului său, în faţa naţiunii este lipsit de temei. Chiar dacă s'a pornit *"lupta pe faţă"* cu mafia economiei subterane, mafia ţigănească, este puţin făcut şi prea târziu.

Din păcate această luptă este dusă împotriva unei anumite părţi a mafiei şi nu a celei mai înalte, care se află strecurată în toate structurile Statului Român, continuând să *"conducă"* jaful universal al naţiunii. Ei ştiu că injustiţea este *"Justiţia"* lor şi naţiunea rămâne în continuare la *"voinţa"* lor. Nu au moralitate. Nu au respect şi nici iubire faţă de naţiune. Debusolarea este arma lor. Nu au frică de Justiţie. De fapt, legile au fost făcute de ei, pentru ei, pentru *"ocrotirea"* lor. Timpul luminii a murit. Ei se lansează în *"afaceri"* grosolane: jaful şi pauperizarea naţiunii... Se îngraşă cu *"averi"* făcute la lumina Justiţiei. Nimic nu mai este sfânt, pentru ei şi intermediari: neamuri, prieteni...

Milioane de Români trăiesc sub pragul sărăciei. Ce le pasă lor. Sunt parlamentari. Sunt intangibili. Şi pentru a-şi prelungi *"puterea"* prin imoralitate, bruschează legi de necesitate imediată, lipsesc dela şedinţe. Privilegiile de *"castă politică"* sunt cele mai ordinare *"nevoi"* ocrotite de legi confuze, aşa cum în sistemul comunist au fost *"ocrotiţi"*. Tot ei au fost atunci şi tot ei sunt şi astăzi. Naţiunea română va trebui să acţioneze în direct prin a-i înlătura pe aceşti viermi roşii, pentru a-şi însănătoşi fiinţa morală. Continuând să accepte această plagă în centrele sale de universalitate statală, va fi nevoită să trăiască în dezarmonie social-economică şi juridică. Constituţia va fi condamnată la un fel de existenţă subiectivă pentru strictul necesar al celor care se consideră *"mai presus de lege"*. Deşi, în acest *"expozeu"* de Democraţie, mulţi indivizi strecuraţi în universalitatea Statului Român, au profitat după bunul lor plac, prin interese oculte de *"castă"*.

Hoţi prin *"ocultarea"* Justiţiei şi moralei, au ruinat bănci, conturi industriale rentabile şi sunt *"strecuraţi"* prin partide şi partidulete de sorginte comunistă şi securistă. Cum să nu trăiască milioane de Români sub pragul sărăciei? Disperarea naţională a căpătat un chip monstruos. Şi celor care au devenit *"cenzorii"* puterii, puţin le pasă. Când Românii din diaspora, cu mulţi ani în urmă, au cerut libertatea de a subvenţiona cu capital masiv economia românească, pentru a preîntâmpina un colaps pe toate direcţiile al României, actualii politrucі, foşti activi ai pcr-ului şi Securităţii, s'au dpus. Ştiau ce îi aşteaptă pentru milioanele de victime, pentru *"ataşarea"* României la jaful material şi moral al bolşevismului. Naţiunea română a primit din plin virusul comunismului şi continuă şi azi prin prezenţa PDSR-ului iliescist, ApR-ului, PD-ului... Astfel de partide conduse de comunişti nu au ce căuta în structura Statului Român.

VIITOAREA VACANŢĂ DIN 2000 !

Aranjaţi să fiţi la
"CÂMPUL ROMÂNESC"
-Hamilton, Ontario, Canada-

La săptămâna
TABEREI DE VARĂ
ASOCIAŢIA CULTURALĂ ROMÂNĂ
DIN HAMILTON
Vă invită să petreceţi anul acesta vacanţa de vară la

CÂMPUL ROMÂNESC
23 IULIE - 30 IULIE
Petreceţi o săptămână de zile într'o atmosferă românească
-Aduceţi cu Dvs corturi sau treilere pentru dormit-

ROMÂNIA ŞI HOLOCAUSTUL

Radu DUNĂREANU

Poate că sună paradoxal, dar am avut norocul de a sta în închisori şi lagăre cu variate naţionalităţi, inclusiv Evrei, unul chiar care a avut nenorocul să treacă şi prin Auschwitz şi cu membri ai unor variate pături sociale şi politice, dela foşti ambasadori şi până la ţărani ce refuzau colectiva, aici incluzându-se şi un fost ministru sub Dej şi un fost general de Securitate.

În felul acesta am învăţat pe propria mea piele că Shakespeare a fost înţelept când a creat personajul Shylock din *Negustătorul din Veneţia*: suferinţa şi durerea e aceeaşi indiferent de religie sau rasă. De aceea niciodată nu am fost şovin, mulţumită închisorii.

Trăind în libertate de un sfert de secol, am avut şansa de a citi cărţi istorice serioase legate de atrocităţile comise în timpul celui de-al Doilea Măcel Mondial şi am fost realmente şocat de suferinţele Evreilor sub regimul lui Hitler. Dar mai mult m'a şocat realitatea că ei, Evreii, victimele unor nedescrise suferinţe, au fost implicaţi în crearea de suferinţe neegalate prin organizarea, conducerea şi execuţia lagărelor de concentrare atât din fosta uniune cât şi din ţările ocupate de comintern, în special în România. Semnatarul acestor rânduri a fost arestat, interogat, torturat de către securişti evrei care împânziseră Securitatea de tristă faimă. Cine vrea să citească *Arhipeleagul Gulag* al lui Soljeniţîn va găsi destule exemple care dovedesc cele spuse de mine, iar dezvăluirile din Arhiva Mitrochin întăresc şi mai mult teza de mai sus.

Asta nu înseamnă că faptele atâtor Evrei trebue să ne facă pe toţi antisemiţi, aşa după cum ororile regimului lui Hitler nu trebue să mânjească întregul popor german.

M'a şocat însă şi un alt fapt: acela că în multe scrieri, fară a se aduce dovezi, se aruncă o vină imaginară pe întregul popor român că ar fi antisemit şi că ar fi contribuit la ceea ce se numeşte holocaust. Aceste scrieri sunt însă atât de evident şovine şi tendenţios manipulate încât, în final, nici nu merită să-ţi faci sânge rău pentru ele. Multe au fost scrise de Evrei unguri în concubinaj cu şovinismul şi iredentismul maghiar.

Ceea ce însă a întrecut orice limită a ridicolului a fost declaraţia unui fost membru pecere şi fost secretar de organizaţie, ajuns şef mare în România şi care, din slugărnicie abjectă, pentru a ciupi ceva fonduri dela cei ce controlează finanţele, a declarat stupefiant la New York cum că a sosit timpul ca Românii să-şi asume partea lor de responsabilitate, de contribuiţie, la holocaustul comis împotriva Evreilor.

Ca să nu-mi fie ruşine că m'am născut Român, am căutat să aflu dacă poporul meu a participat la acel holocaust, dacă Românii au creat lagăre de exterminare pentru Evrei, cel puţin ca acelea în care am stat noi în timpul lui Pauker, Chişinevschi, Walter Roman, Tismăneanu, Niloski *etjusdem farinae*. Nici un document. Am citit vorbe aruncate la adresa legionarilor şi la gogoriţa cu abatorul din Bucureşti care ar fi avut cadavre de Evrei, dar nimeni n'a adus la lumină nici măcar un nume. Am citit că Antonescu a refuzat să predea Evreii din România regimului lui Hitler, fapt verificat şi confirmat, drept care, ca recunoştinţă, Antonescu este executat pentru crime pe care nu le-a comis. Am mai înţeles că în timul războiului Evreii din România nu au fost încadraţi în armată, sub suspiciunea - de altfel dovedită - că ar colabora cu inamicul şi din cauza asta nu au murit ca cele sute de mii de Români luptând contra comunismului şi apoi contra Germaniei naziste, ci au fost *forţaţi* să presteze muncă fizică în cadrul programului de apărare a patriei. Această muncă e considerată acum ca degradantă, dar noi cei din generaţiile închise prin lagăre am muncit forţat, mii şi mii au murit prin mine, canale şi bălţi, consideraţi ca duşmani ai unui regim adus de tancurile sovietice călărite de aceiaşi Pauker, Walter Roman, Tismăneanu, Chişninevschi *etjusdem farinae*.

Referitor la cuptoarele despre care se spune că au fost o invenţie a Germaniei naziste, citesc recent un document uluitor.

În timpul războiului civil din Spania, comuniştii din brigăzile internaţionale organizate de KGB (pe atunci NKVD) erau instruiţi în arta sinistră de a ucide fără urme şi de a sabota. (Nu am citit *încă* ce antrenament au primit Tismăneanu şi Wlater Roman, poate că familiile lor ne pot da amănunte *istorice corecte*).

Cert este că un oarecare kegibist Stanislav Vaupshasov, condamnat în 1929 la moarte pentru crimă, scapă cumva de pedeapsă şi e trimis în 1936 în Spania cu sarcina construcţiei şi a pazei unor cuptoare speciale, absolut secrete, unde dispăreau victimele ucise de comunişti. Cel care opera efectiv acest crematoriu secret a fost un Spaniol pe nume Castelo Pacheco, comunist în solda sovietelor.

Dacă cineva poate avea îndoieli legate de aceste documente strict autentice din fosta arhivă a KGB dela Liublianka, există însă o altă dovadă irefutabilă şi recentă. O urmaşă a acestui Pacheco, dispusă să facă publică activitatea lui, a contactat amasada sovietică din Madrid şi Sovieticii i-au plătit - în 1983 - o sumă de $6.680 US (enorm pentru Spania) ca să-i cumpere tăcerea.

Deci iată că acele faimoase cuptoare de exterminare au fost inventate nu de Germani, ci de către comuniştii sovietici şi internaţionali.

M'am întrebat adesea: suntem noi Românii un popor şovin şi, mai ales, antisemit? Trebue să-mi fie ruşine că părinţii mei au făcut parte dintr'o generaţie care a ars Evrei sau i-au ucis prin lagăre de exterminare? Să-mi fie jenă de a spune copiilor mei că sunt parte, prin sânge, dintr'un popor care a contribuit direct la acea grozăvie istorică a exterminarii a milioane de oameni nevinovaţi?

Nu am putut găsi nici un răspuns afirmativ, ci am tot dat peste date şi aşa-zise documente care, ulterior, au fost probate ca false sau falsificate.

Din istoria corectă, nu scrisă de Roller, ştiu că Românii au fost toleranţi religios şi naţional. Au acceptat şi adăpostit chiar şi pe cei care ne-au năpustit şi atacat atunci când şi-au găsit un sălaş pe pământul României, ca Tătarii şi Turcii.

Când în Europa fumegau rugurile cu eretici şi Evrei, aceştia din urmă înfloreau economic în România de atunci şi, deşi ilegal în Ţările Române, au căpătat cetăţenie şi drepturi absolut egale cu autohtonii. Când Ungurii au decapitat Români în pieţe publice, noi am iertat şi, recucerind Transilvania, nu am plătit cu aceeaşi monedă.

Dar când bărbaţi de curaj au declarat că România trebue să nu mai fie controlată din afară, ei nu au zis să dăm afară pe cei infiltraţi. Aceştia din urmă au avut totdeauna drepturi egale cu Românii, dar au cerut să aibă drepturi mai multe decât Românii, ceea ce era ridicol.

Dar, ca şi azi în Austria, a zice că România trebue să fie românească, pentru unii înseamnă că asta e fascism.

Interesant este că regimul pe care Evreii l-au organizat în România s'a întors împotriva lor, comunismul fiind şovin. După căderea comunismului Evreii se reîntorc şi nu întâlnesc niciunde o atitudine xenofobă din partea Românilor.

Atunci, de unde această înverşunare şi ură contra unui popor care i-a adăpostit şi protejat?

Răspunsul nu-l pot da doar în câteva cuvinte. Gândesc că e sarcina istoricilor tineri, democraţi şi nepărtinitori, şi nu descendenţi din Roller, Walter sau Tismăneanu, care să studieze documente nefalsificate de epocă şi să demonstreze odată pentru vecie dacă noi, Românii avem vreun păcat în faţa istoriei cu privire la exterminarea Evreilor.

Dacă se va dovedi că avem acest păcat, să ni-l mărturisim ca nişte creştini ce ne pretindem şi prin fapte opuse să ne curăţăm de păcat.

Dacă însă se va dovedi că noi suntem victima unei propagande, provocată de o anumită cabală şovină, atunci cei vinovaţi să aibă pedeapsa lor.

Să nu mai permitem unor politicieni de tarabă şi inconştienţi să arunce cu noroi moral pe demnitatea noastră naţională, acuzându-ne de fapte pe care nu le-am făcut.

Pentrucă noi, ca popor român, avem o datorie de a apărea curaţi în faţa istoriei, dacă vrem să fim parte dintr'o Europă civilizată şi cu adevărat democratică.

NU TRAGEŢI ÎN ROGER GARAUDY, FACE ŞI EL CE POATE !...

Nicolae RĂGAN

Roger Garaudy - personaj carismatic, celebru chiar. Se ştie însă: carisma nu vine dela Dumnezeu. Stalin, Hitler, au fost carismatici. Ca fost membru al C.C. al Partidului Comunist Francez, şi-a făcut *"mea culpa"* şi apostazia. Inteligenţă vie şi subtilă.

Mai la vale ne vom referi la o carte a domniei sale, recentă, cu destul de multă circulaţie în România, dar mai înainte însă, paradoxal şi paradigmatic să începem cu Eminescu. Ce mare ziarist şi ce om de omenie şi autentică românitate! Într'un articol cu răsunet în epocă, a luat atitudine denunţând la vremea potrivită *"reclamaţiile"* unor Evrei din ţară, către Anglo-Jewish Association, chipurile că ar fi fost persecutaţi pe nedrept. Ca şi acum, pe noi toată lumea ne reclamă, numai noi Românii nu avem unde să reclamăm. Ziaristul M. Eminescu, eminentul condeier relatează cum un mic grup de jandarmi călări, conducea la graniţă, un Rutean, un German şi un Secui, care intraseră pe teritoriul ţării fără paşapoarte. La Aiud s'a făcut un scurt popas. De jandarmi s'a apropiat un colectiv de Evrei care solicitau prietenoşi şi plini de admiraţie pentru călăreţi, să facă o poză, aşa... de amintire. Şi au făcut-o. Apoi au expediat-o instituţiei de mai sus amintite, chipurile să vadă lumea ce persecutaţi sunt ei. Eminescu consemnează la sfârşit cum mincinoşii au fost demascaţi, s'a făcut desmintirea de rigoare, iar vinovaţii au suferit rigorile legii pentru dezinformare. Şi cam atât. Azi e de notorietate publică, umanismul lui Eminescu şi toleranţa, rândurile frumoase şi duioase scrise despre Evreii devotaţi ţării şi neamului, aducând aportul lor multiplu alături de ceilalţi Români.

De aici şi până la discuţia despre Roger Garaudy nu-i decât un pas. Autorul prezentelor rânduri nu se sfieşte să sublinieze că între fenomene există similitudini, constatare oricum depăşită în spaţiul dintre Platon şi Hegel.

Bunăoară, Garaudy - în cartea sa *"Miturile fondatoare ale politicii israeliene"* apărută de câtva timp în România (Franţa n'a publicat-o), ne dezvăluie informaţii interesante: *"La 10 Noembrie 1975, în şedinta plenară, O.N.U. a considerat că sionismul e o formă de rasism şi discriminare rasială. După prăbuşirea URSS, Statele Unite şi-au impus legea la O.N.U. şi au obţinut la 16 Decembrie 1991 abrogarea justei rezoluţii din 1975. Or, în fapt nimic nu s'a schimbat din 1975, ci dimpotrivă, represiunea, genocidul lent al poporului palestenian, colonizarea, au luat o amploare fără precedent."* Până aici nimic de reproşat. Totul e posibil. În sprijinul cunoscutului apostat se aliază şi o altă carte scrisă de H. Israel preşedintele Comitetului pentru Drepturile Omului din statul evreu, intitulată *"Trei milenii de asuprire politică şi religioasă"*.

Dl. Garaudy surprinde incitant situaţii cu exemple, oferind surse oarecum plauzibile, inclusiv *"Dezbaterile din 26 Aprilie 1946 din Tribunalul Internaţional Nuremberg"*. Astfel cică, acuzatul Streicher acceptă la proces: *" - Da, am participat la purificarea rasială inspiraţi în special din Vechiul Testament. Am luat ca model rasa evreiască, care datorită legilor sale a supravieţuit secole, în vreme ce alte rase şi civilizaţii au fost distruse"*.

Este citat şi Haim Cohen judecător la Curtea Supremă din Israel, care constată: *"Amara ironie a sorţii a făcut ca aceleaşi teze biologice şi rasiste propagate de nazişti să servească drept bază, definirea iudaicităţii în sânul Statului Israel"* (Vezi Iosif Badi, *Fundamental Laws of the State of Israel*, New York, 1960, pag.156). Multe din afirmaţiile şi demonstraţiile autorului îţi dau de gândit şi te invită la stranii meditaţii şi reflecţii. Naraţiunea, pe măsură ce se exaltă, ia forme debordante încât ai senzaţia că omul de inspiraţie şi cultură elogiate de altfel de către cunoscute posturi de radio occidentale, se metamorfozează subit în vechiul patriotard bolşevic dela CC al P.C.F. Se incită cu incisivitate aspupra Leviticului, a lui Ezdra, Neemia, asupra capit. Facerea XXXVII, 46, iar IOSUA, e făcut zob. În urma celor citite rămâi buimac şi oscilatoriu, cu fiorul că ţi se masacrează toată credinţa. Doamne, întortocheate sunt căile Tale. Prin minte îţi defilează comportamentul unui alt erou biblic - după cum arată Marcu 6.20 - *"Irod chiar vizita deseori pe Ioan Botezătorul la închisoarea din Macherus, ştiindu-l bărbat drept şi sfânt şi-l ocrotea"*. Ei bine, asta nu l-a împiedicat să-i ofere Irodiadei capul pe tavă...

După lectură, nu-ţi rămâne decât resemnarea şi strigătul indignat şi totuşi mîlostiv al lui Iov: *"Dumnezeu a dat, Dumnezeu a luat, fie numele Domnului binecuvântat!"*

Iată de ce semnatarul acestor rânduri clamează cu stupoare:

- Nu trageţi în Roger Garaudy, face şi el ce poate!

Morala: *"Şi iartă-i Doamne că nu ştiu ce fac!"*

SĂ NU NE PRIPIM!

Deocamdată, România e aşa cum e şi cât e.

Bineînţeles, ca orişice ţară, şi România e dornică a avea relaţii normale cu vecinii imediaţi sau apropiaţi. Relaţii normale, evident, dar trebue să fim totuşi prudenţi, când normalul tinde a se transforma în... frătesc.

Un respectabil ziarist, la o emisiune de ştiri Pro TV, îşi exprima nemulţumirea că Guvernul are prea multe reţineri în ceea ce priveşte reluarea unor strânse legături cu Federaţia Rusă. *"Rusia nu mai e o ţară comunistă!"*, a clamat gazetarul. Aşa e. Numai că, ţaristă sau sovietică, de-a lungul vremii, mai totdeauna, Rusia a adus ponoase României. Nici o încărdăşire cu Rusia n'a adus României ceva pozitiv.

De aceea, e de aşteptat - chiar de dorit - o accentuată prudenţă din partea României, atunci când se pune problema unor strânse relaţii cu Imperiul din Răsăritul Imediat. Cel puţin deocamdată.

Până una-alta, să ne rezumăm la strictul necesar.

XILOLANGAJ

Cel puţin în privinţa D-lui Ion Iliescu, valabilă rămâne zicerea: năravul din fire n'are lecuire.

În toiul scandalului cu telemaţul roşu şi direct Cotroceni-Kremlin, Dl. Ion Iliescu - într'un drept la replică la Pro TV - l-a numit pe Dl. Emil Hurezeanu (director al secţiei române a postului de radio Deutche Welle) *"slujbaş al unui post de radio străin"*. Mai lipsea să auzim *"lacheu al capitalismului occidental"* şi *"agent al imperialismului anglo-american"*.

Subconştientul îi joacă feste preşedintelui PDSR: glăsuieşte în grai de lemn.

AU TRECUT ŞASE LUNI

...de când, prin glasul Sanctităţii Sale Papa Ioan-Paul al II-lea, lumea catolică a cerut clemenţă lumii necatolice şi lumii necreştine pentru păcatele comise faţă de acestea, de-a lungul secolelor. Oare, în *"sincronie"* cu acest fapt, clerul Bisericii Ortodoxe Române n'are nimic de zis? Nu neapărat de cele comise de-al lungul secolelor, ci măcar în ultima jumătate de veac.

Dan Emilian ROŞCA

NICOLAE ISPAS NAUM

-Tulcea, România 1923 - Montréal, Canada 2000-

LA MOARTEA LUI NICU NAUM

Există oameni de o discreție sublimă, născută din lipsa lor de orgoliu și de ambiție. Nicu Naum era unul dintre acești rari oameni pe care Dumnezeu îi lasă în lume pentru ca noi să știm că ei există și că se poate trăi ca ei, ca un înger printre noi, trăitori în lume și sclavi ai lumii.

Nicu Naum a trăit ca un creștin adevărat: iubind Biserica, venind la toate slujbele, chiar și atunci când era foarte bolnav, iubindu-și semenii cu o dragoste adâncă, niciodată declarativă, fără spectacol și fără a incomoda pe cineva cu această iubire. Discreția lui era aceea a unui înger păzitor: cu dragostea te însoțea pretutindeni, privegheа mereu asupra ta, nu-l vedeai, dar știai că există, chiar dacă nu-l prețuiai atunci. Tăcut și neagresiv în nici un fel, el a fost pentru foarte mulți dintre noi ca aerul și ca soarele.

Ne obișnuisem cu el și credeam că va fi cu noi mereu, că nici măcar nu a fost un timp când el nu era cu noi și nici nu putea exista un timp când el să nu fie cu noi. Numai când lipsa aerului te sufocă știi cât îți este de necesar, nu teoretic, ci experimental; numai când soarele nu se arată câteva zile îi înțelegi gloria luminii care stimulează trăirea.

Necesar și discret ca aerul și soarele!

El ne lumina cu prezența lui neostenită și ne dădea forța de a fi mai buni, fără ca să fi înțeles pe deplin necesitatea de a-l avea cu noi.

Acum înțelegem.

Din generația noastră, care se stinge cu o grabă din ce în ce mai mare, Nicu Naum a fost, fără îndoială, cel care a rămas mereu cel mai tânăr în spirit, cel mai neînstrăinat de tipul Fratelui de Cruce.

Inima lui nu s'a schimbat cu nimic. Devotat idealului și grupului, el a uitat de persoana lui și și-a păstrat ceea ce era bun, tânăr și frumos din ideile generației lui dela vârsta de 14 ani.

Lângă el, m'am simțit totdeauna mai bătrân, în sensul că simțeam subteran diferența dintre inima mea și a lui, dintre seninătatea pe care și-a păstrat-o neîntinată și vârsta mea maculată de tot felul de păcate și orgolii. El știa să te facă să te simți necesar, fără a ți-o spune, să te facă să crezi mai mult în tine și să te împingă spre zona lui de trăire: iubire, sacrificiu și discreția vieții.

Avea o pudoare exagerată a suferinței. Nu a admis aproape pe nimeni în intimitatea bolii lui; i se părea că ar impieta asupra persoanei celuilalt dacă și-ar fi dezvăluit decăderea fizică inerentă unei boli atât de destructivă ca a lui, că ți-ar crește spaima și durerea, că ar fi putut să-ți îmbolnăvească sufletul. Această discreție și lumină l-au însoțit mereu și, pentru cineva care-l iubea și care putea vedea, aceste calități reieșeau din comportament: grija cu care se îmbrăca, tăcerea și abstinența lui dela vorbe inutile și dela fraze răsunătoare și goale de conținut.

Oratoria lui era oratoria faptei!

Nici odată nu mi-am închipuit că voi lipsi dela înmormântarea lui. În ultimul timp, m'am rugat lui Dumnezeu să-i lungească zilele, nu numai pentrucă era necesar și foarte necesar aici, printre noi, ci ca să-l pot însoți pe ultimul lui drum pe care îl parcurge astăzi, în lumea aceasta, cu aceeași discreție din totdeauna și însoțit de cei care l-au iubit cu adevărat.

La vârsta mea, nu mai poți spune unui prieten care moare: Adio, frate!

La vârsta mea se spune celui care pleacă: La revedere, frate! Pe curând!

Le revedere Nicule!

Plânge printre ramuri luna,
Nopțile-s pustii,
Că te-ai dus pe totdeauna
Și n'ai să mai vii.

Cu sfinții odihnește, Hristoase, Sufletul adormitului robului Tău, Nicolae!

Pr. Gh. CALCIU

Nicu Naum și Erast Călinescu la Câmpul Românesc din Hamilton în fața troiței lui Aron Cotruș

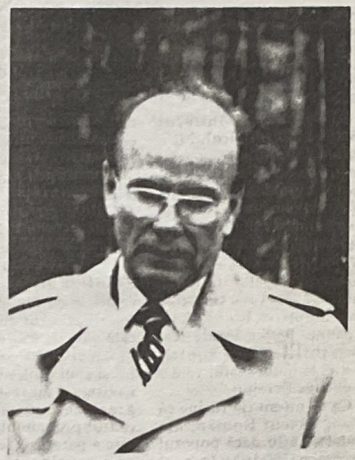

Dragă Nicule,

Ne-am adunat aici - familia ta și noi toți care te-am cunoscut și te-am iubit, prietenește și românește - ne-am adunat să-ți spunem drum bun, la Dumnezeul cel drept și bun.

Viața ta a fost o viață fără compromisuri. N'am să uit niciodată răspunsul pe care mi l-ai dat, în timpul unei discuții despre rostul vieții noastre. Te-am întrebat: *"Nicule, tu cum ți-ai defini viața ta, dacă ți-ai face singur socoteala?"*

Fără ezitare mi-ai răspuns așa: *"Dragă Nae, să vină cine crede. Cine are îndoieli să nu vină"*. Și m'ai întrebat: *"Știi cine a spus și a fixat regula asta?"*

Pe urmă ai continuat: *"Noi care am fost, și suntem, Frați de Cruce, nu putem să mai fim altfel, pentrucă altceva nu există. Da, să credem în Dumnezeu și în neamul nostru. Neam din care ne-am născut și pentru care trăim. Viața noastră nu se poate înțelege altfel".*

Tu, Nicule, fratele meu de cruce, ai trăit așa. Credința în Dumnezeu, în Neamul nostru și în Legiunea noastră te-au ajutat să rămâi curat și să treci prin toate nedreptățile oamenilor și prin toate greutățile exilului.

Familia ta și noi cei care, aici și acum, ne despărțim doar în timp de tine, te vom purta în sufletul nostru, pe toată durata zilelor care ne-au mai rămas: Icoană vie, pentru toate gândurile și faptele noastre, a adevăratului Frate de Cruce: întru Neam și Cristos; model real al Legionarului, tot întru Căpitan, Neam și Cristos. Așa să ne ajute Dumnezeu.

De acolo, din viața fără de moarte, ajută-ne și tu să fim cum ai fost tu. Să avem liniștea ta. Să credem și noi, fără îndoială, așa cum ai crezut tu. În Dumneau și'n Neam, oriunde ne vom găsi.

SIT TIBI TERRA LEVIS!

Să-ți fie țărâna ușoară!

Prof. Nicolae ILIESCU

ADIO, CAMARADE!

La plecarea în Cer a lui Nicu Naum

Prietene, acum când pleci în Cer,
Mă rog de pana mea, de sub meninge,
Că vreau să scriu poemul meu nescris
Așa cum suntem triști, și-afară ninge.

Ești gata de plecare și-ai să pleci.
Te-așteaptă Dumnezeu... Ascultă frate,
Eu nu te cred, privindu-te, cum dormi,
Că inima din trupu-ți nu mai bate.

Ascultă camarade: nu jelim,
Că am jelit o viață prin istorii.
Noi am urcat, urcăm și vom urca
În veci spre poarta marilor victorii.

Hristosul va zbura către pământ
Și cântă giovinezza primăvara;
Nu-i vremea camarade să murim
Când totu-i verde: cerul, timpul, ȚARA.

Dar dacă lumânarea ți s'a stins
Și tu te duci dintre-ale lumii patimi,
Să-i spui lui Dumnezeu că pre pământ
Poeții-și scriu poemele cu lacrimi.

Și să mai spui prin Cer că nu ne-au frânt
Vântoasele de roșii cavalcade.
Să fii în Cer stegar, ca pe pământ;
Drum bun, drum bun... ADIO CAMARADE!

George Filip

JURNAL DE EXIL, 1950 - Virgil IERUNCA

31 Mai

Îl vizitez la spitalul dela Cité Universitaire pe Naum, la a cărui nuntă am asistat într'o noapte fantastică. Are o nouă complicație pulmonară, însă e plin de nădejde.

Îi sunt simpatic nu știu de ce, fiindcă fanatismelor sale de legionar intransigent eu le opun stările mele macerate de îndoială, de deznădejde și confuzie.

Nu voi înțelege nicioadă tinerețea acestor oameni care-și convertesc puritatea, suferința și sărăcia în voință de speranță.

Sunt neclintiți și tari. Poate pentrucă sunt săraci cu duhul seduși de temeritatea *"cruciatului"*.

SEMĂNĂTORUL

Nicu Naum a plecat dintre noi lăsând în urma lui, îndurerați copiii, nepoții, un frate și o soră. A mai lăsat însă în urma lui marea familie a celor pentru care a fost tată, frate sau numai prieten. Tineri și mai puțin tineri care aveau nevoie de el și care știau că au în el oricând și mai ales la nevoie un sfătuitor, un mentor spiritual, un suflet devotat, gata să-i sprijine cu vorba și mai ales cu fapta.

Asemeni semănătorului din parabolă, el a răspândit sămânța cu încredere și dragoste, fiind convins că va cădea acolo unde trebue și va rodi și nu va fi mâncată nici de păsările cerului nici înnăbușită de spini. Grăuntele lui a dat rod: la cei buni și chiar la cei mai puțin buni. Depinde numai de cei rămași după el dacă vor ști să culeagă roadele.

De peste tot pe unde a trecut semănând, oamenii smeriți plini de recunoștință au venit să-i aducă un ultim omagiu. El ar fi vrut să nu i se aducă flori, dar Casa Funerară era plină de flori-jerbe și coroane, trimise din New York, Hamilton și Montreal.

Frumoasa coroană cu banderolă în trei culori a Asociației Culturale Române din Hamilton al cărui membru vechi era, înconjurată de jerbe cu dedicații din partea: *"Mioara et les enfants"*, *"Elena și Marcel Breton"*, *"Ștefan și Emil Popescu"*, *"Mihai Pop și familia"* și multe altele pe care nu am ajuns să le citesc, dar care toate alcătuiau o mărturie de dragoste și respect față de acest om modest, simplu și discret.

În cele trei zile cât a fost expus au defilat personalități ale comunității românești, dar mai ales oameni simpli care pe lângă flori, veneau să-și dea obolul lor cât de modest pentru a sprijini *"Fundația Buna Vestire"* din țară așa cum a dorit Nicu.

Românii au venit să se închine și să-și ia un ultim rămas bun dela cel care pentru ei a fost *"Nea Nicu"*.

In fiecare seară, timp de trei zile, slujba a fost oficiată pe rând de Părintele Petre Popescu din Montreal, Părintele Nicolae Zelea din Hamilton și Părintele Dumitru Ichim din Kitchener.

În prima seară a vorbit în numele tinerilor veniți după 1990, ing. Cristian Păvălucă. În a doua seară D-na Liliana Pană a dat citire mesajului Părintelui Gheorghe Calciu din Washington, intitulat *"La moartea lui Nicu Naum"* și un mesaj al celor tineri. Apoi ing. Cristian Păvălucă a recitat frumoasele versuri *"Ne vom întoarce într'o zi"* de Radu Gyr. În cea din urmă seară a vorbit Profesorul Nicolae Iliescu dela Harvard și apoi Păr. Dumitru Ichim.

Toți vorbitorii au subliniat cu emoție calitățile morale ale celui care credem că va fi întotdeauna printre noi.

Ceremonia funerară a avut loc Marți 11 Aprilie la Biserica *"Buna Vestire"* din Montreal. După slujba făcută de cei trei preoți, Păr. Nicolae Zelea a evocat cu căldură figura celui dispărut. Apoi convoiul funerar urmat de zeci de mașini s'a îndreptat spre cimitirul *"Notre Dame de Neiges"*, conducându-l pe ultimul drum pe cel care a fost și va rămâne în memoria noastră: Nicu Ispas Naum, care a păstrat în suflet până la moarte idealul de puritate și credința dobândită în școala frățiilor de cruce. În timp ce se cânta cântecul legionarilor căzuți, sicriul a fost coborît în mormânt, reunindu-l pe Nicu cu mult iubita lui soție Marioara.

Nelipsit dela Câmpul Românesc din Hamilton, el a mai fost însoțit pe ultimul drum de toți acei de care a fost legat în anii grei de luptă împotriva comunismului: George Bălașu cu D-na Bălașu, Mihaela Moisin și Florian Săndulescu, D-na Emilia Aprihăneanu și Dl. Tudor Murgoci.

După ceremonia funerară toată lumea a luat parte la tradiționalul praznic. Pentru acest lucru, din inițiativa unor doamne a fost închiriată *"Casa Română"* și gospodinele comunității au pregătit toată mâncarea de post.

Nicu Naum a făcut parte din elita celor care au visat *"O țară ca soarele sfânt de pe cer"*. Și boabele aruncate de el vor rodi: poate 100 de grăunțe, poate 60, poate 30...

Așa să ne ajute Dumnezeu.

P.S. Nicule, iartă-mă! Știu că ai fi vrut să treci în veșnicie așa cum ai trăit: pe tăcute, modest și discret. În loc de flori, o donație a fost floarea pe mormântul celui pe care toți l-am iubit. Pentru fondul Nicu Naum s'a colectat suma de $1.560 care a fost împărțită după cum urmează:

$ 780 - Buna Vestire;
$ 400 - Puncte Cardinale;
$ 380 - Dl. Milcoveanu.

J. IAMANDI

Evocare

PROFESORUL PAN. M. VIZIRESCU

- un iluminat al credinţei creştine şi al neamului său -

—Dan COSMULESCU—

Orice fiinţă umană poartă cu sine pecetea propriei identităţi care, peste vreme, se înnobilează şi prinde aripi ce tind spre înălţimi, prin idei, prin gânduri şi fapte, devenind, apoi, un autentic şi un netăgăduit model. Iar, când această fiinţă poartă în conştiinţa sa, nealterate, valorile supreme ale existenţei, credinţa în Puterea Divină şi iubirea nemărginită pentru neamul său, din care a fost zămislit, acesta este însuşi semnul chemării spre bine, frumos şi adevăr.

Distins poet, prozator, eseist, dramaturg, critic literar şi neîntrecut orator, fiinţa maestrului Pan. M. Vizirescu a strălucit ca o rară nestemată între marile personalităţi ale culturii române din perioada interbelică.

Pan. M. Vizirescu, doctor în Litere - magma cum laude - al Universităţii din Bucureşti, a fost remarcat în publicaţiile literare ale vremii, printre care: *Ramuri, Familia, Orizonturi noi* a lui Bacovia, *Revista Fundaţiilor Regale* etc. Dar, consacrarea literară a fost rodul colaborării la revista *Gândirea* (până la 23 August 1944), alături de: Lucian Blaga, Nichifor Crainic, Vasile Voiculescu, Ion Pilat, Ion Petrovici, Aron Cotruş, Cezar Petrescu, Gib Mihăescu, George Bacovia, Pr. Dumitru Stăniloaie etc. şi de colegii din generaţia sa: Mircea Eliade, Radu Gyr, Vintilă Horia, N.I. Herescu, Ştefan Baciu, Sergiu Grossu, Ovidiu Papadima şi mulţi alţii de aceeaşi forţă spirituală. În jurnalistica interbelică, Pan. M. Vizirescu s'a distins prin acurateţea şi vigoarea ideilor, ca şi prin caracterul vizionar al acestora şi a statornicei sale colaborări la gazetele centrale de mare prestigiu ale vremii: *Universul* condus de Stelian Popescu, *Curentul* lui Pamfil Şeicaru, *Calendarul* condus de Nichifor Crainic, *Porunca Vremii, Sfarmă Piatră* şi altele.

Pentru întreaga sa activitate din perioada interbelică a fost ales încă înainte de 1940 (nu împlinise 35 de ani) membru al Societăţii Scriitorilor Români şi al Uniunii Ziariştilor din România, fiind distins cu înalte şi prestigioase ordine de stat străine.

Anul 1944, care a adus prăbuşirea şi chiar lichidarea fizică a elitei spiritualităţii româneşti, iar lui Pan. M. Vizirescu condamnarea la muncă silnică pe viaţă, i-a frânt acestuia zborul spre înălţimi şi chiar elanul creator, interzicându-i-se, de fapt, publicarea şi editarea operei sale care însumează aproape 40 de volume. Până la dispariţia sa (27 Ianuarie a.c.), fără nici un fel de compromis, i s'au edităt: volumul intitulat *"Poezia noastră religioasă"*, opt volume de versuri, un prim volum de portrete eseistice (în care evocă cele mai reprezentative personalităţi ale culturii române din perioada interbelică sub a căror cupolă spirituală s'a aflat seva propriei sale creaţii) şi o piesă de teatru *"Liga oamenilor cinstiţi"*, de o originalitate unică şi de o permanentă actualitate, fiind mult apreciată de Octavian Goga, Liviu Rebreanu, George Murnu şi Ion Petrovici (scrisă în anul 1931).

Sub conducerea sa, în 1991, a reapărut revista *"Gândirea"*, serie nouă, căreia i-a păstrat, până la finele vieţii, spiritul creat de fondatorii ei: Cezar Petrescu şi Nichifor Crainic.

Crezul său naţionalist s'a manifestat în numeroase conferinţe şi interviuri la Radiodifuziunea Română (încă din anul 1931 şi, apoi, după 1989) şi la TVR, iar foarte frecvent şi combativ la *Fundaţia Culturală Memoria* (al cărei membru fondator a fost), la sesiunile ştiinţifice ale Asociaţiei de Istorie Comparată a Instituţiilor şi Dreptului Bucureşti - fiind membru de onoare al acesteia, la Uniunea Scriitorilor din România, la cenaclul *"George Călinescu"* şi multe altele pe teme literare, culturale şi artistice. A fost membru al Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România.

În întreaga creaţie a lui Pan. M. Vizirescu, concepţia filosofică se regăseşte într'o aprinsă şi permanentă învolburare ce caracterizează fiinţa umană în necontenita şi neobosita zbatere pentru izbânda frumuseţii vieţii şi a iubirii, pe calea aflării adevărului, ce i se poate oferi omului ca o sublimă ofrandă sub neîntrerupta oblăduire a lui Dumnezeu. Proza, poeziile, eseurile etc. poartă aura unei pure sensibilităţi, aproape angelică, ce sugerează şi conferă certitudinea împlinirii fericitei simbioze între inefabilele sentimente umane şi concepţia creştină. În publicistică, la fel de bogată, acurateţea şi originalitatea ideilor, mereu avântate şi exprimate în cea mai curată simţire românească, ce-i era specifică, s'a caracterizat printr'un rar şi ales spirit vizionar, prevăzând şi semnalând primejdiile care ameninţau la acea vereme însăşi existenţa şi identitatea ţării, ceea ce, i-a atras, până la urmă, condamnarea la muncă silnică pe viaţă. În numeroasele sale conferinţe, Pan. M. Vizirescu s'a dovedit a fi un remarcabil orator, cuvântul său, totdeauna inspirat, exprimând, fără ezitare, ideile esenţiale ce frământau, în deosebi, viaţa spirituală a societăţii româneşti, fundamentate, totdeauna, pe tăria credinţei creştine şi iubirea fără margini a neamului său.

Ne îngăduim să evocăm aici nezdruncinata sa credinţă în Puterea Divină, citând dintr'o cuvântare a sa exprimată liber şi cu o uimitoare energie la o întâlnire cu intelectualitatea românească de pretutindeni, la ROMFEST - Bucureşti, în Septembrie 1998, în Aula Magna a Muzeului de Istorie Naţională: *"Peste 23 de ani, forţele răului, ale întunericului, sutele şi poate miile de angajaţi stalinişti, m'au căutat pentru a mă închide şi a mă distruge în aiudurile şi gherlele României ocupate, şi n'au izbutit. Şi, ştiţi de ce? Eu, m'am aflat totdeauna sub cea mai puternică pază, sub paza şi protecţia lui Dumnezeu. Şi dovadă certă a credinţei mele în Dumnezeu este că, după atâtea primejdii ce m'au pândit decenii de-a rândul, acum la vârsta de 95 de ani, eu mă aflu aici, în faţa Dumneavoastră. Vă pot vorbi şi confirma, astfel, că Dumnezeu există, că El protejează şi apără pe cel ce crede în El. Eu am crezut totdeauna în El şi voi crede cât voi trăi. Iar Stalin, toate slugile lui nu mai sunt de mult..."* Nu putem exprima aici efectul aproape miraculos ce a cuprins pe cei aproape 400 de distinşi ascultători ce se aflau în sala arhiplină.

După un *"exil de taină"*, cum el însuşi l-a numit, după decenii de suferinţe morale şi spirituale necunoscute, Pan. M. Vizirescu şi-a păstrat vioiciunea, onestitatea şi demnitatea. Cu stoicism, a urcat Golgota suferinţei româneşti cu care s'a identificat totdeauna, păstrându-şi neîntinată credinţa şi nealterată ţinuta morală. În acea perioadă de coşmar naţional, timp în care a trăit şi a creat ca într'o rigurosă asceză, între ziduri şi hurube, şi ele prăbuşite, ca primii creştini în catacombele antichităţii păgâne, ieşind până la urmă, la lumină, cu sufletul întărit şi cu conştiinţa fermă că toate împilările şi nedreptăţile s'au surpat, la rândul lor, sub puterea de neînvins a credinţei.

Prin puritatea sa sufletească, sensibilitatea, generozitatea şi înălţimea spiritului său creator şi, mai ales, prin verticalitatea sa eroică în faţa tuturor potrivniciilor celei de a doua jumătăţi a acestui veac, Pan. M. Vizirescu a devenit o pildă vie a credinţei puternic creştine în marile şi nepieritoarele valori ale neamului românesc pentru împlinirea, fără şovăire, a idealului nostru naţional, crezul vieţii sale, temei incontestabil şi de nezdruncinat pentru conştiinţa românească şi, mai cu seamă, pentru generaţiile tinere ale ţării.

În acest spirit, pentru odihna pe care şi-a dorit-o aici, spre a-i fi împlinită, în sens creştin, în veşnicie, precum el însuşi a desluşit filosofia vieţii şi a morţii, îi redăm propriu-i epitaf:

Să duc Sus măcar cât picătura
Suflet limpezit în graiuri sinte,
Ce am furat pământului cu gura
Îi întorc aceste oseminte.

Prin Maestrul Pan. M. Vizirescu a dispărut un mare spirit al acestui secol şi se cuvine să-i adresăm sentimentele noastre de sincer respect şi caldă recunoştinţă pentru tot ce s'a învrednicit să ne dăruiască. Să-l însoţim cu pioase omagii, păstrându-l veşnic în sufletul şi în conştiinţa noastră, rugându-L pe Dumnezeu ca să rânduiască, acestui adevărat Apostol al neamului, locul între cei mai aleşi ai Săi.

CU NICU, LA CÂMPUL ROMÂNESC

—Erast CĂLINESCU—

Ne-a părăsit, ca o lacrimă de sânge...

Cu o săptămână înainte, i-am spus lui Nicu Naum: *"Fă-te, Nicule, bine, că vine vremea să mergem la Câmp!"* A închis ochii şi a lăcrimat. *"De ce, Nicule? Tu vrei să pleci"? "Uite că mai stau". "Ce frumos miroase cafeaua ta"! "Vrei şi tu?"* A băut două înghiţituri şi i se închideau ochii de somn. Ne-am îmbrăţişat şi speram să nu fie pentru ultima oară. Dar n 'a fost aşa...

Era foarte slăbit, se împărtăşea mereu: simţea el ceva, dar nu spunea. Era prea întim, prea *"numai al lui"*, ce simţea...

La unu şi jumătate s'a împărtăşit, iar... Apoi s'a stins, împăcat, dintr'o răsuflare. Căci, aşa şi-I ia Dumnezeu pe cei care L-au iubit până în ultima clipă.

.....

Când am venit din ţară, eram cumplit de singur şi fără nici un pai de care să mă agăţ. M'a luat Nicu la el şi mi-a pus discul lui, cu coruri, pe care le cântam în tinereţea noastră. Apoi, mi-a dat Nicu cărţi, pe care le mai citisem demult şi reviste de acum, dar care parcă erau de-atunci şi nu de-acum...

Şi au început demonstraţiile: la Parlament, la Ambasadă, pe străzi, vara şi iarna. *"Jos comunismul!", "Libertate României!", "Nu dărâmaţi bisericile!"*. Nicu era mereu în frunte, ori cu tricolorul, ori cu câte o pancartă.

Mi-a vorbit despre Câmpul Românesc, care era pentru el oaza, mereu dorită a paradisului său pierdut. Mi-a arătat poze şi m'a luat cu el.

Pentru mine, evenimentul a fost un miracol nesperat de încântător: biserica, troiţele, crucile comemorative, focurile de tabără cu cântece şi voie bună, bucate ca pe la noi, oameni, oameni buni şi primitori, tot ca pe la noi.

Şi am venit cu Nicu în fiecare an şi am cunoscut oameni despre care auzisem numai şi, în fiecare an era ceva nou, cineva nou. Dar şi câte cineva care nu mai era cu noi, ci dincolo...

Mergeam cu Nicu să cumpărăm minunatele cireşe de Ontario şi culegeam împreună mentă, de sub sălciile plângătoare de pe malul pârâului.

Când se întuneca, Nicu dispărea, îl căutam şi până la urmă tot îl aflam în vreo căsuţă, la câte o tacla. Nicu ne cânta de dragoste şi de vitejie, căci era mare cântăreţ.

Săptămâna trecea repede, prea repede, iar despărţirea era totdeauna cu lacrimi, la gândul că ar putea fi ultima.

Anul trecut ne pregăteam de Câmp. Boala şi operaţia lui Nicu au căzut ca un trăznet. Ne-am speriat că îl pierdem şi ne rugam pentru el. Şi iată că Dumnezeu ni l-a mai lăsat aproape un an. Acum s'a dus şi fiecare colţ din Câmp ne va aminti de el, de bunătatea cu care el ajuta pe toţi, fără a cere ajutorul nimănui.

Dormi în pace, suflet bun şi mare, căci *"numai vântul mai suspină dulcele tău cânt, peste florile cealină tristul tău mormânt..."*

Nicu Naum, Eugen Bârsan, Marica Pană, Zahu Pană şi Erast Călinescu la Câmpul Românesc din Hamilton, Ont. Canada

PIATRA OGLINDEI

Lui Nicu Naum

Dacă-am putea să ne plivim oglinda
de timpul a timp
lumina ne-ar fi de ajuns
ca pâine pentru toate nopţile
flămândele,
urlândele prin noi
rozând bănuirea de mugur
ce ne-ar putea înflori.

Să nu vorbim de timp în faţa ierbii;
Dumnezeu i-a fost oaspete. Azi-Noaptele
în foişorul de rouă mai doarme.

Să nu vorbim de iarbă de faţă cu timpul.
Otrava născocită ne-o născocim destul,
doar iarba înrourează roua
cu altfelul clepsidrei.

Zâmbetul Pruncului -
iarbă netimp, unde ne eşti
Rouă?

...

Timpul - măsură a mişcării
de lacrimă;
dar iarba e pe Olimp şi pe zei.
Ea creşte şi pe soare,
că şi pe om îl creşte
din litera căzută ispitelor de rouă.

...

Dacă-am putea să ne plivim oglinda
de timp!
Privim în ea şi ne cerşim privirea.
Ne căutăm şi nu ne mai găsim
şi ne strigăm în ea pe unde fost-am mâine.
E noapte şi toţi dorm.
Nu-i nimenea în noi să ne răspundă.
Toate uşile dorm. Chiar şi somnul doarme.
Somnuleeee, mă auzi ?

E noapte şi toţi dorm.
În grădina cu măslini numai izvoarele
murmură timpul luminii pierdute
pâlpâindu-i taina
lacrimii de sânge a singuraticului om.

...

Iată eu din eu, născocitorul de timp!
Mă limpezesc, dar unde mi-i privirea ?
Ogindă, dă-mi minele din mine,
dă-mi ochii înapoi !

Dă-mi ochii înapoi şi rupe legământul,
'nainte de-a te sparge!
Iată-i ascunşi după tine cu frică mă cheamă,
din spate,
de sub ochiul înrădăcinării tale.

Moarte-oglindă
ridică puţin veşnicia
că m'ai călcat din greşeală cu timp.

Moarte oglindă
mormântul mi-e gol.

Dumitru ICHIM

Anul 2000 - Anul Eminescu

LUI MIHAI EMINESCU

de Aron COTRUŞ

Pe drumuri sprintene şi fără moarte,
din Tisa până'n Bug şi mai departe,
din Istria uitată pân'la Marea mare;
din Maramureş prin Timoc şi Pind,
cuprins de-o necuprinsă 'nfiorare
şi de-o'nvolburare fără hotare,
aşi vrea, ca'n basme, să-ţi aprind
peste ziua de azi
şi peste mii şi mii de săptămâni,
cu aspre şi cucernice mâni,'
lumânări ca nişte brazi,
în amintirea Ta statornică şi vie,
pentru ca de-acuma să se ştie
pe-unde în crudă şi sălbatică trudă
se 'ncrâncenă, şi rabdă, şi-asudă
şi sângeră de-a valma Români;
să se ştie pân'la capătul lumii de-acu:
cine-ai fost Tu,
ce peste prăpăstii aruncatu-ţi-ai punţi,
cu desmărginirea să te înfrunţi,
ca'n visuri să-ţi cânte l'a sorţii fereastră
al enigmelor cântec de pasere măiastră
şi fântânile dorului, duios să te îmbie
ca pe-un arhanghel, cu apă vie...

De copilandru, ca pe-o coastă de munte,
după pasul tău mare, las urme mărunte
şi prin viscole oarbe, ce şuieră şi latră,
mă samăn prin spini, prin mocirle, pe piatră...

Şi gându-mi, sălbatic, tot ară şi ară,
pe-a neamului Mare, furtunoasă şi-amară...

Ca'ntr'un bun şi străbun ajun de Crăciun,
în jurul tău haiduceşte aş vrea să adun,
ca la un pretutindenesc ospăţ himeric,
ţara smulsă din lanţuri de'ntuneric
şi printre-aduşi de vânturi daţi de gol, ce se'ncruntă,
să te ducem pe braţe cu nemurirea la nuntă...

Şu după-atâtea păcate la ceruri strigătoare,
neamul întreg să-Ţi cadă la picioare
şi, cu ochii în lacrimi, să-Ţi ceară iertare!...

Fior şi drum al cântecului meu rebel
crescut subt fulgere şi vânturi de oţel,
pe urma ta eu sânger, cad, mă scol şi scapăt,
pălmuit de furtuni, până la capăt!....

Dintr'un ochiu adânc de orb potop,
ca spălat cu isop,
din mine mă desbaer, mă desgrop!...

Şi de tot ce'n mine-i josnic, mă desfalc;
pe urmele tale să calc, şi să calc!...

Ca un bătrân şi neînfrânt haiduc,
ranele - ca pe vechi medalii -, Ţi le-aduc,
cu tâmplele albe de-a anilor ninsoare,
cu dacoromanică, smerită închinare,
ca unui legendar Ştefan-cel-Mare al cuvântului ,
scos de Dumnezeu de subt legea mormântului,

O, cetitor în stele
şi'n adâncuri, prooroc
în calendarul de crivaţ şi foc
al zilelor melel...

După botezul din legăn al vieţii şi-al harului,
iată-te, singur, pe suişul Calvarului,
cu privirele'n jos
de surpat Făt-Frummos
al gândului într'aripat şi-al versului;
ales între aleşii Universului!...

Scris Ţi-a fost Ţie, singuratic, să sui şi să sui,
prin timpul care fost-a şi nu-i,
pe-unde pasul clătinat ţi-l puil...
Pe când valea zadarnică te-aşteaptă la fereastră,
a eternităţii noastre pasere-albastră.

În golul orb al acelei groasnice gherle,
fără privighetori şi fără mierle,
părăsită de-orice pasere-a raiului,
cin'Ţi-ar fi putut ghici ultimele svârcoliri ale traiului?

Ce lunatică, atotpătrunzătoare limbă,
ar fi putut să prindă, ca o divină splimbă,
clipa'n care laurii în spini se preschimbă
şi aureola măreaţă,
în sdrobitoare coroană de ceaţă?!...

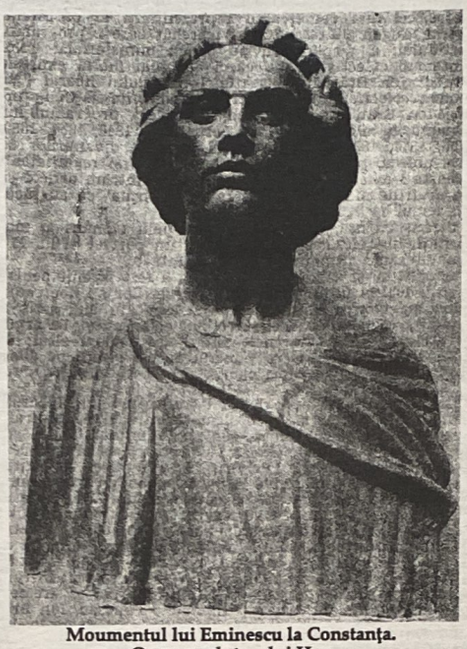

Moumentul lui Eminescu la Constanţa. Opera sculptorului Han

O, Doamne al lumii, se poate oare
o prăbuşire mai cutremurătoare
a unuia ales să strălucească ca un soare?!

Ce cumplită răscumpărare pe-a chinului cruce
pentru neamul, pe care'n gând l-a dus şi îl duce
peste curmă de curmă,
pân'l'a timpului clipă şi prăpastie din urmă!...

Ce iad mai fioros ca orice iad,
când fluerele fermecate dintre degete-ţi cad,
ca de fum
şi de scrum,
în clipa cea mai dulce şi înaltă,
când gândul, paşii de azur şi-i pune
din minune'n minune,
în lumea cealaltă!...

Şi când se rupe scurt, de-odată,
ca o pânză de paiangen, vraja toată.
Şi Făt-Frumos, ca într'un somn luciferic
simte pe creştet un coif de'ntuneric,
ca fulgerat de-un ucigaş dedeochi...
cu fluturi negri pe gând şi pe ochi.

De pe priviri, Domnul vălul ţi l-a rărit,
să vezi ca'ntr'o Bibilie, dela'nceput la sfârşit,
cu văz fără taine şi fără eclipsă,
ca'ntr'o limpede şi fără margini Apocalipsă!...

Peste-a vorbelor traco-romanică gloată,
peste visteria lor, în mii de locuri îngropată,
crai,
peste-un mănos şi mândru grai,
tăcerilor noastre, ca nimeni niciodată,
glas ai venit să le dai!...

Din orice nouă, îndărătnică rană,
Ţi s'a rupt, Ţi s'a desprins,
în zbor aprins spre necuprins,
câte-o uriaşă-aripă năsdrăvană!...

Şi-azi cântecul tău: steag în al timpului vânt,
ca ţâşnit din adânc pe pământ,
din ale dorului şi doinei izvoare
din Dunări şi Mări-Negre multimilenare,
se'nalţă, ca o mie de albi Negoi,
peste prăpăstiile, peste furtunile din noi!...

Despicat-ai, cu uitătură fierbinte,
cu văz ascuţit ca o spadă,
cu gând flămând, la pândă mereu,
straturile de'ntuneric şi de oseminte,
dela temeliile de neguri şi sori ale neamului meu,
Ochiul tău vrut-a până'n străfund, să vadă...

Munţii pentru tine, şi-au lepădat platoşele de piatră:
să se scufunde - viu scafandru - văzul tău,
din hău în hău,
peste zine şi rău,
prin măruntaiele lor, în care câinii pământului latră...

Mulţimile mari, cu Tine de-aceeaşi limbă,
în frământări zălude,
pe urmele Tale, în sângerări şi năpârliri se schimbă
într'un neam, ce ca Tine vede şi aude...

Peste-ale timpului Tău neghioabe leneviri şi glume,
Tu, ca un nou, curat Adam,
deschisu-i-ai ca'ntr'un pustiu, acestui neam,
drumuri fără capăt şi datu-i-ai un nume
şi cântece ca de'nceput şi de sfârşit de lume!...

Cu pană vie de vultur
sau c'un vârf de suliţă,
aş vrea să-ţi scriu, cu flăcări, numele'n azur,
pe orice şold de stâncă şi pe orice uliţă!

Dante valah, Măria-Ta!
În foamea ce sălbatic trupul Ţi-l muşca,
ca o vulpe mişea
ascunsă adânc sub haina Ta grea,
în trecerea scurtă pe-aici
Ţi-ai mâncat, în taină, inima,
printre-aduşi de vânturi şi pitici...

N'a curs niciodată şi pentru Tine, Dunărea,
nici cât pentru un hoţ de cai...
Nu Te-a'nfiorat cu-a apelor ei potcă,
nu Te-a legănat pe-al valurilor rai
ori subt ale vânturilor năprasnice săbii,
nici o lotcă
şi nici bătrâne ori albe corăbii...

Marea-Neagră, neagră şi uitucă,
n'a trimis nicicând spre ţărmuri, nici o navă;
s'aştepte ca pe-o albă, Cosânzeană, inima-Ţi bolnavă,
ori ca pe-un Făt-Frumos, nemărginitu-Ţi dor de ducă...

Râvnind nemărginirea şi Înaltul,
cu-obrazul supt
ai ridicat din lumea de desupt
ca pe-o minune nouă, ţara asta...
I-ai înălţat în soare, peste lume, creasta,
ca nimeni altul.

Printre-ai tăi trecut-ai palid şi tăcut,
cu'nfăţişare de necunoscut...

Cine'n ţara Ta, te-ar fi putut înţelege?
Pentru ei statura Ta era: o făr-delege!

Cum ar fi putut cel dela masa din frunte
să vadă cu privirile strâmbe şi ciunte
dela poale până'n pisc un munte?!

Pe unde ai călcat uitat, apăsat,
sfâşiat
de nelinişti oarbe, de gânduri cărunte,
viforele s'au isbit de Tine ca de-un munte.

Furtunile surde şi urile, cu botul căscat,
Te-au hărţuit, Te-au căutat
ca pe un ciumat halucinat
şi cu-ale lor săgeţi, ascunse şi crunte,
lovitu-Te-au drept
în frunte
şi'n piept...

O, năprasnică, neînţeleasă Soarte!
Din milioane oarbe şi deşarte
din surde mări negre şi moarte,
Tu ni l-ai ales şi ni-l alegi;
l-ai înălţat mereu şi ni-l înalţi
peste toţi ceialalţi:
peste voevozi, peste regi,
peste veacuri întregi,
el singur, cu - adevărat -
Împărat!

Dintru'nceput, de'nceput,
până'n asfinţitu-l fără asfinţit,
fără scaun, fără-arginţi, fără scut,
prin moartea-i de năpăstuit şi de uitat,
pe-al neamului cer, ca un luceafăr s'a înălţat!

Dar ce ne-a lăsat neagra şi-amarnica soarte,
din înfăţişarea Lui de Făt-Frumos,
decât o amară privire în jos
şi un nume viu pe-o carte fără moarte!

Şi-un aspru testament, de pumnul lui scris:
"Doina" s'o ştim pe de rost până şi'n vis!
Apă vie să ne fie, lege şi pâne,
pentru Românile albe de mâne,
pentru Românile aspre de mâne,
pentru Românile dârze de mâne!...

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil şi din ţară

COMENTARIU ASUPRA CĂRŢII "ISTORIE TRĂITĂ" DE CONSTANTIN ION

Mihai Stere DERDENA

Nu credem că aproape nonagenarul Constantin Ion (născut în Buzău, la 17 Noembrie 1912), de formaţie inginer şi unul din marii veterani ai gulagului românesc (unde a petrecut 16 ani), s'a putut gândi vreodată, până la senectute, că avea să devină scriitor taman în amurgul vieţii sale terestre. Nu se consideră chemat pentru literatură memorialistică, vocaţia şi formaţia profesională orientându-l către domeniul tehnic, devenind licenţiat al Politehnicii din Timişoara.

Însă trăind o tinereţe extrem de tumultuoasă şi traversând o îndelungată experienţă dureroasă de prizonier politic (după vârsta de 28 de ani) Constantin Ion a acumulat prea multe date de importanţă istorică ce meritau a fi mărturisite în scris, spre cunoştinţa contemporanilor dezinformaţi şi, pentru documentarea corectă a celor din veacurile următoare.

Cunoscutul scriitor francez Marcel Aymé opina, pe drept, că-i de-ajuns să ai ceva a spune ca să devii scriitor. Însuşi meşteşugul de a crea versuri de nepieritoare valoare artistică se bazează pe această condiţie sine qua non, cum aflăm din poezia *"Criticilor mei"* de Mihai Eminescu.

Având prea multe lucruri de spus fiindcă, dela începutul studenţiei se avântă în politică, luând parte deosebit de activă la evenimentele cruciale, dintre cele mai semnificative, Constantin Ion întrunea cu brio condiţia de a aşterne pe hârtie amintirile sale de prea mare însemnătate istorică. Iar cartea astfel elaborată nu se putea intitula decât *"Istorie trăită"*.

Ca urmare a strașnicei cenzuri antinaţionaliste, acest volum memorialistic vede lumina tiparului abia în anul 1999, mulţumită editurii ploieştene *"Print-euro"*, care merită şi gratitudinea noastră, a cititorilor, nu doar a autorului.

Cartea *"Istorie trăită"* are ca prefaţă un excelent *"Argument"* de aproape 4 pagini, semnat de cunoscutul scriitor, publicist şi luptător anticomunist Sebastian Mocanu, şi este alcătuită din două părţi, totalizând 292 de pagini.

Prima parte a tomului, de proporţii reduse (56 de pagini) se compune din 10 anexe, care sunt, în cea mai mare parte, citate din lucrări ce se referă la istoria naţională şi la cea universală. Cea mai interesantă şi mai valoroasă sursă de documentare dintre operele citate şi studiate cu acribie ni se pare *"Organizaţiile secrete şi puterea lor în secolul XX"* de Jan van Helsing, pe care am citit-o şi noi. Aşa se prezintă acest titlu pe copertă. Însă pe prima pagină a cărţii el arată astfel: *"Organizaţiile secrete şi puterea lor în secolul XX sau Cum nu este lumea guvernată. Ghid în reţeaua lojilor, a Înaltei Finanţe şi a Politicii: Comisia Trilaterală, Bilderberg, CFR, ONU"*.

A doua parte, întinsă pe 236 de pagini, este istoria trăită de autor. Trăită la cea mai înaltă tensiune, atât ca observator atent, cinstit şi zbuciumat, cât şi ca făurar de istorie, începând cu anul său de graţie, 1933, când accede ca student la Şcoala Politehnică din Timişoara. Tot în 1933, după ce absolveşte liceul din urbea-i natală, îl găsim printre întemeietorii Societăţii Culturale *"Mihai Eminescu"* din Buzău.

Însă vocaţia de luptător politic avea să-i îndrume paşii cu celeritate către unica mişcare politică de regenerare morală şi spirituală a Românilor pe baza învăţăturii creştine. Această rapidă cunoaştere a adevărului şi a posibilităţii de a face alegerea ce i se potrivea caracterului dârz de auternic Român şi creştin îi sunt favorizate de întâmplarea norocoasă de a întâlni, în acelaşi an crucial, la interval de puţine luni, două călăuze fundamentale, benefice, care s'au numit Stelian Teodorescu şi Mircea Dimitriu. Pe ce'l dintâi îl cunoscu în Buzău, iar pe-al doilea în Timişoara, la începutul studenţiei sale.

Ca să vadă în toată concreteţea drumul parcurs de unul dintre cei mai temerari militanţi anticomunişti din prima linie, ar fi indicat să citâm toate cele 76 de titluri de capitole. Cum, însă, puţinătatea spaţiului publicistic nu îngăduie asemenea amplitudine a comentariului nostru, ne vom limita la evocarea câtorva dintre momentele principale ale vieţii acestui om pentru istorie: *În închisoarea dela Focşani; La cărămidăria dela Giuleşti; În tabăra dela Carmen Sylva; "Rebeliunea" dela Pogoanele; Marşuri în judeţele Caraş şi Timiş; Din activitatea desfăşurată la Arad; Plecarea în Germania; În fabrica Heinkel; Bombardamentul dela Buchenwald; La NKVD (în anchetă); La închisoarea Aiud; La mina Baia Sprie; Greva foamei; În zarcă.*

Cum se exprimă un autor, care, deşi a profesat o meserie eminamente tehnică, este înzestrat din belşug cu harul propovăduirii Adevărului (iar Adevărul, spre deosebire de minciună nu are trebuinţă de sulimanuri stilistice, ca să placă şi să fie crezut), se va vedea, nădăjduim, din cele câteva citate pe care le vom prezenta.

Iată, întâi, cum este descris bombardamentul efectuat de aviaţia anglo-americană asupra lagărului de prizonieri dela Buchenwald, în ziua de 24 August 1944 (prin urmare, la câteva ore dela marea trădare a Războiului Sfânt, la care numai Mişcarea Legionară nu participase).

"... Am simţit o lovitură puternică deasupra capului şi mi-am pierdut cunoştinţa. Când mi-am revenit, am ridicat marginea saltelei ca să mă uit afară. Întuneric; atmosfera - încărcată de fum şi de praf. Parcă ar fi fost aruncate mulţime de petarde. Ici şi colo, în întuneric, se vedeau limbi de foc. În huruitul avioanelor se auzea şi pârâit de mitralieră. Îmi făcui o rugăciune.

Când pârâitul de mitralieră încetă şi nu se mai auzi decât un avion în depărtare, ieşii de sub saltea. Privii repede în jur, un coş de fum de pe baraca din apropierea lagărului nostru fusese aruncat de explozia unei bombe pe salteaua care mă acoperise. Mă alesei din acest bombardament cu timpanul dela urechea stângă spart şi cu o uşoară rană la umărul stâng, făcută de o mică schijă ce trecuse prin saltea.

C. Zaharia era mort. Gloanţele şi schijele unei bombe, căzute la patru metri depărtare, îi ciuruiră corpul.

Un avion însă mai dădea târcoale lagărului. Întrucât nu se mai auzeau explozii de bombe, nici pârâit de mitralieră, o luai la fugă spre pădurice dela marginea lagărului nostru..." (pagina 172).

Bombardarea lagărului dela Buchenwald este povestită la paginile 170, 171, 172 şi 173. Toate acestea ni se par potrivite a figura într'o antologie de texte memorialistice. Există cu nemiluita şi alte pagini antologice.

Pe parcursul a câtorva tentative de racolare ca vânzător de oameni, autorul, probând un caracter integru şi tare ca oţelul, nu s'a lăsat deloc ispitit de propuneri ademenitoare, nici timorat de ameninţarea că nu va ieşi niciodată din temniţă. Ca atâţi alţi legionari, cu credinţă neclintită în Dumnezeu, neînfricaţi şi incoruptibili, Constantin Ion a avut mereu în minte convingerea nestrămutată că numai ateii şi cei lipsiţi de educaţie religioasă pot avea teamă de moarte şi că nimeni nu te poate birui dacă eşti demn de ajutorul Sfintei Treimi.

Spre a se vedea, atât ţinuta admirabilă de noncolaboraţionist a autorului, cât şi iscusinţa cu care acesta foloseşte dialogul ca procedeu de expunere, vom reproduce aproape integral una dintre numeroasele propuneri de a se înfrăţi cu dracul:

" - Ce condamnare ai? Îl întreabă pe autor un ofiţer de rang înalt din M.A.I. (Ministerul Afacerilor Interne).

- 25 de ani de muncă silnică.

- Vrei să fii liber?

- Cine nu vrea să fie liber, dar nu se poate, chiar dacă aţi vrea Dumneavoastră.

- Ba se poate. Uite, stăm de vorbă amândoi şi dacă îmi place răspunsul dumitale, eu fac un raport şi ai cuvântul meu de onoare că într'o săptămână vei fi liber. Uite, bunăoară, pe cine cunoşti din străinătate?

- Pe toţi acei din Germania care au fost în perioada 1941-1944 la Rostock şi la Buchenwald.

- Vrei să colaborezi cu noi?

- Nu, i-am răspuns prompt.

- Atunci rămâi aici să-ţi faci pedeapsa.

- Rămân şi o execut.

- Crezi că după executarea pedepsei îţi dăm drumul? Avem noi grijă să-ţi dăm alta.

- O voi face şi pe aceea.

- Aici îţi vor putrezi oasele.

- Fie, cadă sabia lui Damocles, am spus eu.

Furios, s'a îndreptat spre uşă, a deschis-o şi a chemat ofiţerul de serviciu, căruia i-a spus:

- Luaţi-l de aici şi faceţi-i un pustiu de bine. Ăsta-i de ăia oţelit" (paginile 252-253).

"Binele" ce i se făcu fu trimiterea la terifianta zarcă a temniţei Aiud. Aici avea să stea mult timp (cunoscând câteva personalităţi de prim rang, în mod deosebit pe Nichifor Crainic, putând astfel să ne ofere despre acest mare poet informaţii extrem de preţioase), până când se va îmbolnăvi grav de tuberculoză pulmonară. Abia când boala aceasta se manifestă prin hemoptizie greu de oprit, Constantin Ion avea să fie internat în infirmeria penitenciarului din Aiud.

Constantin Ion se numără printre puţinele noastre caractere incoruptibile, care au respins, fără încetare, pe tot parcursul vieţilor lor, orice formă de slujire a diavolului, orice compromis cu adversarii creştinismului şi ai naţionalismului. Vai Ţării şi Neamului nostru pentrucă această categorie (de Români aleşi) e pe cale de dispariţie!

O CARTE EXCEPŢIONALĂ

Ionel ZEANA

În editura *Universităţii* din Piteşti a apărut în 1999 o carte intitulată *"Formele de guvernământ în Europa antică, medievală creştină şi modernă-liberală. Studiu de ştiinţă şi filosofie politică"*. Autorul ei este distinsul intelectual clujean Dl. Andrei Justin Hossu. Este a treia sau a patra carte publicată în acest deceniu de acest talentat scriitor şi filosof catolic.

Dl. Hossu este unul dintre cei mai buni discipoli ai filosofilor Constantin Noica şi Petre Ţuţea, deşi în gândirea lui este complet original, aşa cum îi stă bine unui adevărat ucenic, după pilda supremă reprezentată de iluştrii filosofi antici Platon şi Aristotel. Ca un veritabil om de ştiinţă, Dl. Hossu procedează metodic, definind dela început conţinutul real al naţiunilor cu care operează în densul său studiu. Definiţiile date sunt extrem de limpezi şi de lapidare şi se impun prin propria lor forţă şi stringenţă logică. Încă din primul capitol, definind fenomenul politic, autorul afirmă: *"Dacă Politica este o artă nobilă, un domeniu al culturii, la fel de pretenţios ca şi celelalte arte (muzica, literatura, filosofia), (...), dimpotrivă, politicianismul este batjocorirea şi negarea Politicii (ceea ce este demagogia faţă de democraţia liberală"* (p.4). Şi mai răspicat: *"Politicianismul înseamnă lupta fără scrupule pentru putere, trădarea intereselor naţionale în favoarea celor personale, parvenitismul şi impostura politică prin cele mai abjecte mijloace (dezastrul actual al României este că nu are nici un bărbat de stat şi nici un om politic autentic, ci jalnici şi mizerabili politicieni, indiferent de culorile politice pe care le arborează şi le arogă."* (pp.4-5).

Şi la capătul definirii naţiunilor fundamentale, a diferenţierilor operate şi a constatărilor obiective, incontestabile, autorul concide că *"între Politică şi politicianism diferenţa este absolută, metafizică şi entologică, ca între Cer şi Pământ"* (29).

Deşi partizan înflăcărat al democraţiei, nimic nu-l împiedică pe autor să-i vadă şi să-i denunţe viciile congenitale. Invocând două spirite mari ale umanităţii, autorul scrie în această privinţă: *"Divinul Platon, asemenea tuturor marilor spirite ale umanităţii universale, gândea - politic elitar-aristocratic şi radical antidemocratic. În concepţia sa politică, cele trei forme degenerate de guvernământ sunt tirania, plutocraţia şi democraţia."* (p.5) Citându-l pe al doilea gânditor ilustru, autorul scrie: *"Marele filosof francez Henri Bergeon afirmă foarte judicios că democraţia este cea mai bună formă de guvernământ cunoscută în istoria Europei, fiindcă ea garantează atât libera dezvoltare a societăţii umane, cât şi valorificarea creatoare a personalităţii umane, a individualităţii spirituale (...) Bergeon sesizează perfect, riguros exact, partea negativă a democraţiei, viciul ei de fond: ii lipsesc criteriile de selecţie a valorii conducătorilor politici, din cauză că votul democratic este u[n]joritar-cantitativ şi nu minoritar-calitativ. Viciu de care nu suferă - afirmăm noi - aristocraţia sclavagistă şi medieval creştină, aristocraţia având avantajul de a fi ereditară."* (p.7). Trecând în revistă, succint dar substanţial, în formele de guvernământ ale civilizaţiilor antice, caracterizate prin despotismul asiatic, autorul defineşte comunismul ca *"despotism asiatic degradat, autodistrugător a tot ce este cultură, civilizaţie, spirit, umanitate, fiindcă a fost fundamental ateist şi antiteist, satanic, Anti-Crist şi Anti-Om, de aceea l-a bătut Dumnezeu lepădându-l propriului lui neant"* (p.18).

Cartea D-lui Hossu abundă în idei formulate concis, lapidar, cu o uimitoare putere de sinteză. Operând diferenţierile de rigoare în cadrul fenomenului totalitar, nu rezistăm tentaţiei de a mai cita un pasaj edificator: *"Dacă bolşevismul nu se justifică prin nimic (chiar în ţările cele mai înapoiate bolşevismul a făcut rău, de exemplu în Albania şi Mongolia), fascismul şi nazismul s'au justificat prin re-*

Continuare în pag. 13

În duh şi adevăr

DESPRE CÂTEVA DIN PROBLEMELE TINERETULUI

Sergiu GROSSU

Exilul nostru în Franţa, la Paris, a început la 5 Aprilie 1969. Chiar din primele zile - dornici să cunoaştem ceea ce se editează în *"ţara culturii"*, spre care Dumnezeu ne-a îndreptat paşii - ne-a izbit curiozitatea şi ne-a mărit consternarea, dând cu ochii, în toate vitrinele librăriilor pariziene şi'n toate chioşcurile de ziare, de cărticica roşie intitulată ***"Citations du président Mao Tsé-toung"*** *(Citate ale preşedintelui Mao Ţe-dun)*, în care erau expuse, spre a dezorienta tineretul francez, *"geniala gândire maoistă"*, rolul *"armatei populare"* în cucerirea puterii politice, dar mai ales necesitatea *"auto-educaţiei ideologice"* a tineretului, arătându-i-se că *"lumea îi aparţine"*, că în el *"rezidă speranţa"* distrugerii capitalismului, deoarece *"constituie forţa cea mai activă, cea mai dinamică"*, în stare să creeze, numai în câteva decenii, *"un Stat bogat şi puternic"*.

Să nu neglijăm faptul că toată Franţa, şi mai cu seamă Parisul, a fost zguduită de năprasnicul *"Mai 1968"*, doar cu un an înainte de aterizarea noastră pe aeroportul Le Bourget; că profesori şi studenţi vedeau în Mao şi în strategia luptei sale singura posibilitate a răsturnării generalului De Gaulle şi a societăţii *"capitaliste"*. În graba mare m'am apucat să pregătesc, răsfoind Sfânta Scriptură, un ghid creştin pentru tineretul în derivă politică, atras de către o ideologie diabolică, întrebându-l: ***"Iisus sau Mao?"*** Cu alte cuvinte, voi, tinerii de azi, pe cine vreţi să-l urmaţi, pe cine vreţi să-l slujiţi: Pe Iisus sau pe Mao? Pe Dumnezeu sau pe Satan? În cine vreţi să credeţi: în adevărul Evangheliei lui Hristos sau în minciuna materialismului dialectic? Ce fel de luptă doriţi: lupta de clasă sau lupta împotriva păcatului, care este *"lupta cea bună a credinţei"*?

Preocupat, cu precădere, de problema persecuţiilor religioase în ţările din spatele cortinei de fier şi de bambus, n'am mai dus la capăt *"ghidul"* de atunci, pe care nădăjduiesc să-l pun, în scurtă vreme, la dispoziţia tineretului din România, în vederea clarificării lui spirituale, ţinând cont că o întreagă cohortă de forţe negative îşi dau silinţa să-i spurce sufletul, să-i întunece mintea, să-i paralizeze voinţa de a face binele şi de a trăi în conformitate cu principiile Cuvântului lui Dumnezeu, într'o ţară din ce în ce mai mult îndepărtată de *"Dumnezeul cel viu şi adevărat"*, cu toate că sondajele alimentează optimismul Bisericii dominante cu procentele celor peste 80 la sută de Români credincioşi...

Să ne oprim, în articolul de faţă, la câteva din nenumăratele probleme fundamentale, abordate în cele capitole ale ghidului în discuţie: 1) aspectul filosofic, 2) aspectul psihologic, 3) aspectul pedagogic, 4) aspectul politic, 5) aspectul social şi 6) aspectul practic.

A) Problema vrăjmăşiei (a duşmăniei, a adversităţii). Ştiut este că tinerii sunt atraşi în multiple lupte împotriva a tot felul de duşmani, fie că poartă numele de *"societate de consumaţie"*, fie că se identifică, din punct de vedere marxist, cu *"clasa exploatatoare"*, cu *"guvernul reacţionar"*, cu *"cultura burgheză"*, cu *"superstiţia religioasă"*, cu *"filosofia idealistă"* sau, pur şi simplu, cu *"imperialismul capitalist"*.

Obsedaţi de aceşti inamici ***ipotetici***, tinerilor le scapă din vedere ***adevăraţii duşmani*** de totdeauna: cei ai sufletului, ai credinţei, ai lui Dumnezeu. Cei mai periculoşi sunt ***duşmanii din lăuntru***, despre care vorbeşte psalmistul: *"Vrăjmaşul îmi urmăreşte sufletul, îmi calcă viaţa în picioare, mă face să locuiesc în întuneric... Îmi este mâhnit duhul în mine, îmi este tulburată inima în lăuntrul meu"* **(Psalm 143.3-4)**. Cât despre ***duşmanii lui Dumnezeu***, aceştia se frământă, Îl urăsc şi *"fac planuri pline de vicleşug"* împotriva poporului Său, citim în **Psalmul 83.2-3**. Duşmanii lui Dumnezeu sunt toţi acei care *"se poartă ca vrăjmaşi ai crucii lui Hristos"* **(Filipeni, 3.18)**; care preţuiesc prietenia lumii, fiindcă ni se atrage atenţia că omul care vrea *"să fie prieten cu lumea se face vrăjmaş cu Dumnezeu"* **(Iacov, 4.4)**; care prigonesc Biserica (aşa cum au procedat în toate ţările comuniste): *"Vrăjmaşul a pustiit totul în locaşul Tău cel Sfânt... Au pus focul sfântului Tău locaş; au dărâmat şi pângărit locuinţa Numelui Tău"* **(Psalm 74.3,7)**.

B) Problema libertăţii. Marxismul a promis maselor populare şi, ca atare, tineretului - chemat să lupte împotriva sclaviei capitaliste, sub steagul dictaturii proletariatului - ***o libertate totală***, şi foarte mulţi tineri au crezut în minciuna comunistă, devenind robii tuturor doctrinelor incendiare: robii învăţăturii lui Marx, Lenin, Troţchi, Stalin, Mao Ţe-dun; robii filosofiei lui Nietzsche, Sartre, sau Marcuse; ai teologiei raţionaliste, demitizante şi antievanghelice scornită de Bultmann şi acoliţii săi. De această categorie de oameni *"nechibzuiţi şi răi"*, apostolul Pavel ne îndeamnă, pe noi şi pe tinerii din jurul nostru, să ne ferim de ei **(2 Tesaloniceni, 3.2)**, căci vom ajunge să cădem în sclavia *"amăgirilor deşarte"* şi a *"învăţăturilor începătoare ale lumii"* **(Coloseni, 2.8)**.

Adevărata libertate, de care are nevoie tineretul de azi, este libertatea spirituală, singura cale care duce la ***libertatea interioară***, pe care numai învăţătura lui Hristos o poate oferi sufletului penitent: o libertate ***reală*** şi ***integrală***, posibilă tuturor tinerilor îndrăgostiţi de libertate şi aprinşi de dorul cunoaşterii ei. Nu mai este vorba de ***libertatea lupului***, adică de libertatea promisă de dictatura politică a unei anumite clase sociale, trâmbiţând abolirea propriilor sale lanţuri, dar gata să înrobească pe alţii. Tinerii vor fi *"cu adevărat slobozi"*, dacă Fiul lui Dumnezeu îi va slobozi, ne revelează Evanghelia **(Ioan, 8.36)**. Fără libertatea lăuntrică - a sufletului, a inimii, a minţii - ***nu se poate realiza libertatea socială***, pe care o râvneşte şi tineretul român, împreună cu tinerii de pretutindeni. În conformitate cu sfaturile proorocului Isaia, trebue mai întâi să dezlegam *"lanţurile răutăţii"*, să deznodăm, *"legăturile robiei"* păcatului din noi, ascunse în străfundurile necontrolate ale fiinţei noastre şi, de-abia atunci, va fi posibilă îndepărtarea oricărui *"jug"* social şi eliberarea celor asupriţi **(Isaia, 58.6,9)**. Un singur jug duce la libertate: ***jugul lui Hristos***. De aceea tinerii n'ar trebui să neglijeze îndemnul Domnului: *"Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi dela Mine. Căci jugul Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară"* **(Matei, 11.29-30)**.

C) Problema doctrinei. Şi această problemă îşi are importanţa ei, de vreme ce ştim că există o corelaţie intimă între abaterile culpabile ale tineretului şi rădăcinile ideologice ale acestei culpabilităţi. Noi suntem ceea ce gândim; şi gândim, în general, sprijinindu-ne pe o doctrină, pe un sistem filosofic sau politic. Orice doctrină, care se opune creştinismului, care tăgăduieşte pe Iisus şi-I dispreţuieşte învăţătura, încearcă în chip satanic să seducă pe tinerii şovăielnici, pe tinerii care plutesc *"încoace şi încolo, purtaţi de orice vânt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire"* **(Efeseni, 4.14)**; da, să-i atragă, să le cucerească sufletul şi inteligenţa, prezentându-se, cum spune Mântuitorul, *"îmbrăcaţi în haine de oi"*, întocmai doctrinelor antihristine ale *"lupilor răpitori"* **(Matei, 7.15)**. Despre aceste învăţături mincinoase şi aceşti proroci înşelători se aminteşte şi în Vechiul şi în Noul Testament. De pildă: *"Iată, zice Domnul, am necaz pe cei ce rătăcesc poporul Meu cu minciunile şi cu îndrăzneala lor"* **(Ieremia, 23.32)**. Sau: *"Fereşte-te de vorbăriile goale şi lumeşti... Fugi de poftele tinereţii... Fereşte-te de întrebările nebune şi nefolositoare"* **(2 Timotei, 2.16, 22-23)**.

Ce rămâne de făcut? În loc *"să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor"*, în loc să se lase *"abătuţi de fătărnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnaţi cu fierul roşu în însuşi cugetul lor"* **(1 Timotei, 4. 1-2)**, noi propunem atât tinerilor români din ţară, cât şi celor din lumea occidentală, să refuze, să respingă, ba chiar să ia o atitudine militară, de luptă, împotriva tuturor doctrinelor filosofice, teologice şi politice care urmăresc rătăcirea gândirii lor; care muşcă sufletul şi derutează, înstrăinându-i de Acela care este Calea şi Adevărul întregii lumi.

Cuvântul lui Dumnezeu ne invită ***şi vă invită***, în special, pe voi, tinerii, să nu cochetaţi cu doctrina lui Anticrist, ci să păstraţi *"învăţătura sănătoasă"* **(Tit, 1.9)**, ca să puteţi înfrunta pe potrivnicii credinţei. Căci numai cuvintele lui Iisus Hristos sunt *"duh şi viaţă"*.

A FOST DOMNUL IISUS EVREU?

Radu NEGRESCU-SUŢU

- A fost Domnul IIsus Evreu ? -mă întreba, cu sinceritate, un prieten creştin, nelămurit asupra acestei vechi controverse, întrucât preoţii şi teologii pe care-i consultase nu reuşiseră a-l convinge pe deplin nici într'un fel nici într'altul.

Nefiind nici preot nici teolog, ci doar simplu creştin asemeni lui, am încercat să-i explic, cu simplicitate şi dar în câteva cuvinte, ceea ce eu cred în această privinţă:

- Cred în primul rând -îi spuneam- că formularea întrebării este eronată prin folosirea trecutului, întrucât Domnul Iisus **este**, a fost dintotdeauna şi va fi de-a pururi.

Mai cred apoi -îi spuneam în continuare- că noţiunea de Trinitate fiind indisolubilă, în sensul că Sfânta Treime este un Tot unitar, nu putem disocia Persoana Tatălui de Cea a Fiului. Căci spune chiar Domnul Iisus apostolilor: *"... Credeţi-Mă că Eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine..."* (Ioan 14,11).

Şi-atunci Dumnezeu-Fiul, Care exista înainte de a Se pogorî pe Pământ spre a ne mântui pe noi, a luat parte alături de Dumnezeu-Tatăl şi de Sfântul Duh la Crearea Lumii în care trăim. Spune tot Domnul Iisus *"... Tată, proslăveşte-Mă la Tine Insuţi cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea"* (Ioan 17,5).

Cred - îi mai spuneam- că Dumnezeu a creat mai întâi Cerurile şi Pământul (Ge. 1,1) în timp ce Duhul Sfânt se mişca pe deasupra apelor (Ge. 1,2), apoi a creat lumina, despărţind-o de întuneric (Gen. 1,3), apele de uscat (Gen. 1,9), a creat Soarele, Luna şi stelele (Gen. 1,16), vieţuitoarele (Gen. 1,21; 1,25) şi, în final, oamenii (Gen. 1,27).

Şi mai cred că în acel moment poporul evreu nu exista încă şi deci Domnul Iisus nu putea fi nicidecum Evreu.

- A fi Evreu -mă întrerupse interlocutorul meu-, este dar o noţiune de religie şi de rasă, sau este mult mai complexă ? Căci nu toţi semiţii sunt Evrei, după cum nu toţi Evreii sunt religioşi. Arameenii erau semiţi fără a fi Evrei, deşi diferenţele nu erau enorme. Evreul ateu sau convertit rămâne totuşi Evreu prin apartenenţa rasială, chiar dacă el nu se consideră Evreu.

- Ai dreptate -i-am răspuns-, dar în final toate acestea, după părerea mea, au mai puţină importanţă. Cred însă că nu-I putem nicidecum atribui lui Dumnezeu o apartenenţă etnică omenească, de Evreu sau ne-Evreu, întrucât Dumnezeu a fost, este şi va fi deasupra acestor detalii şi-apoi, important pentru noi nu este atât ce este sau ce nu este, cât faptul că **este**.

Hristos a Înviat !

APARIŢIE EDITORIALĂ

Există un alt fel de spaţiu, a cărui plenitudine transcende până la sublim arbitrarele spaţii geografice stabilite de locuitorii acestei planete, pe care o ocupăm din vremuri imemorabile. În acest spaţiu au fost hărăzite să locuiască, având drept unic act de identitate bogăţia cugetului şi a simţirii, spirite alese să descearnă lumina din tenebrele adesea de nepătruns ale existenţei noastre pământeşti. Şi cum nimic nu poate fi întâmplător, mi-a fost dat să descopăr un astfel de spirit în chiar fascinantul Oraş al Luminilor, Cetate în care s'au rânduit, vremelnic ori pentru totdeauna, mulţi călători, din voia lor sau a vremurilor...

Aveam, aşadar, să întâlnesc, într'un modest imobil din inima Parisului, un venerabil Român aflat astăzi, în cel de-al 86-lea an de viaţă, moldovean de obârşie şi tulcean prin adopţie care, aveam să mai descopăr cu uimire cunoscându-l, poartă un nume ce i-a fost, parcă predestinat:

CELESTIN DUCA

Hărţuit necruţător de Securitatea comunistă pentru *"vina"* de a fi servit pe front contra puterii *"roşii"* avea ca, la vârsta de 74 de ani, să păşească pe tărâmul *"Libertăţii, Egalităţii şi al Fraternităţii"*, găsind, prin lucrarea *Graţiei Divine*, fără de care viaţa i se pare de neconceput, tăria de a porni dela capăt...

Lumina din spaţiul lăuntric, revărsată cu mărinimie, asupra unor preocupări la fel de dragi sufletului său l-a călăuzit, în Clipa de Graţie - surprinsă, într'o atotcuprinzătoare bătaie de aripi, de-abia astăzi, în paginile acestui volum - pe făgaşul Poeziei, în care Domnul Celestin Duca, şi-a transfigurat sincer, nobil şi convingător, întreaga altură morală şi spirituală.

Silvia BLENDEA

O CARTE EXCEPŢIONALĂ

Urmare din pag. 12

acţia necesară de extremă dreaptă, de apărare împotriva bolşevismului. (...) A pune semnul egalităţii între comunism, fascism şi nazism, este fals şi antiştiinţific. Taxarea lor în bloc ca totalitarisme nu lămureşte deloc. Într'o definiţie trebue cuprinse genul proxim şi diferenţa specifică. Adică genul proxim este: fiindcă monopolul ideologic şi politic a fost concentrat în mâinile unui partid unic în stat, tustrele aceste regimuri au fost totalitare. Diferenţa specifică este: comunismul fură proprietatea privată a oamenilor şi reprimă libertatea umană şi cetăţenească, în consecinţă este totalitarism 100%; fascismul şi nazismul garantează proprietatea privată a oamenilor, îngăduie economia liberală de piaţă şi reprimă libertatea umană şi cetăţenească, în consecinţă sunt totalitarisme numai 50%. Concluzie: comunismul s'a dovedit a fi, în întreg veacul nostru blestemat de el infinit mai rău decât fascismul şi nazismul." (pp.92-93).

Aceasta este definiţia reală, riguros ştiinţifică a variantelor fenomenului totalitar, pe care o ignoră aproape toţi istoricii noştri, gazetăraşii superficiali şi şarlatanii politici, înrobiţi propriilor lor patimi şi intereselor unor forţe oculte.

Este o carte unică la noi, scrisă de un filosof creştin catolic, care deschide un drum nou în abordarea ştiinţifică a fenomenelor istorice, politice, sociale, culturale şi moral-spirituale şi care aduce o preţioasă contribuţie la restabilirea adevărului istoric falsificat cu atâta tupeu. Lectura ei farmecă atât prin conţinutul ideatic, prin vasta perspectivă de abordare a temei, prin excepţionala putere de sinteză prin stricta şi riguroasa documentaţie istorică, prin claritatea şi justeţea definiţiilor date, cât şi prin prospeţimea şi frumuseţea stilului literar.

Dr. Ionel ZEANA

ZILE TRAIANE
semeţe şi sfinte
-ecouri şi perspective-

ZILE TRAIANE

Sunt zile eterne şi zile ce mor
pe lacrimi de jertfă numite trecut,
sunt ZILE TRAIANE venite din dor
surâzând peste timp unui nou început.

Sunt şi zile mici care intră'n cuvinte
cu oameni la fel, alergând spre grotesc,
sunt ZILE TRAIANE semeţe şi sfinte
aducând bucuriei ritual bătrânesc.

Sunt zile pe care le torc generaţii
pe fusul etern al obârşiei mele,
sunt ZILE TRAIANE păstrate în spaţii,
dând ochilor soare în noaptea de stele.

Sunt zile de vară cu ciutura goală
şi nopţi adormite pe erele reci,
sunt ZILE TRAIANE cu regi ce se scoală
să dea ROMÂNIEI demnitate în veci.

Otilia PISOI

-I-

Aşa cum ne-am propus la finele părţii întâi a acestui articol (*Cuvântul Românesc*, Ianuarie a.c., pg.18), vom prezenta, în cele ce urmează, câteva din ecourile pe cari le-a avut în presă şi în declaraţiile unor personalităţi marcante, Români şi străini, evenimentul dezvelirii la Deva, în 13 Noembrie 1999, a primei statui a Împăratului TRAIAN pe pământ românesc.

• *"...astăzi, turnat în bronz, TRAIAN împărăţeşte în Piaţa Unirii din Deva, la (numai) câţiva paşi de marele său învins Decebal şi nu departe de vatra naşterii Neamului Românesc. Celebrarea dezvelirii primei statui din ţară înfăţişându-l pe* ***Săditorul şi Părintele Românilor*** *a reunit Sâmbătă, 13 Noembrie, la Deva, invitaţi din Bucureşti, Baia Mare, Zalău, Sighet, Timişoara, Blaj şi desigur (mulţi) cetăţeni ai urbei noastre. Personalităţile de seamă (Preşedintele României, ambasadorii Germaniei şi SUA la Bucureşti, mitropolitul Banatului şi episcopul Aradului şi Hunedoarei) invitate la Deva au fost prezente prin intermediul mesajelor lor (vezi citările de mai jos).*

Momentul primirii oficiale a prilejuit oaspeţilor... să marcheze însemnătatea acestui evniment... aşa cum îşi propunea de altfel, încă dela început, iniţiatorul acestei idei, Corneliu Stan...

Momentul culminant al manifestării, precedat de acordurile imnurilor Europei şi al României, l-a constituit dezvelirea monumentului statuar de către primarul Devei, Mircea Muntean, împreună cu sculptorul Medruţ."

Georgeta Birta, în ziarul *Cuvântul Liber*, Deva, 16 Noembrie '99, pg.1.

• *"Evenimentul cel mai important pe tărâm cultural-artistic petrecut recent la Deva... rămâne fără îndoială inaugurara singurei statui a Împăratului TRAIAN de pe pământul românesc... Monumentul, selectat în urma unui concurs, a fost realizat de sculptorul Ioan Medruţ. Tânărul artist, ... a pornit dela o viziune interpretativă clasică... Împăratul fiind reprezentat stante pede, într'o atitudine... sugerând... din plin demnitatea imperială... Evenimentul a fost precedat şi urmat de o seamă de manifestări omagiale şi ştiinţifice de ţinută, la care au participat personalităţi din ţară şi străinătate, cetăţenii de onoare ai oraşului, un numeros şi distins public, mult tineret. Act de cultură majoră, inaugurarea statuii împăratului TRAIAN va rămâne ca unul dintre evenimentele de referinţă în analele Oraşului."*

Radu Ciobanu, în revista trimestrială *Arhipelag*, Deva, nr.2-3-4/99, pg.13/14.

• *"Cu ocazia împlinirii a 1900 de ani dela prima intrare a lui TRAIAN în Roma, ca împărat (Octombrie 99 d.C.) a avut loc Sâmbătă, 13 Noembrie 1999, în Municipiul Deva, dezvelirilea primei statui pe pământ românesc a Celui pe care, cu bun temei cărturarul ardelean Samuil Micu îl numea* ***Săditorul şi Părintele Românilor.***

Festivitatea inaugurării monumentului s'a desfăşurat în Piaţa Unirii unde a fost amplasată statuia împăratului, piaţa cu nume parcă anume predestinat să semnifice apartenenţa noastră la familia europeană, căreia îi aparţinem chiar dela naştere.

... în 'topul' participanţilor, în afară de gazde, Maramureşul cu corul său bărbătesc din Finteuşu Mare, primarii municipiilor Baia Mare şi Sighetu Marmaţiei, şi a altor personalităţi a fost cel mai bine reprezentat dintre judeţele ţării. Festivitatea s'a încheiat cu impresionanta cantată 'Popor al lui TRAIAN' din bogatul repertoriu al corului din Finteuş".

Ştefan Bellu, în cotidianul *Graiul Maramureşului*, Baia Mare, 16 Noembrie 1999.

• *"Stimate Domnule Primar,*

Mulţumesc pentru invitaţia la ceremonia dezvelirii statuii Împăratul TRAIAN... Deşi motive de sănătate mă împiedică să dau curs acestei invitaţii, sufleteşte voi fi alături de Dumneavoastră, de Domnul Stan, şi de toţi participanţii.

Este remarcabilă realizarea care vă onorează (căci) cu adevărat Împăratul TRAIAN merita (de mult) să aibă o statuie pe teritoriul ţării noastre. El care... este Părintele Neamului din care facem parte.

Urez festivităţii din 13 Noembrie succes deplin, fiind convins că ea va contribui la afirmarea (în ţară şi în lume a) identităţii româneşti."

I.P.S. Nicolae Corneanu[1], Mitropolitul Banatului.

• *"Domnule Primar,*

...Împreună cu toţi membrii Adunării Eparhiale a Episcopiei Aradului şi Hunedoarei, rugăm a fi consideraţi alături (de Dvs.) în această zi evocând ilustra personalitate (a Împăratului TRAIAN), ...sărbătorită de altfel anual în cuprinsul judeţului (Hunedoara şi) la Sarmizegetusa.

Deşi (TRAIAN) nu a îmbrăţişat creştinismul, Biserica i-a recunoscut calităţile deosebite.

Autoritatea şi înţelepciunea cu care cel socotit în toate vremurile ca OPTIMUS PRINCEPS a condus una dintre cele mai mari împărăţii ale lumii, i-au asigurat (acestuia) pentru totdeauna un nume nemuritor.

Eleva Mădălina Pisoi dela Colegiul Naţional Traian din Drobeta, Turnu Severin, recitând poezia *"Zile Traiane"*. - Moment al festivităţii inaugurării statuii Împăratului Traian. Deva, Piaţa Unirii, 13 Noembrie 1999-

...noul monument al lui TRAIAN cel DREPT, recapitulează pagini unice de istorie naţională... (şi) încununează strălucit fruntea ţării.

Drept aceea, felicităm pe toţi iniţiatorii şi realizatorii monumentului, dorindu-le a fi mereu la înălţimea faptelor eroice ale înaintaşilor."

P.S. Timotei Seviciu, Episcop al Aradului şi Hunedoarei.

• *"...Regret din suflet că nu pot fi alături de Dumneavoastră, la Deva, pentru... prima comemorare (de felu-i*[2]*), pe teritoriul românesc, a celui care a fost* ***Săditorul şi Părintele Românilor****, aşa cum îl numea Samuil Micu pe Împăratul TRAIAN... Monumentul istoric dezvelit astăzi devine, prin valenţele sale artistice şi patriotice, prin semnificaţia sa simbolică, un nou reper pentru memoria colectivă a Neamului Nostru. TRAIAN este unul dintre personajele istorice pe care copiii şi adulţii români le invocă (atunci când) intonând cu emoţie imnul de Stat al României (ne mărturisesc pe toţi cântând)...* ***că'n a noastre piepturi păstrăm cu fală-un Nume, Triumfător în lupte, un Nume de TRAIAN!***

Emil Constantinescu, Preşedintele României.

• *"Onorată asistenţă,*

Mă simt deosebit de onorat să fiu alături de Dumneavoastră, ca reprezentant al primarilor municipiilor din România, la dezvelirea statuii Împăratului TRAIAN...

...realizarea acestei statui în municipiul Deva vine să confirme respectul Dumneavoastră în faţa istoriei şi recunoaşterea necesităţii ca generaţiile de mâine să cunoască adevărul şi să clădească cu încredere viitorul.

Este cert că nu putem defini destinul Românilor fără să ne amintim de originile noastre şi de strămoşii noştri... de aceea consider că evenimentul de astăzi are (pentru noi ca Români şi Europeni) o importanţă covârşitoare.

Doresc să le transmit felicitări tuturor cari au (conceput şi au) făcut posibilă realizarea acestui generos monument..."

Cristian Angel, Preşedinele Federaţiei Primarilor Municipiilor din România.

• *"Your Honor,*

I am very pleased to send to you and to the people of Deva and of Hunedoara County our very warmest greetings. I congratulate you on this symbolic occasion honoring the legacy of a great man whose achievements were instrumental in laying the foundations of modern civilization.

I regret that other duties prevent me from joining you and the citizens of your city on this important day. However, I am pleased to think that the same image which graces the highest institution[3] *of justice in the United States now stands guard over Deva and Hunedoara county... On behalf of the American people, please accept my promise of continued partnership for progress and collaboration between our people. My spirit is with you all on this day, and I wish you continued success in all of your endeavors."*

James C. Rosapepe, Ambasador of the United States of America.

• *"Sehr geehrter Her Bügermeister,*

haben Sie herzlichen Dank für Ihre freundliche Einladung, an der Einweihung des Trajan-Denkmals am 13 November 1999 teilzunehmen.

Leider erlauben mir bereits seit langem eingegangene Verpflichtungen nicht, Ihrer Einladung Folge zu leisten. So wünsche ich Ihnen und der Stadt Deva auf diesem Wege ein gutes Gelingen der Veranstaltung und Ihnen allen Erfolg und Glück auch in der Zukunft.[4]*"*

Dr. Wolf-Dietrich Schilling (Ambasadorul Germaniei).

• *"Sehr geehrter Herr Bürgermeister,*

Fur die freundliche Einladung zu der Enthulluingszeremonie einer Statue des Kaisers Trajan am 13 November 1999 in Ihrer schönen Stadt danke ich Ihnen sehr herzlich. Zu meinem grossen Bedauern kann ich wahrend der Vorlesungszeit nicht an eine Reise nach Rumänien denken... Ihrer Veranstaltung um den für die rumänische Geschichte so wichtigen Kaiser wünsche ich einen schönen Verlauf und eine breite Resonanz..."

Prof. Dr. Hartmut Wolff, Univeristat Passau.

• *"Honourable Mayor of Deva,*

Thank you very much for the honour of inviting me to the ceremony of unveiling a statue of the Roman emperor Traian in your city! Unfortunately I will not be able to come to Deva and therefore write this letter to wish the event every success.

It is a very good idea to celebrate one of the inventors of a European community 1900 years before the prsent idea to bring independent European countries to a better understanding and cooperation. Let us hope that the European idea and our countries may flourish in the new Millenium!"

Dr. Jochen Garbsch, Museum of Ancient History, Munich.

• *"Corneliu... we are glad you got the video* 'The Forum of Trajan in Rome: A Virtual Reality Model'. It was our pleasure to assist you with your request. We hope the event in Romania was a success!"*

*Vezi *"Moment Omagial"* partea întâi a acestui articol (Cuvântul Românesc, Ianuarie 2000, pg.18).

Getty Trust Publications, Los Angeles.

• *"Dear Mr. Stan... unfortunately I cannot attend the Deva event in Novembr... (because) our university is in session... All the best!"*

Dr. Linda Ellis, Professor of Classics and Archaeology, San Francisco.

• Şi în fine, tot ca ecou al actului inaugurativ din 13 Noembrie 1999 trebue percepută şi solidarizarea spontană cu această strălucită iniţiativă românească a comunităţii italiene din Deva.

-II-

Iată deci, ce ecouri deosebite au avut, pe plan intern şi extern, *ZILELE TRAIANE* cu adevărat semeţe şi sfinte, desfăşurate la Deva în 13/14 Noembrie trecut. Ecouri cari reprezintă pentru noi tot atâtea invitaţii de a ne mărturisi lumii cu toată mândria şi încrederea drept aceia cari suntem cu adevărat.

Cu toată mândria, pentrucă am fost privilegiaţi de Providenţă să ne naştem ca popor al celui mai mare şi nobil (OPTIMUS PRINCEPS) dintre împăraţii Romei la apogeul (SAECULUM TRAIANI) gloriei şi strălucirii civilizaţiei ei, - şi cu toată încrederea, căci un asemenea princiar *"certificat de naştere"* nu poate (de vom şti să-l onorăm aşa cum se cuvine) decât să ne deschidă larg toate uşile lumii civilizate. Tocmai pentrucă în memoria acesteia, Împăratul TRAIAN şi opera civilizatorie a Romei antice sunt prezente azi la fel de vii, precum putem desprinde, spre exemplu, şi din următoarele rânduri:

• *"Trajan is the perfect prince of almost superhuman excellence ... (he) was indubitably well liked in his own lifetime... no other emperor had excelled or even equalled him in popularity with the people. ... the eminence of Trajan rightly remains secure and supreme among virtuous emperors... To Trajan... belongs the praise for bringing the developing principate to its zenith... he was assuredly Trajan, OPTIMUS PRINCEPS. Meddieval legend (Anaglypha Traiani*[5]*) enshrined Trajan's memory with even greater affection... (and this) continued even, indeed, into the Age of Enlightenment*[6]* and the modern period. When Italian marble workers sought suitable subjects for a bas-relief in the Supreme Court of the United States, who better to exemplify the spirit of equal Justice before (the law)... than Trajan?"*

Julian Bennett, *Trajan - Optimul 'Princeps*[7]*'*, 1997.

• *"Il giudizio degli storici su Traiano e pure nettamente positivo; senza alcum dubbio fu un grandissimo generale... un ottimo organizzatore... un grande costruttore... fu dotato di*

Continuare în pag. 15

Corneliu STAN

UN ISTORIC ROMÂN ANCORAT ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ (1927-2000)

-IV-

Prof.Univ. Dr.Nicolae CIACHIR

Urmare din numărul trecut

În 1938 lucrurile încep să se precipite în Europa. Prin Anschluss, sistemul versaillez este atacat frontal. Alipirea Austriei la Germania (Martie 1938) provoacă însomnii oamenilor politici, mai ales francezi.

Culmea, când scriu aceste rânduri, la radio se anunţă că Jorg Haider, liderul partidului Libertăţii va deveni vicecancelar şi va deţine 5 ministere, în Austria. Ambasadorul Israelului dela Viena părăseşte oraşul, Franţa, Belgia, Portugalia etc. protestează vehement.

Dacă în 1781, în timpul războiului de independenţă american, după ce Englezii au fost învinşi la Yorktown (1781) şi depuneau armele, fanfara cânta *"O, doamne, lumea s'a întors pe dos"*, şi acum lumea s'a întors pe dos. Mica Austrie, de 83.000 kilometri patraţi, ameninţă pacea Europei şi a lumii, când nu se poate demonstra că Haider este fascist. Oare părerea electoratului austriac nu contează?

Pe ce bază aviaţia americană a bombardat cu sălbăticie oraşele şi satele Iugoslaviei, iar Clinton îşi felicita aviatorii şi ii proclama eroi, când dela o înălţime unde antiaeriana nu-i putea ajunge, apăsau pe manetă aruncând bombe ucigătoare, mestecând în acelaşi timp gumă de mestecat? Iar guvernul român, slugarnic, aplauda această politică, când un vecin care i-a fost loial era în suferinţă. Nu ştiau politicienii români că, în 1941, când Iugoslavia a fost atacată aproape simultan de Germania, Italia, Bulgaria şi Ungaria, mareşalul Antonescu, deşi aliat cu Nemţii, n'a intervenit şi a refuzat să primească partea vestică a Banatului drept recompensă?

Cum suportă opinia publică mondială şi marile democraţii occidentale, când armata rusă, dotată cu avioane şi tancuri, bombardează în mod bestial Cecenia, iar Putin îşi face din aceasta capital electoral? Ce caută trupele Moscovei, la mii de kilometri în Caucaz, pe cine eliberează, cine sunt bandiţii, acei care îşi apără cu dinţii peticul de pământ? De circa 200 de ani, Cecenii îşi apără ţara, iar marele Lev Tolstoi, care a participat la războiul Crimeii şi ca militar, a fost cantonat în Caucaz, descrie noblеţea şi curajul acestor bravi, care îşi respectau adversarul, iar cei mai viteji erau eliberaţi.

George Washington, primul preşedinte american, ales în 1789, cu câteva luni înainte de izbucnirea revoluţiei franceze, la sfârşitul celei de-a doua legislaturi, transmitea un mesaj de bun rămas poporului american (Septembrie 1976) în care spunea: *"Armonie, raporturi liberale cu toate naţiunile sunt recomandabile sub raport politic, umanitar şi de interes. Dar chiar şi politica noastră comercială trebue să fie la fel de egală şi imparţială... este nebunie curată ca o naţiune să caute să obţină favoruri dezinteresate dela alta". "De ce să*

lăsăm să părăsim pământul nostru ca să luam poziţii pe teren străin? De ce să lăsăm pacea şi prosperitatea noastră... împletind destinul nostru cu acela al oricărei părţi din Europa?" Iar în încheiere spunea: *"Oferindu-vă, dragi compatrioţi, aceste sfaturi ale unui bătrân şi afectuos prieten, nu îndrăznesc să sper că vor face o impresie puternică şi durabilă aşa cum aş dori"*. Ţin să precizez, că pe atunci Constituţia americană (adoptată în 1787) nu prevedea limitarea preşedintelui statului la două legislaturi (acest lucru va fi adoptat mult mai târziu), iar Preşedintele Washington, om integru şi corect, era scârbit de maşinaţiunile unor oameni politici venali. Au fost şi excepţii, Franklin Delano Roosevelt, a intrat şi în a patra legislatură, dar era o situaţie excepţională, eram în al Doilea Război Mondial. În orice caz, dela scrisoarea de rămas bun (1976) la intervenţia din Kosovo (1999) a trecut ceva timp.

Lenin a promis popoarelor Imperiului ţarist, o largă autodeterminare, care să ducă chiar la desprinderi de teritorii, ceea ce s'a şi întâmplat. S'au desprins Finlanda, Lituania, Letonia, Estonia, regatul polonez din cadrul Imperiului Rus, întinse zone din Caucaz şi Transcaucazia, iar ceea ce ne-a bucurat cel mai mult, Basarabia, care s'a alipit patriei mame (27 Martie 1918). Îmi spunea un istoric armean în 1984, că a fost o tactică de conjunctură, să adoarmă vigilenţa marilor state europene, iar în plus să zdrobească elementele interne care se opuneau bolşevicilor. Însuşi Lenin afirma acest lucru în 1919, ca să înceapă acţiunile pentru recuperarea acestor teritorii.

Acum câteva zile, ambasadorul Moldovei acreditat la Bucureşti, doctorul în filosofie Emil Ciobu, distins intelectual şi unul din redactorii principali ai Enciclopediei Moldovei în 9 volume, mi-a pus la dispoziţie două cărţi, deosebit de utile şi interesante. Din păcate, cele două volume sunt în limba rusă, iar autor este doctorul în Istorie, Valeriu Păsat, care după câte am înţeles a ocupat în ultimii ani şi ocupă în prezent, funcţii importante în Moldova. Primul volum este intitulat *"Adevărul crud al istoriei. Deportările din teritoriul Moldovei în perioada 1940 - 1950."*, iar al doilea volum: *"Pagini grele din istoria Moldovei. 1940-1950"*; sunt documente din arhivele Ministerului de Interne şi ale Securităţii Sovietice, inedite pentru noi până acum, purtând menţiunea la majoritatea din ele *"Strict Secret"* şi *"Ultra Secret"*. O parte din ele, trimise numai pentru ştiinţa lui Stalin, Beria şi Molotov sau Malencov. De ce s'au publicat mai întâi în limba rusă? Mi s'a dat şi explicaţia, pentrucă Ruşii au fost călăii poporului moldovean şi al celorlalte popoare neruse. Politica de arestări, execuţii, deportări de familii întregi, sau chiar localităţi, ori zone vizau în 1940 teritoriile vestice ale URSS-ului, deci părţi din Sudul Finlandei, încorporat în urma războiului din 1939-1940, Ţările Baltice încorporate în 1940, Basarabia în 1940 şi aşa-zisele regiuni ale Belorusiei Vestice şi Ucrainei vestice, teritoriile încorporate dela Polonia şi Sudul Basarabiei, Nordul aceleiaşi provincii şi jumătate din Bucovina, care erau încorporate la Ucraina. Deci, puterea sovietică voia, în circa un an, să uniformizeze aceste teritorii cu restul Uniunii Sovietice, adică fără burghezi, fără chiaburi şi elemente naţionaliste.

Ar merita o recenzie specială celor două cărţi ale lui Valeriu Păsat, pentru *"Cuvântul Românesc"*; eu doar vreau numai să fac referire la un singur document, datat la 10 Februarie 1942 şi cu menţiunea *"Ultra Secret"*, către organele superioare ale Securităţii statului, privind componenţa etnică dintr'un gulag din Siberia, privind cele 3.377 de familii, însumând 8.169 persoane, repartizate în 28 de puncte administrative: Letoni - 6,727; Lituanieni - 264; Polonezi - 109; Evrei - 522; Ruşi - 112; Beloruşi - 42; ţigani - 22; Germani -5; Italieni - 2; Armeni - 1. Vreau să atrag atenţia asupra faptului că cel care a făcut raportul, şeful NKVD-ului, adică al Ministerului de Interne din zona respectivă, Semenov, la cei din Moldova Sovietică, îi trece nu moldoveni, cí Rumâni, adică Români, care erau 361 şi numericeşte erau pe locul trei. Volumul este interesant, are date inedite, despre plecarea Nemţilor din Basarabia şi întreaga corespondenţă între Moscova şi Berlin privind această problemă.

Problema Nemţilor, ocupă partea 1-a din volum, cuprinde 40 de documente ultra secrete, privind plecarea lor din Basarabia în toamna anului 1940, deci după ce Ruşii ocupaseră Basarabia. Partea germană, încă la 9 Iulie 1940, a cerut Moscovei evacuarea Nemţilor din Basarabia şi Bucovina de Nord, iar Ministerul de Interne sovietic deja a făcut propuneri privind Comisia de experţi ruşi care să participe la rezolvarea problemei. Şeful operativ sovietic al acestei Comisii era un oarecare P.S. Veretinikov, ofiţer superior de Securitate ce urma să-şi aibă sediul la Chişinău. Securiştii Pecarev şi Petrov reprezentau judeţul Ismail, pentru această problemă. Majoritatea rapoartelor erau adresate Ministrului de Interne şi ale Securităţii Sovietice, inedite pentru noi până acum, purtând menţiunea la majoritatea din ele *"Strict Secret"* şi *"Ultra Secret"*. O parte din ele, trimise numai pentru ştiinţa lui Stalin, Beria şi Molotov sau Malencov. De ce s'au publicat mai întâi în limba rusă? Mi s'a dat şi explicaţia, pentrucă Ruşii au fost călăii poporului moldovean şi al celorlalte popoare neruse. Politica de arestări, execuţii, deportări de familii întregi, sau chiar localităţi, ori zone vizau în 1940 teritoriile vestice ale URSS-ului, deci părţi din Sudul Finlandei, încorporat în urma războiului din 1939-1940, Ţările Baltice încorporate în 1940, Basarabia în 1940 şi aşa-zisele regiuni ale Belorusiei Vestice şi Ucrainei vestice, teritoriile încorporate dela Polonia şi Sudul Basarabiei, Nordul aceleiaşi provincii şi jumătate din Bucovina, care erau încorporate la Ucraina. Deci, puterea sovietică voia, în circa un an, să uniformizeze aceste teritorii cu restul Uniunii Sovietice, adică fără burghezi, fără chiaburi şi elemente naţionaliste.

Ar merita o recenzie specială celor două cărţi ale lui Valeriu Păsat, pentru *"Cuvântul Românesc"*; eu doar vreau numai să fac referire la un singur document, datat la 10 Februarie 1942 şi cu menţiunea *"Ultra Secret"*, către organele superioare ale Securităţii statului, privind componenţa etnică dintr'un gulag din Siberia, privind cele 3.377 de familii, însumând 8.169 persoane, repartizate în 28 de puncte administrative: Letoni - 6,727; Lituanieni - 264; Polonezi - 109; Evrei - 522; Ruşi - 112; Beloruşi - 42; ţigani - 22; Germani -5; Italieni - 2; Armeni - 1. Vreau să atrag atenţia asupra faptului că cel care a făcut raportul, şeful NKVD-ului, adică al Ministerului de Interne din zona respectivă, Semenov, la cei din Moldova Sovietică, îi trece nu moldoveni, cí Rumâni, adică Români, care erau 361 şi numericeşte erau pe locul trei. Volumul este interesant, are date inedite, despre plecarea Nemţilor din Basarabia şi întreaga corespondenţă între Moscova şi Berlin privind această problemă.

Problema Nemţilor, ocupă partea 1-a din volum, cuprinde 40 de documente ultra secrete, privind plecarea lor din Basarabia în toamna anului 1940, deci după ce Ruşii ocupaseră Basarabia. Partea germană, încă la 9 Iulie 1940, a cerut Moscovei evacuarea Nemţilor din Basarabia şi Bucovina de Nord, iar Ministerul de Interne sovietic deja a făcut propuneri privind Comisia de experţi ruşi care să participe la rezolvarea problemei. Şeful operativ sovietic al acestei Comisii era un oarecare P.S. Veretinikov, ofiţer superior de Securitate ce urma să-şi aibă sediul la Chişinău. Securiştii Pecarev şi Petrov reprezentau judeţul Ismail, Kancrin 25.000, contele Neselrode, mulţi ani Ministru de Externe 10.000, generalul Şapurov tot 10.000 şi mulţi alţii. Tot aşa s'a procedat şi cu teritoriile poloneze incluse la Rusia, prin cele trei împărţiri ale Poloniei, cu Finlanda încorporată în 1809 etc.

Profesorii şi cercetătorii străini aflaţi la Moscova citeau în această sală imensă şi foarte frumoasă. Ni s'a spus că aici suntem serviţi repede, pe când în alte săli, unde lucrau Sovieticii, se aştepta. Adevărul este că străinii erau izolaţi de cei ruşi şi puteau fi filaţi mult mai uşor. Excepţie, în sala mare era, pentru unii academicieni sovietici ori unele personalităţi.

Câteva zile la rând am văzut la o masă (mai mult birou, era numai câte o singură persoană, iar cei care serveau în linişte îţi aduceau cărţile sau manuscrisele cerute, dacă lăsai fişa în dreapta şi îţi luau materialele deja studiate, dacă le puneai în stânga), un domn în vârstă, îmbrăcat într'un costum foarte elegant negru şi în cămaşă albă imaculată, care se ridica destul de greoi şi se deplasa la raft, unde stăteau enciclopediile şi dicţionarele. Figura îmi era cunoscută, dar nu ştiam de unde să-l iau. Discret, am întrebat cine este domnul acela distins şi foarte bătrân. Mi s'a răspuns, tot discret, că este tovarăşul Molotov, care îşi scrie, finisează memoriile şi îşi verifică unele date. Sunt nevoit aici să fac o paranteză. În anul 1957 am publicat, împreună cu colonelul Ion Focşăneanu, o carte dedicată războiului de Independenţă (1877). Colonelul mi-a spus că a făcut parte, alături de generalul Dămăceanu, din delegaţia de armistiţiu, care a fost iscălit la Moscova la 12 Septembrie 1944. Relatez ce mi-a spus Focşăneanu: au fost chemaţi pe 7 Septembrie să iscălească armistiţiul, a intrat Molotov, a dat mâna cu Pătrăşcanu şi cu ceilalţi şi când a ajuns la Focşăneanu, care era îmbrăcat în uniforma militară, a spus că nu poate da mâna cu cineva care este îmbrăcat în uniformă fascistă, să se ducă să se schimbe şi a convocat întreaga delegaţie la o dată ulterioară. Aceasta a fost după cinci zile, în timp ce Sovieticii luau pe teritoriul nostru prizonieri, luau diferite bunuri care erau considerate pradă de război, înaintea iscălirii armistiţiului, care a avut loc în noaptea de 12 spre 13 Septembrie 1944. Documentul a fost iscălit de către mareşalul Rodion Malinovski, comandantul Frontului 2 Ucrainean, care reprezenta guvernele URSS, SUA şi Regatul Unit al Marii Britanii. De fapt, Americanii şi Englezii erau simpli figuranţi, întregul creier era diabolicul Molotov. Numele lui adevărat era Scriabin, Molotov era dela molotok, care înseamnă ciocan.

Într'o zi, când se sculase să răsfoiască o enciclopedie, m'am apropiat foarte timid, i-am spus cine sunt şi că sunt bucuros să cunosc o asemenea personalitate. S'a uitat la mine ca la o jivină inferioară şi mi-a spus: *"Pigmeilor în opinci şi cu căruţă, aţi vrut să cuceriţi marea Uniune Sovietică, unde Napoleon şi Hitler au dat chix"*. S'a întors cu spatele şi astfel s'a încheiat scurta noastră discuţie. Ne mai fiind un oficial, într'o zi s'a aşezat la Moscova la o coadă, să-şi cumpere ceva. Lumea l-a recunoscut, l-a huiduit, i-a strigat: *asasinule* şi a fost nevoit să plece, fără să cumpere nimic. De altfel, soarta lui Lucreţiu Pătrăşcanu a fost pecetluită, când pus să iscălească Convenţia de Armistiţiu, i-a replicat lui Molotov, că vrea în prealabil să citească textul.

(Va urma)

ZILE TRAIANE

Urmare din pagina 14

humanitas; il suo equilibrio, la semplicita, la modestia gli attiravano la simpatia di tutti. Ad ogni nuovo imperatore dopo Traiano si revolgeva l'augurio: Sis felicior Augusto - melior Traiano."

Fausto Masi, *Traiano*, 1993, Roma.

• *"...Saeculum TRAIANI ilustreză apogeul societăţii romane... nivelul cel mai înalt atins de civilizaţia antică..."*

Eugen Cizek, *Epoca lui Traian*, 1980.

• *"Trajan: wieviel drängt sich in diesem Namen zusammen! Sein Andenken ist so ewig wie Rom, seine Zeit ist der Gipfel der romischen Geschichte... es folgte jetzt eine fast hundertjährige Zeit des Segens, unde die grosse Epoche des Glücks für die Welt, für Orient und Okzident. Mit Trajan wird die römische Geschichte zur Weltgeschichte".*

Theodor Birt, *Das Römische Weltreich*, 1941.

• *"...de los tres titulos que sucesivamente se otorgaron a TRAIANO, de el Germanico, el Dacico y el Partico, solamente con el segundo permanece en la Historia. De sus tre obras en el Rin, el Danubio y el Eufrates, solo quedo en pie, junto al Danubio, la DACIA ROMANA, RUMANIA... embargada de un amor por su Fundador tan vivo,... que, a pesar de casi los dos mil anos que nos separan de su venerable figura, no habra probablemente en el mundo iglesia que celebre el culto de su patrono con el ador que RUMANIA adora a Ulpio TRAJANO."*

Ramon de Basterra, *La obra de Trajano*, 1921

• *"Rome is the one city on earth in which all the life of the ancient world was gathered; out of it all the life of the modern world arose. It is the one spot on the earth whither the pilgrim from Europe and the Americas[8]) may fare as to the center and the source of the culture in which he is bred, feeling that 'its importance in universal history can never loose'.*

The ancient Romans are our ancestors in the direct line.

To be acquainted with them is to know our family history and to receive its legacy and inspirations. To study the language, literature and history of ancient Rome is to contribute not only to the formation of intellectual habit and to our understanding of the language we speak and write, but to our appreciation of the meaning of human life.

Our whole civilization is thus in origin the civilization of Rome.

Such is the meaning of ancient Rome to modern times."

G. Showerman, *Rome and the Romans*, 1969.

Continuare în pag. 18

PLÂNSUL BUCOVINEI

ÎN BUCOVINA PRIGOANA CONTINUĂ

Irina DONCIU

Urmare din numărul trecut

Ministerul Învăţământului al fiecărui stat se îngrijeşte ca cetăţenii săi să înveţe, nu să rămână analfabeţi. *"Alfabetizarea"* minorităţilor naţionale are întotdeauna două tăişuri. Un sociolingvist afirma că un om care poate să gândească în mai multe limbi, are mai multe suflete. Continuând speculaţia ar trebui să admitem că orice minoritate naţională e ameninţată spiritualiceşte de riscul dedublării, implicate directă a obligaţiei de *"a fi loială statului"* sub jurisdicţia căruia este, lucru pe care îl subliniază şi Tratatul cu privire la relaţiile de cooperare şi bună vecinătate dintre România şi Ucraina în art.13, pct.10 şi pe de altă parte de conştientizarea faptului că prin evenimenţialul istoriei poporul căruia îi aparţine este ipostaza altui neam decât cel căruia îi aparţine prin dialectica istoriei. Ca această *"dedublare"* să nu dea naştere la relaţii conflictuale între minoritate şi majoritate trebue ca dreptul primei la *"libera exprimare, la menţinerea identităţii etnice, culturale, de limbă şi religioase, de a-şi dezvolta propria cultură la adăpost de orice încercare de asimilare"* să fie recunoscute, la fel dreptul de *"instruire în limba maternă într'un număr necesar de şcoli şi instituţii de stat pentru învăţământ şi specializare, situate ţinând seama de răspândirea geografică a minorităţilor respective"*. Am citat din Tratatul româno-ucrainean pct.4 şi 5 ale art.13.

Străinătatea şi posteritatea nu pot decât să aplaude flexibilitatea şi toleranţa autorităţilor ucrainene care ştiu să respecte ireproşabil (pe hârtie) drepturile minorităţilor. Odată construit acest parapet între statul ucrainean şi ochiul vigilent al Consiliului Europei, *"tânărul stat ucrainean"* conştient că reprezintă un amalgan eterogen de populaţii şi deci că fundamentul său naţional este şubred, dar speculând nevoia Occidentului de a-şi asigura o zonă-tampon la Răsărit, încearcă să se întărească din interior. Naţionalismul ucrainean e foarte acid şi încearcă să dizolve orice elan românesc alimentat din textul generos al tratatului. Nu au nevoie de naţionalităţi conlocuitoare puternice căci se tem ca acelea ar fi enclave de instabilitate pentru statul ucrainean.

Deşi dreptul de a-şi păstra şi afirma identitatea etnică le este recunoscut de Legea cu privire la minorităţile naţionale din Ucraina, după 1991 când statul ucrainean şi-a câştigat independenţa, în paşapoartele ucrainene care le-au înlocuit pe cele sovietice numele cetăţenilor ucraineni de naţionalitate română apar, cu toate acestea, ucrainizate. Ion devine Ivan deşi dreptul la numele şi prenumele naţional este stipulat expres. Nu există inscripţii bilingve, deşi dreptul la denumirile istorice şi tradiţionale româneşti ale localităţilor cu populaţie majoritară românească este garantat de art. 8 din Legea privitoare la minorităţi. Nici referendumul organizat în 1993 în 16 comune din raionul Herţa, ale căror denumiri au fost ucrainizate în Martie 1946 nu a părut convingător autorităţilor, deşi pentru revenirea la vechile denumiri a votat 93% din populaţia românească. Există şi grupări şovine catalogate ca formaţiuni paramilitare - RUH, OUN, TRIZUB; incendierea vechii biserici româneşti din Cernăuţi cu hramul Sf. Nicolae şi arderea tricolorului românesc arată felul în care acestea înţeleg să *"purifice"* spaţiul ucrainean de elemente alogene. *"Căzăceşte"*, cu cruzime şi nepăsare sunt dispuşi *"să treacă peste cadavrul"* minorităţilor nedispuse să conlucreze, să se *"întegreze"*.

În această ordine de idei Ministerul Învăţământului dela Kiev dotează şcolile ucrainene cu toate facilităţile şi are grijă să fie suficient de încăpătoare şi pentru Români. Iar şcolile româneşti sunt Cenuşăresele satelor: neluminate, neîncălzite, sabotate pentru a dispărea. De ce Cenuşărese? Pentrucă dincolo de aceste *"mizerii"* care se fac premeditat - nefurnizarea cu săptămânile a agentului termic şi a energiei electrice - există mulţi dascăli minunaţi care nu vor decât să-i înveţe carte pe copii şi, am putea spune, nimic mai mult căci nu primesc în schimb nici măcar o sumă modestă-răsplată pentru munca lor ci, culmea ironiei, navete de vodcă (alături imaginei cu *"economiile"* învăţătorilor) ceea ce face probabil parte tot din politica de rusificare. La frigul din şcoli este asta o soluţie?

Politica de intimidare include şi alte tactici: învăţătorii şi profesorii dela şcolile româneşti sunt *"disponibilizaţi"* pe motiv că nu ar exista elevi, iar elevilor veniţi să înceapă un nou an de şcoală li se repetă cu seninătate că nu sunt profesori. Ce urmează? Privind peste drum la făloasa şi ispititoarea şcoală ucraineană mulţi părinţi, obosiţi de acest război psihologic capitulează descurajaţi şi blazaţi şi îşi trimt copiii să înveţe ucraineana; alţii se încăpăţânează să-i trimită la o şcoală românească, fie ea la 15 km de sat şi nu sunt puţini care aleg această variantă. Un exemplu edificator este şcoala din Valea Cosminului care s'a desfiinţat acum doi ani de zile, ca multe altele, chiar după ce s'a finalizat acţiunea Ligii Studenţilor din Iulie-Septembrie care a constat în organizarea unei excursii pentru copiii bucovineni şi profesorii lor în România pentru a vizita mănăstirile din Moldova, muzee, locuri cu semnificaţie istorică şi în final a avut loc o întâlnire a Românilor bucovineni cu Preşedintele României. Mulţi dintre dascălii care i-au însoţit pe copii nu mai au azi loc de muncă. Probabil că între cele două evenimente nu există relaţie de cauzalitate, ci e o pură coincidenţă căci partea ucraineană s'a angajat *"să sprijine lărgirea contactelor directe dintre cetăţenii celor două ţări, precum şi dintre organizaţiile şi asociaţiile civice neguvernamentale din cele două ţări* (art.11). Administraţia raională se angajase să pună la dispoziţia celor 60 de elevi navetişti un autobuz pentru a le facilita deplasarea din Valea Cosminului până la şcoala din Corovia. Odată şcoala închisă, şi-a uitat promisiunea. Cărţile româneşti donate de statul român şcolii din Valea Cosminului sunt şi acum sechestrate înăuntru.

În legătură cu şcolile româneşti cărora li s'a pus lacătul (semnalăm ca pe o curiozitate că pe vremea totalitarismului stalinist existau 113 şcoli româneşti în regiunea Cernăuţi, din care acum mai funcţionează doar 86. Pe vremea imperiului sovietic existau 4 ore de limba română în program, iar acum limba română s'a restrâns la 2 ore de predare săptămânal, constrânsă de *"expansionismul"* orelor limbă şi literatură ucraineană), există proiecte ale primăriei de a înfiinţa magazine universale - cazul şcolii din Corovia a cărei supravieţuire este sub semnul întrebării. Copiii învaţă deocamdată înfofoliţi, cu căciulile pe cap, dar învaţă. Dacă peste un timp în locul băncilor vor fi tejghele şi în locul tablei liste de preţuri, vina va fi şi a autorităţilor române care ar trebui să reacţioneze prompt şi să pompeze fonduri acolo unde administraţia ucraineană nu o face, pentrucă nu este interesul ei strategic. Considerăm însă că este interesul strategic al statului român şi că lupta pentru prevenirea deznaţionalizării Românilor din Bucovina trebue să devină politică de stat şi prioritate naţională.

Reprezentanţii autorităţilor statale româneşti îi învinuiesc pe minoritarii români din Nordul Bucovinei că nu sunt suficient de incisivi în apărarea drepturilor lor, sugerându-le să aibă ca model perseverenţa minorităţii maghiare din România. În replică s'ar putea spune că minoritate maghiară suficient de puternică există şi în Ucraina şi faptul că interesele sale sunt menajate este şi meritul statului maghiar care spijină financiar învăţământul în limba maghiară din Ucraina. Ar fi neplăcut ca statul român să dezarmeze în faţa şicanelor administraţiei ucrainene, lamentându-se că partea ucraineană nu-şi respectă obligaţiile. La rigiditate, tergiversări, scuze şi regrete ne aşteptăm din partea statului ucrainean, dar din partea statului român sunt inacceptabile. Fie şi argumentul zdrobitor al regimului de austeritate ar putea guvernanţii României să declare sus şi tare că nu vor finanţa şcolile din Nordul Bucovinei chiar dacă asta ar însemna ca în 30 de ani în Codrii Cosminului să se vorbească în ucraineană şi despre Ştefan cel Mare să se spună că a fost doar *"omoritorul de Ucraineni"*, aşa cum apare în presa ucraineană ?

Românii de aici trăiesc la umbra sceptrului lui Ştefan cel Mare - o prezenţă atât de vie în memoria colectivă încât s'ar putea spune că e singurul conducător pe care ei îl recunosc, căci dela el încoace nimeni n'a mai fost demn să conducă cu atâta chibzuinţă şi îndrăzneală Ţara Moldovei. De aceea sărbătoarea naţională a Românilor din Bucovina e în fiecare an la 26 Octombrie, la Stejarul lui Ştefan, Codrii Cosminului, unde se adună ca la o chemare a buciumului la luptă toţi *"răzeşii"* din regiune.

Autorităţile ucrainene se opun eternizării numelui lui Ştefan cel Mare nu doar într'un monument arhitectural, ci refuză pe motive de *"oportunitate"* sfinţirea unei biserici cu hramul Voievodului Ştefan cel Mare şi Sfânt. Bisericii din Hrusăuţi care s'a sfinţit în aceeaşi zi - 26 Octombrie 1997 i s'a schimbat hramul în ultimul moment în *"Sfinţii Apostoli Petru şi Pavel"*. Este cea mai mare biserică din Regiunea Cernăuţi, cu dimensiuni de catedrală, care ar fi trebuit să aibă un clopot de 1.000 kg., ale cărui bătăi să se audă până la Suceava.

În afara acestei biserici, Românii vor şi pot să construiască o mănăstire cu hramul Sfântului voievod lângă Dumbrava Roşie. Pentru aceasta este necesară binecuvântarea Patriarhiei moscovite sub a cărei jurisdicţie canonică se află Biserica Română din Bucovina. Proaspăta autodeclarată Biserica Autocefală Ucraineană cu sediul la Kiev e prea puţin tolerantă faţă de Biserica Română care are în prezent 120 de parohii. Această atitudine s'a concretizat în expansionismul autoproclamatei Biserici Autocefale Ucrainene, care şi-a însuşit patrimoniul Episcopiei Cernăuţilor şi Bucovinei. La sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, sediul Mitropoliei Bucovinei s'a transferat la Suceava. Fostul palat mitropolitan a fost dezafectat, în clădirea acestuia funcţionând în prezent Universitatea ucraineană din Cernăuţi. În institutul care ocupă o parte din corpul clădirii, se predă tot în limba ucraineană. Preoţii români din Bucovina nu au pregătire teologică superioară în limba română, nu se editează cărţi bisericeşti în limba română, consecinţa fiind că slujbele liturgice se ţin într'o limbă amestecată româno-ucraineană. Dacă lucrurile ar rămâne aşa, nu ar fi de mirare ca enoriaşii în frunte cu preotul, să se roage la Dumnezeu în ucraineană şi cine este acela care să-şi închipuie că se vor ruga în ucraineană ca Bucovina să se unească cu România.

Necesitatea învăţământului superior şi mediu în limba maternă este imperioasă. Românii deţin procentual ultimul loc la absolvirea institutelor de învăţământ de specialitate deoarece nu-şi pot continua studiile la Universitatea din Cernăuţi, Institutul de Medicină şi instituţiile de învăţământ mediu profesional. Din aceste motive, procentul funcţionarilor de etnie română în cadrul Administraţiei regionale, este infim comparativ cu ponderea pe care Românii o deţin în cadrul populaţiei regiunilor. În domeniul culturii, politicii regionale, tineretului, etnicii ucraineni au exclusivitate. Această situaţie duce la riscul ca *"pepiniera"* românească din regiunile cu comunităţi puternice de Români să se risipească spre Nord-Vestul Ucrainei în Galiţia în căutare de locuri de muncă, întrucât situaţia economică în zonă este precară.

O soluţie pentru desăvârşirea studiilor Românilor bucovineni este înfiinţarea Universităţii multiculturale la Cernăuţi cu secţie română, germană şi ucraineană. Austria s'a declarat deja dispusă să finanţeze secţia germană a proiectatului centru universitar. Deocamdată în cadrul universităţii din Cernăuţi există doar o secţie în care se studiază în limba română - Catedra de Filologie Română şi Clasică condusă de Dl. prof. univ. Grigore Bostan.

Agăţându-se de tradiţie Românii din Bucovina păstrează vie istoria. În Ucraina istoria e un fals grosolan construit pe naţionalismul ucrainean în slujba intereselor strategice ale statului. Scrupulele, buna credinţă, frica de Dumnezeu nu au ce căuta. Dacă trebue să se radă cu dalta numele Românilor care-şi odihnesc oasele în pământurile pe care au trăit, au muncit, au suferit dar, mai ales, pe care au fost Români aşa se face. Dacă trebue să se prăfaneze cavourile şi ele să fie înmormântaţi Ucraineni, nici aceasta nu e o problemă. Aşa înţeleg Ucrainenii să devină *"autohtoni"*, aşa înţeleg *"împământănirea"* lor aici în Bucovina. Rad istoria neconvenabilă şi o rescriu.

Călcând pe frunzele uscate din cimitirul românesc din Cernăuţi şi poticnindu-te de o bucată de cruce cu însemnul INRI nu poţi să nu gândeşti că toţi aceşti oameni dela căpătâiul cărora s'au smuls crucile şi alcăror oase nu şi-au găsi odihnă, parcă au mai muri odată. Cavouri căscate în care se deslusesc oase în neorânduială. Pe cruce nu scrie nimic. *"Aici n'a fost nimeni"* pare a fi mesajul chiar dacă a fost nu mai este. Cine a fost, este şi va fi pe aceste pământuri ne spune Dl. Arkadi Jukovsk în Istoria Bucovinei - partea a 2-a, Ed. Ceas-, Cernăuţi 1991: *"Ştefan cel Mare era iubit de către poporul ucrainean, populaţia ucraineană a Bucovinei compunea cântece despre el, iar mai târziu făcea pelerinaj la mănăstirea Putna. <Cântec despre voievodul Ştefan> este una din perlele creaţiei culturale ucrainene dela sfârşitul sec.16".*

Pietre de mormânt româneşti ale căror inscripţii (în limba română) au fost şterse -până unde merge politica de deznaţionalizare dusă de statul ucrainean-

FARA ARMÂNEASCĂ

GNEZA ŞI EVOLUŢIA CONŞTIINŢEI NAŢIONALE LA MACEDO-ROMÂNI

Constantin PAPANACE

CONTRASTE ŞI SINTEZE GRECO-"BARBARE"

Căutarea genezei conştiinţei naţionale la Macedo-Români (Aromâni) n'ar trebui limitată numai la perioada de când populaţiile Epriroto-Illiro-Traco-Macedonene desnaţionalizate au început să folosească o limbă neo-latină. Poate mai mult ca în orice alt caz, şi aici ar trebui ţinut seamă de axioma lu Linné aplicată în ştiinţele naturale că *"natura non facit saltus"*. Toate impulsurile istorice şi chiar preistorice ale acestor triburi, atât de înainte cât şi după amestecul lor cu elemente italice colonizate, trebuesc avute în vedere la conturarea acestei conştiinţe naţionale, în fazele istorice succesive. Dar pentru ca această operaţie să fie înlesnită, vor trebui revizuite - cum vom vedea în cursul acestei expuneri - o serie de prejudecăţi (devenite axiome pentru unii istorici), care alterează prisma pentru o cercetare mai obiectivă a realităţilor istorice desfăşurate în spaţiul balcanic, sub continua excitare a factorului grecesc, înainte şi după cucerirea romană.

Tendinţa de simplificare amintită mai înainte, dela care, în general, nici istoricii cei mai acuţi nu s'au putut sustrage cu totul, face ca multe popoare să fie nedreptăţite din punct de vedere istoric. Fenomenul este mai general. După cum sub egida latină sunt trecute aportul şi contribuţiile pe diferite planuri aduse de popoarele din Peninsula Italică, chiar cele mai eterogene ca Etruscii, de pildă, tot aşa sub eticheta ellenică sunt prezentate contribuţiile popoarelor antice din Peninsula Balcanică. Cu deosebire substanţialul aport al marelui popor trac. De aceea, oricât ar părea de paradoxal, pentru cercetarea fenomenului va trebui utilizată tocmai ca un element obiectiv, şi o prismă de politică realistă. Prin însăşi natura ei mai dinamică, această prismă, prin frecvente analogii cu vremurile noastre, poate înlesni găsirea de explicaţii mai vrednice, pentru evenimentele petrecute în perioadele istorice confuze.

Dintre toate popoarele sau triburile zise *"barbare"*, negrecizate, care se mărgineau la Nord cu Grecia antică, formând un arc dela golful Ambraic (Arta) până dincolo de Dardanele, strămoşii Macedo-Românilor (mai mult chiar decât Albanezii), reprezintă elementul care, în tot cursul istoriei, înainte şi după romanizarea lor, s'a găsit în contact permanent şi adesea în contrast sau rivalitate cu triburile sau coloniile greceşti. Această evoluţie istorică de continuu frecuş cu un popor plin de mândrie, care consideră ca *"barbar"* pe oricine nu era *"ellin"*, a făcut pe strămoşii Aromânilor să dobândească, prin reflex, mai de timpuriu, o conştiinţă naţională ce tindea să depăşească concepţia tribală sau de *"gintă"*, chiar dacă spiritul lor extrem de individualist, specific balcanic, ca şi la Greci de altfel, împiedică o contopire naţională.

Desigur, primele rivalităţi şi contraste trebue să se fi produs o dată cu revărsarea în valuri succesive, peste teritoriul Traco-Ilirilor, a diferitelor triburi ellenice. Referitor la popoarele invadate scrie Strabon: *"Hecataeos Milesianul spune despre Peloponnesos că înainte de Greci l-au locuit barbarii. Dar poate chiar toată Grecia a fost locuită de barbari în vremurile de demult, dacă te gândeşti la cele ce se povestesc. Căci Pelops şi-a adus din Phrygia poporul în ţara numită de dânsul Peloponnesos... Thracii, pe de altă parte şi Illyrii şi Epiroţii şi până astăzi sunt în coastele Greciei. Şi acest lucru avea loc altă dată mai mult încă decât astăzi, deoarece chiar din numirea fără contestare astăzi Hellas, multă parte o ocupă barbarii, anume Thracii ocupă Macedonia şi câteva părţi din Thessalia, iar părţile de sus ale Acarnaniei şi ale Aetoliei le ocupă Thesproţii, Casopaeii, Amphilochii, Molottii şi Athmanii, neamuri epirote"*.

Procesul de amalgamare a noilor veniţi cu autohtonii s'a iniţiat, după inerente contraste, încă dela coborîrea în Sudul peninsulei, a primelor triburi (Philii) ellenice. Această amalgamare s'a făcut sub egida ellenică. Herodot, în cartea I, 58, unde vorbeşte pe larg de primii locuitori ai ţărilor greceşti, că au fost Pelasgii, admite că pretutindeni şi cu deosebire la Atena (Atica), Ellenii s'au amestecat cu aceştia, pe care i-au absorbit în noua lor plăsmuire antică. Dacă prin această asimilare, contrastele interne s'au terminat într'o fericită sinteză, în schimb ele au continuat cu triburile *"barbare"* limitrofe.

Cel mai reprezentativ antagonism s'a produs cu ocazia războiului troian când toate *"gennile"* sau *"philiile"* coalizate au înfrânt triburile traco-ilire alergate din toată părţile în ajutorul cosângenilor lor Troienii, trib Dardan sau Frigian, colonizat pe teritoriul microasiatic. La o colonizare panellenică, s'a răspuns cu o mobilizare *"panbarbarică"*. În poemele sale, Homer pomeneşte mereu de triburile thrace cuprinse între muntele Perios, care constituie graniţa Tessaliei şi până la Hellespont. Pe câmpul de luptă din Troia, regele trac Akamas, asemănător zeului Marte, apare drept conducătorul forţelor trace, pe când Priam era al întregii coaliţii, aşa cum Agamemnon era şeful suprem al expediţiei greceşti. Mai toate triburile limitrofe, care formează substratul etnic al Macedo-Românilor, au participat la această memorabilă şi oarecum poetizată bătălie, atât de nenorocoasă pentru Troieni şi cosângenii lor aliaţi traco-illiri.

Posteritatea cunoaşte episoadele înălţătoare sau dramatice ale acestui război devenit legendar, numai după cum le-a redat din tradiţii populare, geniul lui Homer. Ele reflectează sentimentele şi resentimentele, cu inevitabilele exagerări într'un sens sau altul, se înţelege, în favoarea Aheilor şi în detrimentul adversarilor. Dacă antagoniştii şi-ar fi avut Homerul lor să le cânte eroii - fie şi învinşi - aşa cum se face în poemele sărbeşti, posibilităţile de cunoaştere ar fi fost mult mai lărgite. Şi poate cântarea acestui război al tuturor triburilor traco-illire ar fi constituit pentru generaţiile următoare un permanent stimulent pentru potenţarea conştiinţei naţionale, aşa cum s'a întâmplat la Greci, cu poemele homerice. Este foarte probabil ca un popor, ca cel trac, care a dat pe Orfeu, adică geniul muzical al antichităţii, adoptat şi de Greci, să-şi fi avut aceste poeme epice cântate de popor. A lipsit însă un Pisistrat, care să culeagă aceste rapsodii şi să le transmită posterităţii. Cu timpul, ecoul lor s'a stins, rămânând doar în adâncul sufletului popular, ca o comoară ascunsă.

Cât priveşte valoarea ca izvoare istorice a naraţiunilor din poemele homerice, pe care le invocă uneori şi istoricii antici, ea este serios contestată. *"Săpăturile arheologice făcute de Hissarlik, pe dealul unde a răsărit Ilio, au dovedit că un oraş, probabil Frigia, a fost distrus prin secolul al XIII-lea, de gînte greceşti, care îl reconstruiră apoi în stil grecesc..."*

Numai admiţând existenţa unei cetăţi iliro-trace s'ar putea explica participarea masivă a atâtor triburi illiro-trace. După Pareti *"la origine a fost un poem, cu adevărat epic, ce glorifica un război care s'a întâmplat cu adevărat şi care cânta cucerirea Troiei de către eroii şi semizeii Grecia nord-orientală... Firește, acest poem a fost compus de poeţi aparţinând aceleiaşi lumi, adică eolică. Abia mai târziu, când rapsozi ionici de altă gintă colonizatoare amplificară o parte din structura poemului dezvoltând-o în mod potrivit spre a simboliza un război ireal, al tuturor Grecilor contra unei mari părţi din barbari, numai pentru a recupera soţia regelui din Sparta, răpită de un erou din Ilio, cucerirea pentru ocupare, devine cucerire pentru distrugere, pentru răzbunare şi pedepsire... Aşa se explică de ce cântecele redate în Ionia prezintă dialectul ionic încărcat de fenomene fonetice şi lexicale eolice... Dar în Iliada s'au adăugat,cu multă probabilitate, şi alte cântece tot epice, în sensul strâns al cuvântului, preamărind acţiuni războinice nu ale Eolilor, nici ale Ionilor, ci ale Dorienilor: a treia mare gintă în care se împărţeau Grecii"*.

Mulţimea acestor variante, făcute, refăcute, şi ajustate cu multă fantezie, după exigenţele sau vanitatea fiecărui trib elenic, arată tendinţa Grecilor de transfigurare a realităţii. Calitatea este remarcabilă pe plan artistic, dar perturbatoare pe plan istoric. Şi această fantezie artistică congenitală se va simţi nu numai la înfrumuseţarea propriei lor istorii, dar şi în deformarea faptelor istorice ale altor popoare.

Din toate variantele homerice însă, rămân certe pentru subiectul care ne interesează, două lucruri: în primul rând că la o coaliţie panelenică, s'a răspuns cu una zisă *"panbarbarică"*, în fapt traco-ilirică; şi în al doilea rând, că între Aheii lui Homer şi antagoniştii traco-iliri, nu era o diferenţă substanţială de nivel social. Ambele părţi se găseau în general, în stadiul vieţii pastorale, cu forme de transhumanţă, dacă nu chiar de adevărat nomadism, aceşti Ahei fiind - cum spune W. Durand în *"Istoria Civilizaţiei"* - *"nomazii Olimpului şi ai Tessaliei"*.

Amalgamările iniţiale - cum am văzut - încă dela coborîrea la Sud a primelor triburi elenice, cu autohtonii traci, cam prin secolul al XV-lea, se reflectă şi în multe părţi comune din mitologia homerică. Toate aceste alternări de contraste şi simbioze vor continua atât în epoca clasică propriu-zisă, cât şi mai târziu. În acest sens, scrie Joseph Wiesner:

"Diese und andere Überlieferungen der Frühzeit, die auf alte enge Beziehungen zwishen den Trakern und Griechen wiesen, blieben fest in der Erinnerung der Hellenen; sie wurden nach der griechischen Kolonisation, die auch die Küsten des Thrakerlandes erfasste, weiter ausgeschmükt und gewannen zunehmende Bedeutung, als die thraker noch stärker in das Blickfeld der Griechen traten. Keinesfalls wurden sie nur geringschätzig als <Barbaren> eines rauchen Nordlandes betrachtet; vielmehr ist im Verlauf der engen Beziehungen auch eine besondere Wertschäzung zu beobachten, die sich in der politischen entwicklung und im religiösen Bereich abzeichnet".

Aceste influenţe se simt pe toate planurile: militar, cultural (teatru, sculptură etc.), medical etc. *"Interes deosebit merită participarea grecească la concepţia tracă pentru viaţa de dincolo şi ideea nemuririi. În legătură cu aceasta este importantă şi forma tracă a lui Orfeu, de al cărui nume se ataşează şi învăţătura Orfeicilor"*.

Toată această contribuţie substanţială era de natură a oferi un solid suport pentru conştiinţa naţională a aşazişilor *"barbari"* dela Nord, în tot timpul cât ei au fost în contact sau contrast cu Grecii. Ca antagonişti ai Grecilor, chiar în epoca de splendoare a acestora, ei nu puteau avea *"complexe de inferioritate"* faţă de un popor căruia i-au împrumutat atâtea valori spirituale care formează unul din cei doi poli ai splendidei culturi elenice. Pe de altă parte, trebue ţinut seama, luată în ansamblu, viaţa reală din Grecia antică, chiar în perioada de splendoare, era departe de a corespunde cu imaginea ideală atribuită de obicei, în epoca modernă.

Fără îndoială, dela stadiul social-politic de esenţă pastorală, din epoca homerică, oarecum la acelaşi nivel cu al Traco-Ilirilor, Grecii, prin expansiunea lor maritimă, au progresat mai mult în domeniul civilizaţiei. Nu însă în măsura în care se crede.

În ultimul timp ştiinţa isotrică şi arheologică tinde spre o viziune mai realistă a vieţii antice greceşti, retuşând imaginile false sau umflate ale *"romantismului ştiinţific"*. O imagine realistă şi sugestivă a *"vieţii în Grecia clasică"* ne-a dat-o în ultimul timp, Charles Picard - directorul Institutului de Artă şi Arheologie al Universităţii din Paris şi director onorar al Şcolii franceze din Atena - în studiul său *"La Vie dans la Gréce clasique"*.

Din acest pătrunzător studiu, rezultă că până acum câtva timp (în secolul al XX-lea), s'a abuzat destul de *"miracolul grecesc"*, de idealul cristalizat în marmoră de Pentelico, şi se abuzează încă de rugăciuni pe Acropole. Arheologia din birou îşi are pericolele sale: poezia fictivă pentru tot ce a dispărut. Cerul Greciei antice nu părea făcut decât pentru strofe mari de poeţi şi pentru zborul victoriilor! *"Grecia ideală"* izvora din visuri prea culte ale poeţilor, pictorilor, sculptorilor. În ea omenirea modernă, avidă de consolări, s'a complăcut să plaseze, când pacea, când voluptatea, înţelepciunea şi toate acele bunuri pe care ea le plânge. Dar alături de splendorile artistice şi culturale din *"Polis"* se vedeau rătăcind păstori nomazi într'o ţară dezolată, săracă şi nefertilă, continuu devastată de furtuni şi torenţi de apă revărsaţi din munţii rămaşi - cum scrie Platon - ca corpul scheletic al unui om după boală... Ţărani cu obiceiuri grosolane şi austere, continuau să trăiască izolaţi în cătune presărate într'o ţară pietroasă şi lipsită de căi de comunicaţie, de multe ori în *"promiscuitate cu oile şi caprele"*.

Bandiţi emuli şi continuatori ai lui Sirone şi Procust din mitologie, iscodeau pe la drumurile din istme sau pe coastele râpoase de pe litoral, deplasările călătorilor, spre a-i jefui. Nici viaţa din metropolă nu era cu mult mai bună sub raport igienic. Mizeria, murdăria şi mirosurile urâte domneau cu tot ce rămâne în unele târguri orientale, ca rezultat al unei slabe înzestrări a serviciului urbanistic. La acestea se adăuga lipsa de apă. În plin secol al IV-lea, cu excepţia castei privilegiate, după unele descrieri ale lui Lisia, locuinţele Atenienilor din clasa de mijloc erau cocioabe mizerabile.

Toate aceste constatări se referă *"la perioada prosperităţii, între sfârşitul secolului al IV-lea şi sfârşitul celui de-al III-lea"*.

(Va urma)

CONSILIUL NAŢIONAL
AL ALIANŢEI NAŢIONAL CREŞTIN DEMOCRATE
PROTEST

Ascunderea adevărului privind realitatea politico-economică morală şi socială din România în vederea obţinerii unor iluzorii îngăduinţe din partea lumii civilizate care şi-a manifestat voinţa de a ne primi în familia ţărilor democratice este o temelie nefericită şi păguboasă.

Ceea ce noi dorim nu este acceptarea formală a ţării noastre în U.E., ci o reală transformare a ei dinţr'un stat totalitar, în prezent pseudo-democratic şi, mafiot într'o veritabilă democraţie prosperă.

Lăsăm, deci, la o parte falsa pudoare şi, având convingerea că numai adevărul ne poate ajuta, îl mărturisim ori cât de dureros este şi facem un apel la toate statele democratice, la toate organismele internaţionale să ne ajute în eforturile noastre spre o schimbare în bine a societăţii româneşti.

Imediat după 1989, forţe organizate în structuri mafiote au pus stăpânire pe ţară, mimând democraţia şi europenismul. Din păcate, mulţi din reprezentanţii forţelor politice care formează actuala putere şi care s'au declarat adversare ale acestor structuri s'au dovedit, după 1996, dispuse să participe prin alternanţă nu la conducerea democratică a ţării, ci la jaful naţional.

În faţa coborîrii ca pe un tobogan abrupt a societăţii noastre spre zonele de inimaginabilă mizerie politică, morală şi socială a apărut firesc reacţia. Veritabila alternativă la jaful naţional s'a conturat prin apariţia pe scena politică a ANCD-ului condus de oameni credibili în faţa opiniei publice.

Societatea noastră este însetată de cinste şi democraţie veritabile. Aceasta s'a dovedit prin faptul că, în ciuda tuturor obstacolelor şi a slabelor mijloce logistice, ANCD-ul s'a răspândit cu mare iuţeală în toată ţara, având astăzi filiale în toate judeţele şi în toate sectoarele Bucureştiului.

În faţa acestei primejdii pentru ele, cercurile mafiote care au jefuit ţara în ultimii zece ani s'au unit în a obstrucţiona, prin metode neconstituţionale şi nelegale, manifestarea democratică a ANCD-ului.

Amintim în acest sens:

- presiuni, mai mult decât evidente, ale Executivului făcute asupra Justiţiei, care au împiedicat timp de 9 luni, fără nici un temei legal, înscrierea ca partid a ANCD;

- ameninţarea făcută de oameni ai puterii şi ai opoziţiei cu destituirea -şi chiar trecerea la fapte în unele cazuri- a celor care, având funcţii în sistemul bugetar, vroiau să se alăture ANCD-ului.

- blocada informaţională: s'a realizat acest trist şi nedorit record ca o formaţiune politică, care a ajuns într'un an la peste 70.000 de membri şi 47 de filiale, să nu aibă acces nici măcar o dată la Televiziuea Română aşa-zisă publică, naţională şi imparţială.

S'a petrecut un fapt de o gravitate excepţională: Postul de Televiziune Naţională *"Antena 1"*, organizează dezbateri electorale gratuite bisăptămânale cu candidaţii la Primăria Generală a Bucureştilor şi cu şefii partidelor acestora. Candidatul ANCD, Domnul Mircea Daneliuc, şi preşedintele partidului său, Domnul Victor Ciorbea, au fost excluşi dela dezbatere.

Gravitatea excepţională a acestui fapt nu rezultă numai din aceea că excluderea ss'a făcut în dispreţul legislaţiei democratice şi regulilor impuse de CNA şi din frica pe care o manifestă cei care au astăzi puterea asupra unei părţi mari a mass-mediei faţă de forţele veritabile antimafiote, ci din faptul că acest act a fost pus la cale de către cercurile mafiote ale puterii în unire cu cele ale aşa-zisei opoziţii faţă de această putere.

Atâta vreme cât astfel de lucruri sunt posibile în România orice progres pe calea unei democraţii veritabile este exclus.

România, în ciuda declaraţiilor de fidelitate faţă de Europa democratică făcute cu mare pompă, dar cu tot atât de mare ipocrizie se îndreaptă astfel spre dezăvârşirea unui stat mafiot. Încercările disperate, făcute prin manevre antidemocratice ale acestor cercuri mafiote de a înnăbuşi orice alternativă reală la actualul jaf, sunt dăunătoare şi ţărilor occidentale. Acestea nu trebue să neglijeje pericolul proliferării totalitarismului faţiş sau mascat în perimetrul considerat pe bună dreptate ca aparţinând civilizaţiei europene. Sperăm că apelul nostru va fi corect recepţionat şi că vom fi sprijiniţi de şefii de state, guvernele şi parlamentele lumii democratice şi de organizaţiile internaţionale în eforturile noastre pentru realizarea unei democraţii autentice în România.

Victor CIORBEA
Preşedintele ANCD

ZILE TRAIANE

Urmare din pag. 15

• *"Der römische Weltstaat und die römische Weltwirschaft - die ersten und vorläufig letzten Weltintegrationen der Menschengeschichte - ...bescherten jedem einzelnen Römer, Provinzialen, Peregrinen... einen Massenwohlstand, den sich zuvor niemand vorstellen konnte. Wovon wir Heutigen nur noch traumen können: dem einen Geld, der einen Wirtschaft in der einen Welt - das war vor 2000 Jahren Realität, nicht Utopie!"*

W. Hankel, *Caesar - Weltwirtschaft des alten Rom*, 1992

Aşadar să luăm aminte la toate aceste cuvinte pentru ca înarmaţi cu adevărurile pe cari ele ni le mărturisesc să putem recunoaşte şi valorifica cât mai uşor ***perspectivele***[9] noastre de a ne ocupa, în Europa şi lumea de azi, locul care ni se cuvine şi ne-a fost hărăzit chiar de providenţă atunci când ne-a zămislit ca Popor al lui *TRAIAN*.

NOTE:

1) Care, într'un studiu special intitulat *"Împăratul Traian şi Creştinismul"* (1974, rev. *Mitropolia Banatului*), ţine să ne aducă aminte că noi Românii *"Suntem singurii... în tradiţiile şi obiceiurile cărora Traian e amintit cu acea veneraţie ca şi personalităţile biblice ori sfinţii. Colindele şi mai ales urarea de Anul Nou numită Pluguşorul oferă o pildă în această privinţă. Dincolo de adevărul istoric, însă, cinstirea Împăratului Traian ca sfânt (în 20 ori 21 August) demonstrează cât de mult suntem legaţi de el, noi Românii, şi cât de vie a rămas prezenţa lui în conştiinţa noastră, a celor care n'am uitat nici o clipă că dela Ram ne tragem"*.

N.B.: În contextul celor spuse aici şi în partea întâi (Ianuarie 2000) a acestui articol e potrivit să amintim că cei dintâi cari i-au dedicat Împăratului TRAIAN o zi *"sacră"* în calendarul lor au fost Evreii - faptul fiind consemnat de istoricul britanic contemporan, Michael Grant, în lucrarea-i *"The Jews in the Roman World"* (1973), unde scrie: *"In Judea itself there was delight, because the emperor allegedly gave permission to rebuild the Temple; and this may have been why the Jews celebrated a <Day" of Trajan"* as a semi-holiday.

* 12 Adar (luna Adar, a şasea din calendarul evreiesc, corespunde aproximativ lunii Martie).

2) precizăm aci, spre a informa, măcar pe această cale, chiar şi pe Preşedintele României că Împăratul TRAIAN a început să fie comemorat de noi (în ţară, iar uneori şi în străinătate*) cu ocazia zilei sale de naştere (DIES NATALIS TRAIANI, adică 18 Septembrie) în fiecare an, din 1990 începând.

* adică în San Jose şi Oakland, California (Septembrie 9 şi 14, 1991) şi Viena (Septembrie 19, 1993).

3) este vorba de Curtea Supremă a Statelor Unite, mai exact de superba construcţie clasică care adăposteşte această instituţie şi unde există (nu o statuie ci) un basorelief în marmură (realizat de un sculptor italian) reprezetnându-l pe Împăratul TRAIAN ca întruchipare a înşăşi ideii de justiţie (vezi Julian Bennett, deja citat).

4) De notat, faptul mai mult decât surprinzător, că nici unul dintre cei doi ambasadori citaţi mai sus, nu se referă la Împăratul TRAIAN şi din contextul importanţei lui deosebite pentru noi Românii, deşi materialul informativ oferit de autorul prezentului articol primăriei din Deva spre a-l trimite acestora odată cu invitaţiile de a veni la Deva, conţinea precise referiri la Împăratul TRAIAN ca întemeietor al Neamului Românesc. Deci suntem nevoiţi să presupunem că omisiunea pe care o semnalăm, fiind total incompatibilă cu eticheta diplomatică, nu poate avea decât o singură explicaţie: anume, că materialele informative la cari ne referim nu şi-au ajuns destinatarii pentrucă ele nu le-au fost nicicând trimise de cei însărcinaţi de primaria Deva s'o facă.

5) având ca subiect rugăciunile făcute de Sfântul Papa Grigore cel Mare pentru *("dreptul împărat")* TRAIAN. Vezi N. Corneanu în studiul *"Împăratul Traian şi Creştinismul"* (1974, rev. *Mitropolia Banatului*) citat la nota 1 de mai sus.

6) *"Nerva adopta TRAJAN, prince le plus accompli dont l'histoire ait jamais parlé. Ce fut un bonheur d'être né sous son règne: il n'y en eut point de si heureux ni de si glorieux pour le peuple romain. Grand homme d'Etat, grand capitaine; ayant un coeur bon, qui le portoit au bien; un esprit éclairé, qui lui montroit le meilleur; une âme noble, grande, belle; avec toutes les vertus, n'étant extrême sur aucune; enfin l'homme le plus propre à honorer la nature humaine, et représénter la divine."*

Montesquieu, *Considerations sur les causes de la grandeur des Romains et de leur decadence*, [illegible]

"...on a choisi Trajan, parmi les empereurs romains qui ont fait la gloire de Rome et le bonheur du monde. Tous les historiens rendent temoignage que ce prince avait les vertus militaires et sociales, et qu'il les couronnait par la justice: plus connu encore par ses bienfaits que par ses victoires, il etait humain, accessible; son coeur etait tendre, et cette tendresse etait dans lui une vertu; elle repandait un charme inexprimable sur ces grandes qualites qui prennent souvent un caractere de durete dans une arme qui n'est que juste. Trajan,... n'est occupe que de son devoir... Il ne rapporte rien a soi, il ne songe qu'a être bienfaiteur des hommes. Jamais on ne fut plus grand et plus simple; ... Son nom est encore cher a toute la terre; sa memoire meme fait encore des heureux; elle inspire une noble et tendre emulation aux coeurs qui sont nes dignes de l'imiter".

Voltaire, *Le Temple dela Gloire*, 1745.

7) cei care doresc să-şi facă o imagine cât mai cuprinzătoare, şi în acelaşi timp cât mai *"la zi"*, despre eminenţa Împăratului TRAIAN şi locul ce-l ocupă el în istoria civilizaţiei, sunt invitaţi să consulte ultimele lucrări în acest sens, între cari mai ales pe următoarele patru:

- *TRAIANO ai confini dell'Impero*, Electa, 1998;
- *La figura di TRAIANO fra storia e mito, Comune di Roma*, 1999;
- *Traian in Germanien, Traian im Reich, Bericht des 3.* Saalburg Kolloquiums, Saalburg Schriften 5, 1999;
- *TRAIANO, OPTIMUS PRINCEPS.* Lucrarea (în curs de apariţie) va cuprinde comunicările prezentate în cadrul colocviului cu acelaşi nume desfăşurat la Academia Română şi Spaniolă din Roma în 19 şi 20 Noembrie, 1998.

8) Despre zestrea romană a Statelor Unite ale Americii vezi spre exemplu următoarele lucrări:

- *Ancient Rome and Modern America*, Guglelmo Ferrero, 1914;
- *Amerika und die Antike.* Johannes Urzidil, 1964;
- *Classica Americana: The Greek and Roman Heritage in the United States.* Meyer Reinhold, 1984;
- *Classical and Modern Interactions*, Karl Galinski, 1992;
- *Greece, Rome and the Bill of Rights.* Susan Ford Wiltshire, 1992;
- *The Senate of the Roman Republic.* Robert VC. Byrd, US Senator, 1994.

9) *"By tracing its origins back into the past, a nation could validate its claims to... property and international prestige. And, if rooted into remote antiquity, a nation could make claims to the earliest precedent and the greatest dignity"* (Marie Wyke, Projecting the Past, 1997, Routledge, London).

Corneliu STAN

DOAMNE, AJUTĂ ROMÂNIA

Consiliul Naţional al Reprezentanţilor Alianţei Naţionale Creştin Democrate cheamă ierarhii, preoţii şi pastorii, pe toţi credincioşii să facă rugăciuni pentru salvarea României.

În fiecare Vineri, ora 18.00, ora României, toţi cei cu credinţă în Dumnezeu, oriunde ne vom afla, în propriile cuvinte, să ne rugăm pentru salvarea Neamului Nostru.

Dumnezeu Să Ne Ajute!

RUGĂ DE VINERI LA 6

Doamne, fie-ţi iarăşi milă
de sărmana ţărişoară,
ochii blânzi spre noi coboară
peste glie, peste ţară.
Nu-i lăsa, că ne omoară
din năuntru, din afară!

Doamne, fie-Ţi iarăşi milă
de jelirea strânsă'n noi:
pruncii plâng flămânzi şi goi,
mor copiii în gunoi
cu căţeii la grămadă.
Făr' ca nimenea să-i vadă
plâng bătrânii ca strigoi
cerşind pâine pe la coadă
pentru moarte fără roadă.

De-ai trimite'n astă Vineri
iar pe Fiul tău Iisus
coborînd din cer, de sus,
ei, în loc să îl servească
s'or porni să-L măscărească,
să-L lovească, biciuiască
şi din nou să-L răstignească.

Îndurare, Sfântă Vineri:
Ţara toată-i numai rugă.
Pune răii iar pe fugă
şi întoarce-te la noi
şi ne smulge din noroi!
Roagă Domnul să ne ierte
Ţara noastră să n'o certe
mult prea tare, mult prea mult
cu războaie, nici tumult
ape înghiţinde case
nici cutremure, nici oase
de-obidiţi murind ca vite
nici mormane de-oseminte.

... Pentru pacea de sus
şi pentru pacea de jos
Domnului să ne rugăm...

Doamne blând, uitând mânia,
izbăveşte România!

Florica BAŢU

Ştiri din lumea românească

ÎNTRU UNITATEA CREŞTINILOR

Un eveniment de o mare însemnătate spirituală pentru cauza unităţii creştinilor din întrega lume s'a derulat în ziua de 18 Ianuarie 2000 la bazilica română San Paolo din Italia, unde au participat împreună la ceremonia ecumenică Papa Ioan Paul al II-lea şi mai mulţi reprezentanţi ai Bisericii Creştine rămase separate după schismele dintre Orient şi Occident. Suveranul Pontif s'a arătat încrezător că *"dialogul care există între noi va sfârşi prin a depăşi limitele unui schimb de idei şi va deveni un schimb de daruri"*.

Acest *"imperativ al conştiinţei creştine"* a fost urmat la scurt timp, din iniţiativa Mgr. George Surdu şi de cele două Biserici ale exilului românesc din Paris: Biserica Ortodoxă Română *"Sfinţii Arhangheli Mihail, Gavril şi Rafail"* (9 bis rue Jean de Beauvais, 75005 Paris) şi Biserica Română Greco-Catolică (38 rue Ribéra, 75016 Paris).

Aşadar, preotul ortodox Constantin Stoica şi preotul greco-catolic Mgr. George Surdu, alături de ceilalţi preoţi ale celor două biserici, au sfinţit împreună Duminică 23 Ianuarie in Biserica Română Greco-Catolică şi Duminică 30 Ianuarie in Biserica Ortodoxă Română.

În Biserica Ortodoxă Română din Paris: Pr. Vasile Urda (stânga), Mgr. George Surdu şi Pr. Constantin Stoica

Dela înălţimea amvonului Bisericii Ortodoxe, Mgr. George Surdu, cu vocea înnecată în lacrimi, a insistat pentru iubirea frăţească dintre cele două confesiuni care ar trebui să ne călăuzească în viaţa de adevăraţi credincioşi.

Aceste *"schimburi"* ecleziastice, în ciuda tuturor disensiunior şi ale dezbinărilor existente, au creat un moment de înaltă evlavie şi pace sufletească în inimile credincioşilor prezenţi în număr mare la acest eveniment din viaţa comunităţii româneşti.

Recent, la Casa Românească din Paris Mgr. George Surdu a ţinut o conferinţă cu tema *"Anul jubiliar 2000 dela naşterea Mântuitorului"* şi a evocat rolul credinţei creştine care a spirijinit pe cei care au suferit în închisorile comuniste, sacrificându-se pe altarul patriei.

În întâmpinarea Sfintelor Paşti din acest an jubiliar 2000, printre multiplele manifestări religioase şi culturale de pe malurile Senei, s'a impus concertul extraordinar *"Patimile după Matei"* de J.S.Bach, interpretat de Ansamblul Orchestral din Paris (din care n'a lipsit talentata violonistă română, Mirana Ţuţuianu), reunit cu corul catedralei şi cu participarea unor virtuoşi solişti de talie internaţională, sub conducerea maestrului John Nelson. Impunătoarea Notre Dame din Paris, unde s'a desfăşurat concertul, devenise o adevărată catedrală muzicală întru slăvirea Domnului.

Dela Paris,

Ilie MIHALCEA

CENACLUL MUNTELE MĂSLINILOR
KITCHENER, ONTARIO, CANADA

-Întâlnirea de Florii-

Întâlnirea de Florii a Cenaculul literar *"Muntele Măslinilor"* s'a desfăşurat, aşa cum era de aşteptat, sub semnul marii sărbători a creştinătăţii Învierea Domnului nostru Iisus Hristos.

Cei prezenţi au putut asculta un recital de poezie din creaţia marilor poeţi ai neamului românesc, în care la loc de frunte s'a situat poezia eminesciană. Au citit din poezia poetului Domnişoara Ana Calota şi Cristina Groza. A mai recitat pentru cei prezenţi Dl. Tudor Murgoci, care a surprins prin profunzimea cunoştinţelor despre poeţii Octavian Goga şi Vasile Alecsandri. În intervenţia sa pe marginea poeziei bardului dela Mircesti, D-na Maria Tutuianu, o bună cunoscătoare a locurilor natale ale poetului a menţionat un lucru inedit: deşi se trăgea dintr'o veche familie de boieri, Alecsandri s'a născut într'o căruţă, în drumul mamei sale spre Bacău.

D-na Maria Tudor a recitat o poezie din creaţia poetului Ioan Alexandru. Tot domnia sa a vorbit despre părintele Steinhardt, menţionând profunzimea creaţiei filosofului dela Rohia, în care la loc de frunte se situează cartea *"Dăruind vei dobândi"*.

În sfârşit, dar nu în cele din urmă, a impresionat pe cei prezenţi Părintele Dumitru Ichim din a cărui creaţie domnia sa a citit o recentă poezie intitulată *"Spânzurarea lui Iuda"* care se încadrează perfect în aşteptarea Învierii Domnului.

Au mai citit din creaţii proprii Iulian Ichim, Florica Baţu şi Cristina Ichim.

Din poeziile poetului Octavian Goga au susţinut un frumos recital D-na Simona Rusu şi D-na Lucia Cristu.

Un poet care nu s'a putut să nu fie menţionat în recitalul extraordinar de poezie a fost bineînţeles poetul din Hordou, George Coşbuc.

Pentru cei prezenţi, dintre care menţionăm pe Maria Ivasuc, Arminia Juniara, Dorina Idvorian, Constantin Groza, Liviu Cănănău, reamintirea poeziei marilor poeţi ai neamului românesc s'a constituit într'un frumos moment de desfătare sufletească astfel că, la mii de kilometri de ţară poezia se dovedeşte a fi un fericit prilej de cinstire a marilor poeţi.

Aşa cum ne-am obişnuit, devenind de acum o tradiţie, cenaculul *Muntele Măslinilor* condus de poeta Florica Baţu s'a încheiat pe melodia *"Pe lângă plopii fără soţi"*, cântată cu duioşie de soţii Maria şi Vichentie Ocolişeanu.

În vederea susţinerii eforturilor care se fac pentru ajutorarea populaţiei României afectată de inundaţiile din primăvara acestui an, care au fost cele mai mari din ultimii 30 de ani, membrii comunităţii româneşti din Kitchener, Ontario au hotărît colectarea de ajutoare băneşti care să fie trimise în ţară.

Vom reveni cu amănunte în numărul viitor.

Cristina GROZA

Căsătorii

• Româncă din Iugoslavia , fără obligaţii, serioasă educată şi simpatică, doresc căsătorie cu un domn în vârstă de 45-55 de ani, ortodox sau catolic, bun, nobil şi sincer. În afară de limba română şi sârbească, cunosc limba engleză, franceză şi înţeleg italiana. Pentru răspuns telefonaţi la: 011 381 13 616 835.

• Ardeleancă, 41 ani, picioare lungi, brunetă, înaltă, suplă, atrăgătoare, intelectuală, marketing, simţul umorului, fără obligaţii, doreşte căsătorie cu cetăţean american, orice vârstă. Telefonaţi la: 011 40 52 310359.

• Două Ardelence (26 şi 45), brunete, înalate, suple, atrăgătoare, educate, simţul umorului, fără obligaţii, doresc căsătorie cu cetăţeni americani, orice vârstă. Telefonaţi la: 011 40 92 982740.

• Doamnă prezentabilă, 35 ani, bacalaureată, bine situată, stabilită în Elveţia, doreşte cunoştinţă pentru căsătorie cu domn intelectual 34-39 ani, maximum 1,76 m înălţime, cetăţean american, canadian sau al unei alte ţări occidentale. Serios, sincer, prezentabil, cu educaţie aleasă şi bune maniere, sănătos, profilic, fără copii sau alte obligaţii, gospodar, cu situaţie materială şi financiară bună. Răspunsuri serioase dela persoane corespunzătoare cu autobiografie, detalii şi fotografie color actuală pe adresa: M.S., P.O.Box 12241, 6000 Lucerne 12, Switzerland.

EDITORIALE
Dl. Tudor Murgoci
39 Niagara Rd., Kitchener, Ont., N2B 1T1

Puteţi procura dela adresa de mai sus, următoarele cărţi:

DIN ŢARA LUI CAIN - de D.PHILLIP memoria golgotei personale	$ 20.00
POEZII DIN ÎNCHISORI culegere de Zahu PANĂ	$ 20.00
CU ACUL PE SĂPUN poezii de Zahu PANĂ	$ 18.00
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN (1919-1939) culegere de texte	$ 20.00
NĂZUINŢI ŞI DEZNĂDEJDI de Petru GHEORGHEONI	$ 10.00
SÂNGELE TEMNIŢEI şi POEME de Radu GYR	$ 15.00
POEZII ALESE şi ŞOIMI PESTE PRĂPASTIE deNichiforCRAINIC	$ 15.00
CĂLĂU ŞI DIPLOMAT, VIŞINSKI, PUMNUL LUI STALIN ÎN ROMÂNIA de Adrian GRIGOROPOL	$ 15.00
ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI DELA NAPOLEON LA STALIN de N.CIACHIR	$ 20.00
ISTORIA RELAŢIILOR INTERNAŢIONALE dela Pacea Vestfalică (1648) până în contemporaneitate (1947) de N.CIACHIR	$ 20.00
ÎNTOARCEREA DIN INFERN amintirile unui deţinut politic de Ion CÂRJĂ	$ 22.000
ROMÂNIA ŞI SFÂRŞITUL EUROPEI amintiri din ţara pierdută de Mihail STURDZA fost Ministru al Afacerilor Externe	$ 25.00
804 ZILE ŞI NOPŢI ÎN LANŢURILE MORŢII de Vasile BLĂNARU-FLAMURĂ	$ 22.00
CETĂŢI SFÂRÂMATE schiţe şi nuvele de N.NOVAC	$ 7.00
AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE de Nicolae DIMA	$ 15.00
DINCOLO DE ABJECŢIE de Radu. N.CISMĂŞEANU	$ 10.00
INIMI ZĂVORÂTE poezii de Petru C.BACIU	$ 10.00
EXIL -OAMENI ŞI IDEI- de Silvia CONSTANTINESCU	$ 10.00
TEMELIE DE VEAC NOU poezii de Vasile MILITARU	$ 10.00
STROPI DE ROUĂ poezii de Vasile MILITARU	$ 10.00

La fiecare comandă se adaugă costul expediţiei

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

UN OM DE AFACERI A COMPROMIS CANDIDAŢII PREZIDENŢIALI

Omul de afaceri româno-israelian, Adrian Costea, un misterios personaj, inculpat în Franţa pentru spălare de bani în bandă organizată şi excrocherie, a produs panică în campania electorală din România, compromiţând doi din principalii candidaţi. Costea a recunoscut că a finanţat ilegal campania electorală din 1996 a fostului preşedinte şi candidat Ion Iliescu şi a susţinut că este iniţiatorul partidului ApR al lui Tudor Meleşcanu, fost ministru al Afacerilor Externe. Omul de afaceri, strâns cu uşa, a inundat presa română cu documente care îi pun în cauză pe membri ai conducerii unor partide, între care Adrian Năstase, vicepreşedintele PDSR, care au profitat de generozitatea sa. În plus, omul de afaceri ameninţă în prezent că va face noi dezvăluiri, şi mai explosive.

Zeci de milioane de dolari vărsaţi de fosta bancă de stat Bancorex, în prezent declarată falimentară, s'au evaporat în afaceri dubioase din domeniul editării şi al petrolului, prin intermediul mai multor societăţi din Franţa, Elveţia şi Insulele Virgine, deţinute de Costea, familia sa sau apropiaţii săi.

Mulţi Români se întreabă, astăzi, de ce a fost aleasă o perioadă electorală pentru a declanşa acest scandal fără precedent. Răspunsul pare a fi acesta: Petre Roman şi partidul său a orchestrat şi declanşat acest scandal pentru a-şi netezi drumul spre preşedinţie. Petre Roman şi-a făcut studiile la Toulouse, în Franţa, şi este considerat de mulţi diplomaţi occidentali drept un mare prieten al Franţei.

VERIFICAREA INTRĂRII ÎN ŢARĂ A AFIŞELOR ELECTORALE ALE LUI ILIESCU

Parchetul Curţii Supreme de Justiţie a cerut specialiştilor expertizarea ştampilelor care au fost puse pe documentele vamale în momentul introducerii în România, în 1996, a afişelor electorale ale lui Ion Iliescu. Nini Săpunaru, directorul Direcţiei Generale a Vămilor (DGV), a declarat că în vama românească nu au fost găsite documentele care să confirme introducerea în ţară, în 1996, a afişelor electorale cu chipul lui Ion Iliescu, iar cei care au încălcat legea sunt utilizatorii acelor materiale. Cei care au folosit materialele respective se fac vinovaţi, în acest caz, de evaziune fiscală şi contrabandă, a adăugat directorul DGV.

CREŞTEREA ECONOMIEI RĂMÂNE FRAGILĂ

FMI apreciază că perspectiva de creştere economică a României în acest an rămâne fragilă. Pentru a aunge la o creştere modestă de circa 1,5%, aşa cum este prevăzut pentru România în anul 2000, va fi necesar un sprijin financiar internaţional susţinut pentru a o consolida. Pentru o redresare durabilă, economia românească va trebui să fie sprijinită printr'un angajament consecvent în direcţia reformelor fiscale şi a reducerii deficitelor, susţinut de limitarea salariilor, de progrese rapide în restructurarea băncilor şi de o disciplină financiară mult mai puternică în întreprinderile de stat şi în cele private, se arată în raportul FMI.

ROMÂNIA POATE PRIMI A DOUA TRANŞĂ DIN ÎMPRUMUTUL BĂNCII MONDIALE

Banca Mondială a transmis autorităţilor române documentaţia prin care confirmă îndeplinirea obiectivelor incluse în programul *"Private Sector Adjusment Loan"* (PSAL), ceea ce echivalează cu finalizarea oficială a acordului. Documentul afirmă că România poate primi a doua tranşă din împrumutul PSAL, dar include şi o serie de observaţii, care nu reprezintă condiţii pentru alocarea respectivei tranşe, dar a căror rezolvare trebue avută în vedere de autorităţile dela Bucureşti.

ION ILIESCU CUNOŞTEA AFACERILE LUI COSTEA

Fostul director al Serviciului Român de Informaţii, Virgil Măgureanu, a declarat că afacerile lui Adrian Costea au fost urmărite de instituţia pe care a condus-o. El a mai precizat că SRI a informat pe toţi cei în drept să afle despre afacerile lui Costea, printre aceştia s'a aflat şi fostul preşedinte al României, Ion Iliescu.

LEGEA SECRETULUI DE STAT

Această lege se află în perioada de mediere şi deputaţii au adoptat raportul de mediere la proiectul de lege privind secretul de stat. Cea mai mare parte a dezbaterilor concentrându-se asupra unui articol care prevede că persoana care ia cunoştinţă de încălcări ale dispoziţiillor legale privind securitatea informaţiilor secrete de stat, în cadrul unităţii din care face parte, este obligat să-l informeze imediat pe conducătorul acestuia. O parte din deputaţi a fost contra acestui articol, care legiferează turnătoria. Totuşi articolul cu pricina a fost votat.

Raportul de mediere la proiectul de lege privind secretul de stat urmează să primească votul final din partea deputaţilor. Senatul se va pronunţa apoi asupra sa.

ÎN SENAT SE SEMNEAZĂ LISTA DE NEAPARTENENŢĂ LA FOSTA SECURITATE

Iniţiată de senatorul PNŢCD Petru Caraman, lista privind neapartenenţa la fosta Securitate, a fost semnată până în prezent de 62 de senatori.

SUA ESTE NEMULŢUMITĂ DE TAXELE VAMALE DIN ROMÂNIA

Statele Unite vor iniţia acţiuni în cadrul Organizaţiei Mondiale a Comerţului (OMC) împotriva a şase ţări, Brazilia, Argentina, România, India, Filipine şi Danemarca, ca urmare a încălcării de către acestea a reglementărilor de comerţ internaţional, a anunţat reprezentantul Departamentului pentru Comerţ. Referitor la România, Departamentul de Comerţ a decis deschiderea discuţiilor privind taxele vamale prea ridicate aplicate la îmbrăcăminte, carne de pasăre şi unele alcooluri.

O ORGANIZAŢIE COMUNALĂ A PDSR A TRECUT LA ANCD

Întreaga organizaţie PDSR din comuna suceveană Siminicea s'a înscris în ANCD, după ce pe listele de candidaţi organizaţia judeţeană PDSR Suceava a impus foşti membri PNŢCD şi PNL. Fostul preşedinte al organizaţiei PDSR Siminicea, Mihai Viorel, viceprimarul comunei, a declarat într'o conferinţă de presă, că adeziunea în masă a membrilor acestei organizaţii la ANCD a fost decisă în urma unei întruniri a biroului executiv. El a precizat că organizaţia Siminicea era cea mai importantă organizaţie comunală PDSR din judeţul Suceava şi că toţi cei 180 de membri au semnat adeziuni pentru ANCD.

STUDENŢII ŢĂRĂNIŞTI

Conferinţa Naţională a Tineretului Universitar Naţional Ţărănesc Creştin Democrat a adoptat o rezoluţie conţinând o declaraţie de principii. Printre aceste principii figurează confiscarea averilor obţinute prin fraudă şi abuz, precum şi adoptarea legii caselor naţionalizate, aplicarea legii responsabilităţii ministeriale şi a Statutului funcţionarului public. În declaraţiile de principii se mai cere promovarea unui învăţământ calitativ şi nu cantitativ şi alcătuirea unor programe concrete de protecţie socială a absolvenţilor din învăţământul superior. Mulţi lideri ai tineretului universitar ţărănist au cerut în timpul lucrărilor Conferinţei Naţionale, ca lupta împotriva corupţiei să înceapă în primul rând din interiorul PNŢCD. De asemenea, ei au cerut actualei conduceri a partidului să implice mai mult tineretul în poziţiile decizionale.

SE SCUMPESC ELECTRICITATEA ŞI GAZELE

Pentru îmbunătăţirea situaţiei financiare dela CONEL şi Romgaz, în luna Mai 2000 vor fi majorate cu 20% în echivalent USD tarifele la energie electrică (neschimbate din Noembrie 1999) şi cu cel puţin 20 % la gaze naturale (neschimbate din Iunie 1999), se arată în Memorandumul de Politici Economice cuprins în scrisoarea de intenţie a autorităţilor române pentru prelungirea acordului *stand-by* cu FMI.

ÎMPRUMUT DE PE PIAŢA PRIVATĂ INTERNAŢIONALĂ

Premierul Mugur Isărescu a hotărît constituirea unui nucleu economico-social care să găsească soluţii pentru îmbunătăţirea nivelului de trai al pensionarilor. Pentru acest proiect, premierul a menţionat că finanţarea acestor creşteri de pensii ar putea fi obţinută prin efectuarea unui împrumut de pe piaţa privată internaţională de capital. Premierul Mugur Isărescu s'a întâlnit cu reprezentanţi ai Băncii Mondiale, FMI, Comisiei Europene, Ministerului Finanţelor şi Ministerului Muncii şi Protecţiei Sociale pentru a le prezenta proiectul privind îmbunătăţirea vieţii pensionarilor, care reprezintă o pătrime din populaţia ţării.

MAI SUNT SPERANŢE ÎNTR'O ALIANŢĂ A FORŢELOR DE CENTRU-DREAPTA

Reprezentanţii PNŢCD, PNL, Alianţei Civice şi ai Federaţiei Ecologiste din România au anunţat, după ultima întâlnire, că vor elabora o ofertă unică a acestor formaţiuni politice pentru alegerile generale. După alegerile locale, partidele din CDR şi Alianţa Civică, vor face o nouă ofertă de colaborare pentru UFD, ANCD şi AFDPR, în vederea alegerilor generale.

DEFICITUL COMERCIAL A SCĂZUT

Deficitul balanţei comerciale a României s'a redus, în primul trimestru al anului, la 243 milioane dolari, ceea ce reprezintă aproape jumătate din nivelul înregistrat în perioada similară a anului trecut, când deficitul a fost de circa 419 milioane dolari.

REDUCEREA NUMĂRULUI DE AGENŢII GUVERNAMENTALE

Reducerea numărului de agenţii guvernamentale, cerută de Premierul Isărescu, în ideea micşorării aparatului birocratic, este negociată de reprezentanţii coaliţiei guvernamentale. Un prim pas în această direcţie este comasarea a patru agenţii: Agenţia Naţională de Dezvoltare Regională, Agenţia Română de Dezvoltare, Agenţia pentru IMM şi Agenţia Naţională pentru dezvoltare şi implementarea programelor pentru zonele miniere. Noua agenţie urmează să se numească Agenţia Naţională de Dezvoltare Regională. Conform unor surse guvernamentale, Premierul Isărescu este decis ca indiferent de negocierile coaliţiei, să comaseze aceste patru agenţii, ca prim pas în reducerea numărului acestor structuri.

FONDUL PROPRIETĂŢII DE STAT VA FI DESFIINŢAT

Premierul Isărescu a afirmat că cel târziu în anul 2001 FPS va fi desfiinţat. Se aşteaptă finalizarea unei privatizări la una din cele 62 de societăţi comerciale, care vor fi privatizate prin bănci de investiţii, conform acordului PSAL încheiat de România cu Banca Mondială. Isărescu a declarat la postul de televiziune Antena 1, că una din problemele care au afectat procesul de privatizare a fost modificarea de foarte multe ori a legii privatizării. Această Lege s'a modificat de o duzină de ori, a spus premierul.

POPULAŢIA ROMÂNIEI A SCĂZUT

În ultimii ani, ca urmare a evoluţiei nefavorabile a natalităţii, mortalităţii şi migraţiei externe, populaţia României a scăzut constant, se arată într'un comunicat al Comisiei Naţionale Pentru Statistică. La începutul acestui an, populaţia României a fost de 22.455.500 de locuitori, mai puţin cu 33,1 de mii de persoane decât în luna Ianuarie a anului trecut.

Anul trecut, populaţia tânără (0-14 ani) a scăzut cu 102,2 de mii de persoane, în timp ce populaţia adultă şi vârstnică a crescut cu 22,8 de mii, respectiv 46,3 de mii de persoane.

SPORT

ECHIPA DINAMO A CÂŞTIGAT CUPA ROMÂNIEI "TUBORG" ŞI CAMPIONATUL

Cea de a 62-a ediţie a Cupei României a fost câştigată de echipa Dinamo, învingând cu scorul de 2-0 (1-0) formaţia Universitatea Craiova. Formaţia Dinamo a reuşit în acest an să câştige Cupa României şi campionatul.

Echipa Universitatea Craiova va reprezenta România alături de formaţia Rapid Bucureşti, în Cupa UEFA, în timp ce Dinamo va evolua în preliminariile Ligii Campionilor.

MEDALIE DE BRONZ PENTRU ECHIPA FEMININĂ DE GIMNASTICĂ

În cadrul Campionatelor Europene, desfăşurate la Paris, echipa feminină de gimnastică a României a obţinut medalia de bronz, acumulând un total de 114,703 puncte. Reprezentativa României a fost devansată de echipele Rusiei (115,760 puncte) şi Ucrainei (115,302 puncte).

OBIECTIVUL ECHIPEI NAŢIONALE DE FOTBAL A ROMÂNIEI LA EURO 2000

Căpitanul reprezentativei de fotbal a României, Gheorghe Hagi, a declarat, într'un interviu acordat cotidianului italian *"Gazzeta dello Sport"*, că obiectivul echipei naţionale la Campionatul European din anul 2000, care se va desfăşura în perioada de 10 Iunie - 2 Iulie, în Belgia şi Olanda, este calificarea în semifinalele competiţiei.

ATLETA ROMÂNĂ GEBRIELA SZABO ŞI GHEORGHE FUNAR

Gheorghe Funar a folosit, în afişele sale electorale, imaginile unor personalităţi cu care a avut contacte de-a lungul celor trei mandate ale sale la conducerea Primăriei. Gabriela Szabo, aflată, în prezent, în Africa de Sud, unde se pregăteşte pentru Jocurile Olimpice dela Sydney, a protestat pentru faptul că Gheorghe Funar, candidat la funcţia de primar al municipiului Cluj-Napoca din partea Partidului România Mare, s'a folosit de imaginea ei în campania electorală. O posibilă dare în judecată nu este exclusă, a declarat antrenorul şi soţul Gabrielei Szabo.

Printre cei care apar alături de actualul primar în afişele electorale se numără Gabriela Szabo, comandantul Armatei a IV-a Transilvania, generalul Dorin Gheorghiu, preşedintele Consiliului Judeţean Cluj, Victor Romulus Constantinescu şi înalt Prea Sfinţia Sa Bartolomeu Anania, Arhiepiscopul Arhiepiscopiei Ortodoxe a Vadului, Feleacului şi Clujului.

JUCĂTOAREA ROMÂNĂ DE TENIS RUXANDRA DRAGOMIR

În clasamentul WTA care a fost dat publicităţii la Miami, jucătoarea română de tenis se află pe locul 24. Jucătoarea elveţiană Martina Hingis a devansat-o pe Americanca Lindsay Davenport, preluând conducerea ierarhiei mondiale feminine.

LOTUL DE JUCĂTORI CARE VA PARŢICIPA LA PREGĂTIREA PENTRU EURO 2000

Antrenorul reprezentativei României, Emeric Ienei, a stabilit lotul de 26 de jucători care va participa la pregătirea şi selecţionarea echipei naţionale de fotbal. Aceşti jucători sunt următorii: Bogdan Stelea (UD Salamanca), Bogdan Labonţ (Ajax Amsterdam), Florin Prunea (Universitatea Craiova) - portari; Cosmin Contra (Deportivo Alaves), Dan Petrescu (Chelsea Londra), Gheorghe Popescu (Galatasaray Istambul), Iulian Filipescu (Betis Sevilla), Liviu Ciobotariu (Standard Liege), Miodrag Belodedici, Iulian Miu (ambii dela Steaua Bucureşti), Ştefan Nanu (Vitesse Arnhem), Cristian Chivu (Ajax Amsterdam) - fundaşi; Florentin Petre, Cătălin Hâldan, Ionuţ Lupescu (toţi dela Dinamo Bucureşti), Marius Mălăraşanu (Rapid Bucureşti), Constantin Gâlcă (Espanol Barcelona), Erik Lincar, Laurenţiu Roşu (ambii dela Steaua Bucureşti), Dorinel Munteanu (VfL Wolfsburg), Cătălin Munteanu (UD Salamanca), Gheorghe Hagi (Galatasaray Istanbul) - mijlocaşi; Viorel Moldovan (Fenerbahce Istanbul), Adrian Mutu (Internazionale Milano), Adrian Ilie (CF Valencia) şi Ionel Ganea (VfB Stuttgard). Acesta va fi lotul pe care Jenei se va baza la Campionatul European de fotbal din Belgia şi Olanda.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

DEFICITUL COMERCIAL DIN LUNA IANUARIE

Deficitul comercial FOB/CIF al României în luna Ianuarie a fost de 76,9 milioane dolari, cu aproape 100 de milioane de dolari mai scăzut faţă de luna similară din anul 1999, în timp ce deficitul FOB/FOB s'a cifrat la 17,5 milioane dolari, comparativ cu 113,8 milioane dolari în Ianuarie 1999, informează Comisia Naţională pentru Statistică.

Scăderea puternică a deficitului comercial din prima lună a anului este urmarea diminuării importurilor cu 28,2% faţă de Decembrie 1999 - deşi raportat la Ianuarie 1999 bilanţul importurilor indică o creştere de 1,3%. România a importat, în Ianuarie, în principal maşini, aparate şi echipamente electrice (23,2%), produse minerale (21,2%), materii textile şi articole din acestea (18,5%), produse ale industriei chimice şi ale industriilor conexe (7,6%). Principalele ţării de proveniență a importurilor au fost Italia (18,1%) din total, Federaţia Rusă (16,4%), Germania (16,3%), Franţa (6,1%), Marea Britanie (4,7%), Ungaria (3,1%), Grecia (2,6%), Austria (2,1%), SUA (1,9%) şi Turcia (1,8%).

Activitatea de export s'a intensificat, în Ianuarie, cu un plus de aproape 38%, cu USA (33,8%), Japonia (19,4%), cu statele din UE (16,2%). Principalii parteneri comerciali în derularea exporturilor au fost Italia (23,3%), Germania (18,4%), Marea Britanie (6,6%), Franţa (6,5 %), Turcia (5,8%), Olanda (3,7%), Ungaria (3,2%), SUA (3,1%), Grecia (2,7%), Austria (2,5%).

NUMAI DUPĂ O ZI ISĂRESCU ÎŞI SCHIMBĂ OMUL

Numirea lui Nicolae Stăiculescu (PD) ca director de cabinet al şefului Executivului a dus la o serie de obiecţii din partea consilierilor de stat ai primului ministru. Stăiculescu, fost consilier de stat pe probleme de economie, ca director de cabinet, ar fi urmat să asigure relaţia între premier şi toate direcţiile şi departamentele din Guvern, să se ocupe de toate documentele oficiale. Reprezentantul PD trebuia de asemenea să se ocupe de toate documentele oficiale venite la cabinetul primului ministru.

Consilierii de stat aparţinând celorlalte partide din coaliţie au obiectat însă faţă de decizia premierului de a numi un reprezent al PD ca director de cabinet, pe motiv că în acest an electoral nu este corect ca un reprezentant al unei formaţiuni politice să aibă acces direct la toate documentele oficiale sosite la cabinetul lui Isărescu. Din acest motiv, premierul l-a retras după o zi pe Stăiculescu din funcţia de director de cabinet, şi a numit pe o fostă directoare dela BNR, care a fost colaborator al lui Isărescu pe când era guvernator al BNR.

POLITICA EZITANTĂ A PNŢCD

Vicepreşedintele PNŢCD a declarat, la Drobeta Turnu Severin, că ţărăniştii, ajunşi în posturi de conducere, au ezitat sau au greşit în luarea deciziilor pe care economia le cerea. Aceste ezitări şi greşeli s'au răsfrânt asupra imaginii partidului şi au dus la scăderea popularităţii PNŢCD. Partidul a gestionat păgubos postul de prim-ministru şi nu a reuşit să pună un premier bun. Radu Sârbu a mai spus că datorită acestui fapt, acum, partidul ţărănist apare ca principalul responsabil al tuturor mizeriilor la care este supusă populaţia.

DEPUTATUL PNŢCD ANA MARIA BIRIŞ SE VA ÎNSCRIE ÎN UFD

Din cauza relaţiilor tensionate cu preşedintele ţărăniştilor sătmăreni - senatorul George Achim -, deputatul PNŢCD Ana Maria Biriş a anunţat într'o conferinţă de presă că se va înscrie în UFD, împreună cu un grup de susţinători.

NUMĂRUL TAXELOR ŞI IMPOZITELOR VA FI REDUS

Prim-ministrul Mugur Isărescu a declarat că în timpul mandatului său din 80 de impozite, câte a preluat de investire, circa 20 vor fi anulate.

DEFICITUL BUGETAR VA FI DE 3,5% din PIB

Principalii indicatori macroeconomici convenţi de autorităţile române cu FMI, vizează o creştere a PIB cu 1,3%, o inflaţie anuală de 27%, un deficit bugetar de 3,5% din PIB (fără sumele din privatizare) şi un deficit al contului curent de 4% din PIB.

EXPORTURILE POT DUCE LA O CREŞTERE A ECONOMIEI

Premierul Mugur Isărescu mizează în acest an pe o creştere semnificativă a exporturilor, care va duce la o creştere a economiei naţionale. Potrivit Comisiei Naţionale pentru Statistică, primele două luni ale anului 2000 s'au încheiat cu o valoare totală a produselor exportate de 1,53 miliarde dolari, ceea ce, raportat la perioada similară a anului trecut, înseamnă o creştere de 26,2%. Exprimat în preţuri, soldul balanţei comerciale a României a înregistrat un excedent de 32,6 milioane dolari, comparativ cu perioada similară din 1999. Toate aceste lucruri au fost posibile datorită faptului că o serie de mari societăţi comerciale au fost transferate în sectorul privat, şi şi-au restructurat producţia în funcţie de cerinţele pieţelor de desfacere.

O analiză a Ministerului Industriilor şi Comerţului (MIC) consideră că în acest an, este posibilă atingerea unui nivel al exporturilor de 9 miliarde de dolari, cu 500 de milioane de dolari mai mult faţă de 1999. Pentru atingerea acestui plafon de exporturi, Ministerul recomandă, însă, accelerarea programelor de privatizare şi restructurare a economiei româneşti, astfel încât aceasta să fie capabilă să se confrunte, pe pieţele mondiale, în primul rând pe baza criteriilor calităţii.

Premierul Isărescu a afirmat că o creştere economică bazată pe exporturi este cea mai sănătoasă, însemnând o prezumţie de echilibru financiar şi valutar, aducând, totodată, şi o stabilitate a cursului.

T. MELEŞCANU ÎL ACUZĂ PE ILIESCU

Liderul ApR Teodor Meleşcanu a declarat că este surprins de afirmaţiile lui Ion Iliescu prin care acesta, îmbătat de cifrele din sondaje, exclude orice posibilitate de dialog între PDSR şi ApR, în vederea unei alianţe electorale.

Atitudinea lui Iliescu ţine de o tradiţie în politica românească, aceea de a nu recunoaşte greşelile trecutului. El ar trebui să accepte faptul că, în ultimii zece ani, populaţia a sărăcit foarte mult, şi că fiecare guvern post-decembrist are partea lui de vină. Guvernarea PDSR-istă din perioada 1993-1996 a reprezentat un pas înapoi, deoarece atunci au fost puse bazele prăbuşirii de acum.

CEL MAI MARE VOLUM DE EXPORT DE DUPĂ ANUL 1990

România a realizat, în luna Februarie, cel mai mare volum de export de după anul 1990, cifrat la 837 milioane de dolari. Analiza structurii exporturilor pe produse evidenţiază că România exportă produse cu grad înalt de prelucrare. Costumele pentru bărbaţi şi femei au înregistrat cele mai mari valori, respectiv 12,5%, în timp ce uleiurile minerale contribuie la cifra exporturilor cu 6,2%, produsele laminate din fier sau oţel cu 45,8%, iar produsele de aluminiu cu 3,2%. Valoarea mobilierului exportat reprezintă 4,1% din totalul exporturilor, cheresteaua contribuind cu 3% la valoarea totală a exportului din primele două luni ale anului.

BUGETUL DE STAT PE ANUL 2000 A FOST APROBAT

Deputaţii şi senatorii au adoptat bugetul de stat pe anul 2000, cu o majoritate de voturi de 236 pentru şi 56 împotrivă. Voturile contra adoptării bugetului au aparţinut PDSR, UFD, ApR şi ANCD. Odată cu votul adoptării bugetului parlamentarii au aprobat majorarea imediată a salariilor. Costul majorării bugetului Senatului se ridică la 43 de miliarde lei, iar cel al Camerei Deputaţilor la 58,2 miliarde lei. Ministrul Finanţelor, Decebal Traian Remeş, s'a opus intrării în vigoare imediată a acestor majorări, spunând că majorarea salariilor trebuia să înceapă după 1 Ianuuarie 2001, pentru a nu afecta bugetul pe acest an.

ROMÂNIA ESTE DISPUSĂ SĂ ADOPTE O ATITUDINE FLEXIBILĂ ÎN NEGOCIEREA TRATATULUI CU RUSIA

Ministrul român de Externe, Petre Roman, în urma celor declarate mai sus, aşteaptă ca Rusia să adopte şi ea o atitudine similară. Principalele probleme ridicate de România sunt: 1) chestiunea tezaurului, care se ştie că a fost predat cu acte în regulă în baza convenţiilor internaţionale în vigoare în acea perioadă. 2) condamnarea şi abrogarea pactului Ribbentrop-Molotov, care pare a nu fi aşa de pregnantă, datorită faptului că baza de pornire în rezolvarea acestei probleme ar putea fi hotărârea din 1991 a Congresului Deputaţilor Poporului al defunctei Uniuni Sovietice, prin care acest pact a fost condamnat.

MĂRIREA DEFICITULUI BUGETAR AR AFECTA CREDIBILITATEA EXTERNĂ A ROMÂNIEI

Premierul Mugur Isărescu a afirmat, în cadrul dezbaterilor proiectului bugetului de stat, că creşterea deficitului bugetar faţă de cel de trei la sută prognozat în proiect, ar afecta credibilitatea externă a României şi ar produce dificultăţi în asigurarea serviciului datoriei externe. El a mai precizat că, în cazul creşterii deficitului bugetar, se va produce o mărire a deficitului contului curent şi va creşte inflaţia, care va afecta negativ creşterea economică şi va implica o rată mai mare a dobânzilor. În aceste condiţii, a spus Isărescu, este de dorit să nu fie acceptate iniţiativele legislative care implică noi cheltuieli bugetare.

NĂSTASE ACUZĂ PUTEREA

Prim-Vicepreşedintele Adrian Năstase, a declarat că, în scurt timp, va face împreună cu preşedintele PDSR, Ion Iliescu, mai multe vizite în străinătate, pentru a dinamiza relaţiile externe ale partidului. El a acuzat actuala Putere, că încearcă delegitimarea PDSR pe plan extern. Năstase a afirmat că artizanul acestei campanii este D-na Pralong, un fel de Adrian Costea al lui Constantinescu. Liderul PDSR a opinat că este vorba de o strategie a actualei Puteri, în care sunt folosite contacte internaţionale şi anumiţi oameni de influenţă.

NATO LAUDĂ ROMÂNIA PENTRU PROGRESE

Premierul Mugur Isărescu însoţit de baronesa Emma Nicholson, s'a întâlnit săptămâna trecută, la sediul NATO, cu Lordul George Robertson, secretarul general al organizaţiei. Cu această ocazie, Lordul Robertson a declarat că România a făcut progrese în toate domeniile unde trebue îndeplinite criteriile de integrare în NATO, ca: reforma în apărare, reconstrucţia societăţii civile şi a instituţiilor democratice, toate aceste progrese având drept ţintă - data magică -, 2002, când se va lua decizia finală.

Cu ocazia întâlnirii s'a discutat şi despre posibilitatea trimiterii unei companii de militari în Kosovo, afirmându-se că rolul ţării noastre în zonă este crucial.

La întâlnirea organizată de baronesa Emma Nicholson, raportor pentru România al Parlamentului Europei, au participat Günter Verheugen, Fokion Fotidis (şeful delegaţiei Comisiei Europene la Bucureşti), Andrew Vorkink (director pentru România al Băncii Mondiale), Ezio Gianni Murzi (şeful UNICEF-Belgia), Richard Ardesiade (dela Organizaţia Mondială a Sănătăţii).

ApR ŞI PNL POT DEVENI PARTENERI POLITICI AI UNEI VIITOARE GUVERNĂRI

Vicepreşedintele ApR, Adrian Bălănescu a declarat într'o conferinţă de presă, că PNL reprezintă un potenţial partener politic de guvernare al formaţiunii sale. Judecând prin prisma similitudinilor orientării ideologice, a programelor politice şi mai ales în domeniul soluţiilor economice, Bălănescu a spus că, în acest context, relaţiile dintre ApR şi PNL ar trebui să cunoască o evoluţie extrem de pozitivă. El a mai declarat că ambele formaţiuni consideră că ieşirea rapidă din criza economică profundă în care se află România nu se poate face decât prin măsuri economice de tip liberal şi că ApR şi PNL exclud, în domeniul economic, întoarcerea la soluţii care în trecut şi-au dovedit ineficienţa şi au întârziat nepermis înscrierea României în circuitul economic mondial şi european.

A FOST ACCEPTATĂ INTRAREA SOCIAL-LIBERALILOR ÎN PNL

Pe data de 18 Mai urmează să fie anunţată intrarea în PNL a foştilor demisionari din PD, organizaţi în grupul social-liberal. Ultima întâlnire între Victor Babiuc şi preşedintele liberal Mircea Ionescu Quintus a lămurit o serie de probleme care stăteau în calea aderării. Grupul Social Liberal cuprinde aproximativ 200 de oameni, unii dintre ei senatori şi deputaţi.

ÎNDEPĂRTAREA DIN SRI A TUTUROR FOŞTILOR OFIŢERI AI DIRECŢIEI DE CERCETĂRI PENALE A SECURITĂŢII

Preşedintele Comisiei parlamentare de control a activităţii SRI, Nicolae Ionescu-Galbeni a cerut în cadrul dezbaterilor parlamentare asupra activităţii SRI îndepărtarea foştilor ofiţeri ai direcţiei de cercetări penale a fostei Securităţi, unitate care, în opinia sa, a reprezentat cea mai înaltă treaptă a acţiunii de represiune exercitată de regimul comunist.

Până în prezent au fost schimbate dela comanda unor secţii, sectoare şi birouri ai SRI, un număr de 500 de persoane, iar posturile libere au fost ocupate prin concurs. De asemenea, deputatul PNŢCD a subliniat că 80% din efectivele actuale ale SRI sunt persoane angajate după 1990, media de vârstă fiind între 35 şi 36 de ani. Aceste măsuri au fost luate, potrivit lui Galbeni, pentru a se evita *"situaţii inacceptabile"*, ca aceea a colonelului Vasile Hodiş, angajat al SRI, care a lucrat în fosta Securitate şi care în 1985 l-a anchetat pe inginerul Gheorghe Ursu, decedat în urma anchetei.

Referitor la activitatea actuală a SRI, Galbeni a arătat că este limitată strict la dobândirea de informaţii şi că acestei instituţii nu i se poate imputa rezultatul cercetării penale sau finalitatea judiciară.

S'A CERUT DEMISIA LUI ION ILIESCU

În plenul Senatului, senatorul Radu F. Alexandru, a cerut demisia din Parlament a lui Ion Iliescu pentru minciună şi compromiterea intereselor naţionale, de care liderul PDSR a dat dovadă în derularea scandalului *"firul roşu"*.

ŢĂRĂNIŞTII AR PUTEA PIERDE DUPĂ ALEGERILE VIITOARE JUMĂTATE DIN NUMĂRUL PARLAMENTARILOR

Analiştii politici ai PNŢCD apreciază, în acest moment, după situaţia creată de sondajele de opinie, că în viitoarea legislatură numărul parlamentarilor ţărănişti se va reduce la jumătate, adică 20 de senatori şi 40 de deputaţi, au precizat surse din conducerea partidului. În aceste condiţii, selecţia viitorilor parlamentari va fi una extrem de riguroasă, valorile partidului având întâietate pe poziţiile eligibile, au arătat sursele citate. Câţiva parlamentari mai în vârstă şi-au făcut deja publică în partid intenţia de a nu mai candida pentru un nou mandat. Datorită faptului că în legislatura de faţă, PNŢCD a avut probleme cu echipa senatorială, care a fost neomogenă, pentru alegerile viitoare, selecţionarea senatorilor se va face cu mare atenţie. Ţărăniştii iau în calcul şi asigurarea unui post de senator pentru Preşedintele Constantinescu, care ar putea opta să candideze la Senat în paralel cu scrutinul prezidenţial, aşa cum a procedat în 1996 şi fostul preşedinte Ion Iliescu. Liderul ţărăniştilor, Ion Diaconescu, va candida, ca de obicei, la Camera Deputaţilor, estimează aceleaşi surse. Barometrul alegerilor locale şi anume alegerea consilierilor judeţeni va oferi o imagine precisă privind aderenţa votanţilor la PNŢCD, aceste rezultate urmând să contureze opţiunile PNŢCD faţă de viitoarea echipă în Parlament.

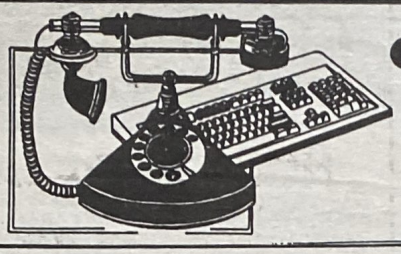

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

PUTIN ÎȘI ÎNTĂREȘTE POZIȚIA

Noul președinte al Rusiei își întărește poziția acasă și pune Statele Unite într'o situație incomodă în privința tratatelor nucleare și de dezarmare.

Vladimir Putin depunând jurământul pe Constituție

Noul președinte al Rusiei, ales pe data de 26 Martie, a primit numirea oficială pe 7 Mai, după depunerea jurământului. Festivitatea a avut loc în Marele Palat dela Kremlin, a cărui restaurare din timpul lui Elțin a costat câteva sute de milioane de dolari. Ceremonia depunerii jurământului a avut loc în Sala Sf. Andrei, în fața a 1.500 de invitați și s'a desfășurat cu o precizie militară și oarecum în stil *hollywood*-ian, camerele de televiziune urmărind personajul principal și din perspectivă aeriană. Intrarea lui Putin în sala de ceremonie a avut loc chiar când orologiul Kremlinului bătea ora 12. Dintre invitații de onoare, Boris Elțin a avut o poziție specială. El a stat tot timpul ceremoniei pe podiumul unde Vladimir Putin a depus jurământul cu mâna pe Constituția Rusiei. Printre invitații de onoare a fost și fostul președinte Mihail Gorbaciov, căruia i s'a interzis participarea la inaugurarea lui Elțin, dar considerat acum că a făcut începutul instaurării democrației în Rusia.

Într'o scurtă cuvântare după depunerea jurământului, printre altele, Putin a spus: *"Consider că datoria mea sfântă este ca să unesc poporul Rusiei, să adun cetățenii în jurul unor sarcini și obiective definite clar și să reamintesc în fiecare minut al fiecărei zi că suntem o singură națiune și un singur popor. Avem un viitor comun"*. În privința obiectivelor comune, el a mai spus: *"Dorim ca Rusia să fie o țară liberă, prosperă, bogată, puternică și civilizată, o țară de care cetățenii ei să fie mândri și care să fie respectată în lume"*.

Luând cuvântul, Boris Elțin a subliniat că trecerea de putere a fost făcută pașnic, fără revoluție și puciuri, într'un mod liber. *"Aceasta a fost posibil numai într'o nouă Rusie, una în care poporul a învățat să trăiască și să gândească liber"*, a spus fostul președinte.

Încă înainte de numirea sa oficială, Putin a început să-și întărească poziția. Pentru a-și consolida imaginea de comandant suprem, el a zburat spre Cercul Arctic, unde a călătorit cu un submarin nuclear. La Moscova a reușit să determine parlamentul rus să ratifice tratatul START II, cu 228 - 131 voturi în Camera inferioară (Duma) la 14 Aprilie, și cu 133 - 10 în Camera Superioară (Consiliul Federației). Elțin a încercat de câteva ori să determine parlamentul să ratifice acest tratat semnat de el și de Președintele George Bush în 1993.

În termenii tratatului se specifică reducerea capetelor nucleare la 3.500 pentru fiecare parte până în anul 2007, ca și desființarea rachetelor cu multiple capete nucleare cu baze terestre. Actualmente Rusia are 6.472 capete nucleare, iar Statele Unite 7.762. Washingtonul a promis că după ratificarea lui START II, pot să înceapă convorbirile pentru START III, care va reduce numărul capetelor nucleare și mai mult. Acordul nu va intra în efect decât după ce Senatul american va aproba protocoalele adăugate în 1997. Fără acțiunea Senatului, Rușii au spus că nu vor onora START II.

Pe data de 17 Aprilie, Putin a făcut o vizită de o zi în Marea Britanie, unde a fost primit cu căldură de Primul ministru britanic Tony Blair. După trei ore de convorbiri, premierul britanic a declarat: *"Vladimir Putin este un lider care este gata să îmbrățișeze noi relații cu Uniunea Europeană și Statele Unite"*. La rândul său, Putin a apărat poziția Moscovei în Cecenia, spunând: *"Acțiunile Rusiei nu sunt îndreptate impotriva Musulmanilor sau Cecenilor, dar sunt dirijate impotriva extremismului internațional și terorismului, iar Rusia este singură în lupta ei impotriva acestui fenomen. Și acest lucru este regretabil fiindcă este un inamic comun"*.

Vladimir Putin cu Regina Elisabeta a II-a

Tony Blair a căutat să creeze noi relații cu Putin chiar înainte de alegerile prezidențiale, când acesta era numai președinte ad-interim, după cum arată călătoria pe care premierul britanic a făcut-o în Martie în Rusia, unde s'a întâlnit cu Putin la St. Petersburg. *"Unii susțin că din cauza îngrijorării noastre față de Cecenia trebue să ne distanțăm de Rusia. Eu cred că cea mai bună cale de a obține rezultate este să angrenăm Rusia nu să o izolăm"*, a sus premierul britanic. El a mai declarat că va căuta să rezolve disputa dintre Rusia și Statele Unite care vor să abandoneze tratatul antibalistic semnat în 1972.

Putin s'a întâlnit cu oameni de afaceri britanici, pe care i-a asigurat că se vor lua toate măsurile pentru a restabili încrederea investitorilor străini ca și asigurarea că guvernul rus va merge în continuare pe calea reformelor. După ce a depus o coroană la memorialul eroilor sovietici căzuți în al Doilea Război Mondial, Președintele Rusiei s'a întâlnit la Castelul Windsor cu Regina Elisabeta a II-a.

Acasă, Putin a mai obținut o victorie reușind să determine Consiliul Federal să voteze cu 133 - 10 înlăturarea Procurorului General Iuri Skuratov, pe care Boris Elțin a încercat de două ori fără succes să-l înlăture, după ce acesta începuse să investigheze corupția din interiorul Kremlinului. Înlăturarea lui Skuratov favorizează pe doi din foștii șefi ai lui Putin: Elțin și Pavel Borodin. Acesta din urmă a fost amestecat în scandalul spălării de bani dela Kremlin și afacerea cu firma elvețiană de construcții Mebatex, dar a fost șeful lui Putin în 1996, când acesta a venit la Kremlin. Autoritățile elvețiene au emis un mandat de arestare împotriva lui Borodin, dar Putin a răspuns numindu-l într'un important post al uniunii politice Rusia-Belarus.

Ca să pună și mai mult în încurcătură Statele Unite, Putin a reușit să convingă Duma să voteze ratificarea tratatului de interzicere a testelor atomice, așa-zisul CTBS (Comprehensive Test Ban Treaty) pe care Statele Unite au refuzat să-l ratifice anul trecut, argumentând că Egiptul, India, China, Israel și Coreea de Nord nu l-au ratificat. Acum Duma l-a ratificat cu 298 - 74 voturi. Peste 150 de națiuni au semnat interzicera testelor atomice printre care Marea Britanie și Franța. *"Acum, dacă Statele Unite nu vor ratifica tratatul își vor arăta adevărata lor față, că sunt împotriva interzicerii testelor"*, a spus un membru al Dumei.

După cum se știe, Statele Unite vor să anuleze Tratatul Anti-Balistic (ABM) semnat cu Moscova în 1972, care interzice utilizarea rachetelor antirachetă, fiindcă vor să construiască un nou tip de umbrelă protectoare de rachete-antirachetă împotriva unui eventual atac din partea unor țări ca Iranul sau Coreea de Nord. Ministrul de Externe rus Igor Ivanov a declarat că dacă Statele Unite se retrag din tratatul anti-balistic *"Rusia nu va mai fi legată de obligațiile de a reduce armele sale strategice"*, a spus el. După cum se știe și China este împotriva proiectului de apărare american.

"Rușii au manevrat ca să intre într'o poziție în care sunt avocații controlului și reducerii armelor și acest lucru pun Statele Unite într'o poziție teribilă mai ales după ce Senatul a respins tratatul de interzicere a testelor nucleare în Octombrie trecut", a spus un expert al lui Brooklin Institution.

Poziția Moscovei a fost întărită și de Secretarul General ONU Kofi Annan care a declarat pe data de 24 Aprilie, la deschiderea Conferinței Tratatului de Neproliferare Nucleară, că propunerea Statelor Unite de a crea un sistem defensiv anti-rachetă poate duce la o nouă cursă de reînarmare și poate submina eforturile de dezarmare nucleară.

Probabil ca o demonstrație de forță, Rusia are intenția de a face exerciții militare în Marea Mediterană cu participarea a zece nave, inclusiv cel mai modern crucișător *Petru cel Mare* și cinci submarine nucleare.

De asemenea, Flota din Pacific se va îndrepta spre Golful Persic pentru a monitoriza embargoul împotriva Irakului, unde câteva petroliere rusești au fost oprite și suspectate de nerespectarea embargoului. La rândul ei, Flota Nordică va trage câteva rachete din Oceanul Arctic până în Peninsula Kamciatka din Extremul Orient, cu traiectorii foarte joase, care nu vor putea fi detectate de radarul american plasat în Norvegia, după cum a declarat vice-amiralul Mikheiev.

VIZITA PREȘEDINTELUI CHINEZ ÎN ISRAEL

Președintele chinez Jiang Zemin a făcut o vizită istorică de șase zile în Israel. Deși cu un an înainte fostul Prim-ministru Li Peng, întovărășit de Ministrul Apărării au făcut o vizită în Israel, Jiang este primul președinte al Chinei care a pășit pe pământul acestui stat ca să întărească relațiile dintre cele două țări.

China a stabilit relații diplomatice cu Israelul în 1992, dar contacte neoficiale au existat dela sfârșitul anilor '70 și apoi în anii '80. Israelul a vândut arme Chinei în secret, încât a fost o surpriză pentru experții militari să vadă în fotografii, că tancurile chineze apărute în 1989 în piața Tiananmen, ca să reprime demonstrația, aveau turelele de tip israelian.

Numai cu o zi înainte de vizita liderului chinez, Ehud Barak a avut o întrevedere la Washington cu Președintele Clinton, care a cerut guvernului israelian să anuleze contractul semnat în 1996 între China și Israel. Prin acest contract Israelul urma să vândă Beijingului un avion de tip Iliușin-76 modificat și reproiectat ca avion A-50, dotat cu sistem radar PHANTOM, care are posibilitatea să detecteze din vreme avioanele inamice ca și sistemul american AWACS. Conform contractului, ar urma să fie livrate în continuare alte trei aparate. Statele Unite sunt îngrijorate de faptul că Beijingul ar putea utiliza acest sistem de radar, pentru o agresiune împotriva Taiwanului și impotriva avioanelor americane în cazul unui conflict. Tot o îngrijorare este și faptul că Israelul ajută China să proiecteze și avionul F-10, cu o tehnologie americană.

Israelienii au respins cererea Washingtonului de a anula contractul cu China. *"Nu putem spune acum Chinezilor că o semnătură nu este o semnătură..."*, a spus Ministrul de Externe Israelian David Levy, iar Barak a declarat: *"Suntem perfect conștienți de îngrijorarea și sensibilitățile americane, dar dăm o înaltă importanță relațiilor cu China și credibilității noastre"*. Ministrul Adjunct al Apărării, Aphraim Sneh a declarat la rândul său că Israelul est hotărît să vândă prin contract cel puțin un avion cu radar PHANTOM. *"Aceasta este o obligație pe care nu putem să o violăm"*, a dăugat el.

Premierul israelian a spus că a discutat cu președintele chinez în întrevederea lor despre presiunea americană de a anula contractul, dar acesta a menționat că dela încetarea războiului rece supraputerile nu mai coontrolează afacerile mondiale. *"A devenit extrem de dificil... pentru câteva mari puteri sau blocuri de mari puteri ca să monopolizeze afacerile internaționale și să controleze soarta altor țări"*, a declarat președintele chinez la un dejun oficial.

Președintele Jiang primit de Președintele Weizman

Președintele Jiang a vizitat Yad Vashem, monumentul pentru vicitmele holocaustului, unde a depus o coroană purtând pe cap yarmulka.

Jiang s'a adresat membrilor Knessetului, amintind de îndelungata prietenie dintre cele două națiuni dela primele rute comerciale de acum peste o mie de ani, până la refugiații evrei din China în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. El a spus că *"tradiționala prietenie"* dintre Evrei și China *"a creat o bază solidă pentru stabilirea și creșterea unor legături bilaterale"*.

Președintele chinez s'a interesat de sistemul de irigație cu apă sărată utilizat la o seră a fermei experimentale dela Zohar, care produce pepeni, ardei și roșii. Sistemul poate fi utilizat cu succes în zonele de Vest ale Chinei, care sunt prea secetoase spre a fi cultivate. După prânz, el a făcut o baie în Marea Moartă, a cărei salinitate foarte ridicată te face să plutești.

Jiang a luat contact cu firme de telecomunicații și programe pentru computere și a semnat două acorduri de intărire a cooperației în educație și în cercetări industriale și dezvoltare.

Pe data de 15 Aprilie Jiang s'a întâlnit cu Arafat la Betleem. Ambii au subliniat vechea legătură dintre China și Organizația de Eliberare a Palestinei. China a fost prima supraputere care a stabilit legături cu OEP și a dat ajutoare financiare și militare. *"China ocupă un loc special în inimile noastre"*, a spus Arafat, reamintind că el și fostul șef militar al OEP Khalil Wazir au fost primii Arabi care s'au întâlnit cu Mao Tse-tung. *"Dorim să reafirmăm că suportul nostru pentru o cauză justă a poporului palestinian este o politică permanentă a Chinei"*, a declarat la rândul său Jiang, adăugând că Palestinienii au făcut un considerabil progres *"spre marele obiectiv al stabilirii unui stat independent"*.

Arafat s'a plâns că guvernul israelian amână și ignoră acordurile permițând extinderea așezămintelor evreiești. Desigur Jiang s'a abținut de a comenta, spre a nu jigni gazdele sale israeliene, dar a spus că ambele părți trebue să fie *"flexibile și realiste"*. Arafat a pus prezența unui permanent reprezentant chinez în procesul de pace cu Israelul.

În ultima zi a vizitei, președintele chinez a făcut un tur al locurilor sfinte pentru Creștini, Evrei și Musulmani. Astfel el a vizitat moscheea Al Aqsa de pe Muntele Templu, apoi purtând o caschetă de baseball s'a oprit și în fața Zidului Plângerii. În cartierul creștin, Jiang a vizitat Biserica Sfântului Mormânt, unde și-a plecat capul descoperit în fața lespedei de marmoră roșie unde se crede că Iisus a fost miruit înainte de a fi înmormântat.

În afară de problema contractului care va aduce Israelului 2 miliarde de dolari, vizita președintelui chinez care a luat contact atât cu liderii israelieni cât și palestinieni poate oferi Beijingului șansa de a avea un rol în procesul de pace din regiune. Bunele relații cu Palestinienii ca și întărirea relațiilor cu Israelul pot oferi o astfel de șansă. Intersant este faptul că Președintele Knessetului Avraham Burg a spus reporterilor că se opune vânzării avioanelor stipulate în contractul dintre cele două țări, dar asta poate fi doar o manevră pentru a îndulci poziția americană și a obliga poziția chineză.

Jiang a căutat să se apropie cât mai mult de gazdele sale israeliene. Astfel, la o cină oferită de Președintele Weizman el a declarat că aduce un *"omagiu națiunii evreiești care a produs giganți ca Karl Marx și Albert Einstein"*. El a mai spus că cele două țări *"au o îndelungată istorie și cultură splendidă"*. Zev Suffot, fost ambasador israelian în China, a remarcat că liderii chinezi *"sunt foarte buni clienți ai multului puterii evreiești și ai influenței Israelului"* în politica americană, universități și mediile de informație. *"Nu ajută cu nimic să le spunem că Marx s'a creștinat și noi îl renegăm"*, mai spus fostul ambasador.

AVÂNTUL ECONOMIC ÎN ROMÂNIA

ROMÂNIA LA ÎNCEPUTUL SECOLULUI XX

-III-

——Wilfred H. LANG——

(Observator economic pentru Europa de Sud-Est)

Dezvoltarea industriei autohtone

Începând din anii 1924-25, după ce specialiştii străini, îndeosebi americani, englezi şi olandezi au pus pe roate industria petrolieră în România, iniţiind în acelaşi timp dezvoltarea ei pe viitor, o serie de alte întreprinderi autohtone, mici şi mijlocii, au început să producă diverse mărfuri, atât ca subfurnizori ai marilor firme din ţară şi străinătate cât şi ca fabricanţi de bunuri industriale, echipament agricol şi mărfuri de larg consum. Nu mai vorbim de marile întreprinderi româneşti, cum ar fi Malaxa, Astra-Vagoane, Sherg, Mociorniţa şi multe altele, care şi-au mărit producţia în mod vertiginos. Politicienii de atunci căutau să nu se amestece în treburile industriei şi ale vieţii economice în general, aceasta putându-se dezvolta în mod firesc şi nestingherită de legi sau ordonanţe necoapte, diletantice sau chiar contradictorii, ca în zilele noastre. Factorul *"încredere"* era foarte puternic, condiţiile economice şi legislaţia erau bine definite şi clare pentru toată lumea, atât Români cât şi străini, astfel încât oricine putea să-şi dea seama că treburile vor merge bine şi pe viitor. Conducerea României se afla în mâinile unei elite a societăţii româneşti şi nu a unor impostori şi neisprăviţi îngâmfaţi ca în prezent.

Leul românesc începea să apară ca valută cotată alături de dolar şi lira sterlină la marile burse de valori europene. Domnii Rockefeller, Gulbenkian şi Deterding incadraseră România cu roşu pe hârtiile lor şi orice Român călătorind în străinătate era tratat cu bunăvoinţă şi respect.

Accelerarea progresului economic

Pe măsură ce puterea de cumpărare a cetăţeanului de rând creştea, diversele ramuri industriale, agrare şi comerciale creşteau şi ele. Totul s'a produs ca o avalanşă, provocând bineînţeles şi naşterea tot mai multor întreprinderi noi de tot felul. Diverse institute bancare îşi deschideau porţile, se acordau credite ipotecare şi comerciale atât celor mari, dar mai ales celor mici, astfel încât bunăstarea şi belşugul progresau pe zi ce trecea. Desigur că în această conjunctură, unele falimente şi crahuri financiare nu puteau fi evitate, dar per global treaba mergea bine şi tot omul îşi avea rostul lui. Corupţia se ţinea în limite şi scandalurile de mari proporţii erau relativ rare. Cea mai mare parte a industriei se afla în mâini particulare, putând astfel să reacţioneze rapid la orice schimbare pe plan economic mondial. Pe plan european România părea ca o floare mare şi frumoasă, unii caracterizând-o drept *"Bujorul Balcanilor"*. Se construiau şosele şi linii noi de cale ferată. Oraşele mai mari din România îşi extindeau reţelele de tramvaie electrice. Societatea de telefoane, cu acel palat de pe Calea Victoriei, remarcabil până în zilele noastre, desfăşura o activitate de-a dreptul explosivă în toată ţara. Motorizarea progresa şi ea pe zi ce trecea. Ultimele modele de limuzine şi autoturisme de tot felul puteau fi văzute la doar câteva luni după apariţia lor pe piaţa mondială şi pe străzile Bucureştiului. Cu toate acestea chiar şi parcul de birje şi trăsuri din Bucureşti şi Ploieşti a reuşit să se mai lărgească.

Grevele din 1933

Cu totul altfel se prezentau lucrurile în sectorul de stat. Lipsa de organizare modernă, delăsare şi birocraţia binecunoscută şi în zilele noastre, făcuseră ca salariile muncitorilor să rămână cu mult în urma celor din sectorul particular. În plus, urmările crizei economice mondiale îşi arătau efectul. Acest lucru făcându-se simţit în special la Căile Ferate Române, care cu toate că rulau cu mare precizie, conştiinciozitate şi un spirit de răspundere deosebit, nu-şi plăteau personalul în funcţie de munca depusă de aceştia. Statul Român avea dificultăţi administrative şi financiare deosebite, care se născuseră în urma investiţiilor masive prin accelerarea sporită a dezvoltării economice pe toate planurile. Anumiţi funcţionari superiori căutau să-şi compenseze incapacitatea organizatorică şi propria prostie prin îngheţarea lefurilor şi neefectuarea unor plăţi adiţionale de producţie. În plus se întârziase de câteva ori plata la timp a lefurilor, astfel încât nemulţumirea muncitorilor dela atelierele Griviţa din Bucureşti creşteau zilnic. Momentul de amorsare însă a fost arestarea lui Gh. Gheorghiu-Dej în ziua de 4 Februarie 1933, o măsură ridicolă şi ineficientă din partea şefilor superiori, deoarece ceilalţi lideri sindicali în frunte cu Constantin Doncea şi Ilie Pintilie au declanşat greva cu câteva zile mai târziu, pe data de 15 Februarie 1933. La fel de nelogică şi inutilă a fost şi represiunea sângeroasă din ziua următoare, ordonată de însuşi Primul ministru Alexandru Vaida-Voevod, la care au căzut victime mulţi dintre cei care se aflau întâmplător în primele rânduri şi nicidecum de cei care träseseră sforile din culise. O grevă anterioară la Ploieşti din 1 Februarie 1933 fusese reprimată tot cu forţa, dar fără vărsare de sânge directă. Privind aceste evenimente din perspectiva zilelor noastre, se poate afirma că originea lor trebue căutată în incapacitatea administrativ-organizatorică a celor din guvern, un aparat birocratic conservator, fără iniţiativă şi idei proprii de rezolvare a problemelor pe cale paşnică. Se pare că istoria se repetă. Disponibilizările recente şi cele ce vor mai urma demonstrează aceeaşi lipsă de idei şi experienţă organizatorică din partea actualilor guvernanţi ca şi a celor din 1933. Astăzi, adăugându-se neseriozitatea şi lipsa totală de orientare a factorilor de decizie din Bucureşti.

O criză fără urmări grave

Cu tot tragicul acestor evenimente, trebue spus că ele nu au avut urmări decisive pentru economia ţării, iar importanţa pe care le-au acordat-o comuniştii după cel de al 2-lea Război Mondial a fost absolut exagerată. Măsurile de aplanare a tensiunilor, care au fost luate după aceea de către guvernul Vaida-Voevod, au fost în bună parte datorate presiunilor efectuate de marile societăţi petroliere, care nu voiau să riste o tulburare a producţiei lor de petrol. Un factor secundar a fost desigur şi denivelarea salariilor dintre cei care produceau petrolul şi cei care urmau să-l transporte. Pe când primii se bucurau de o serie de avantaje, cum ar fi cantine muncitoreşti, dispensare şi asistenţă medicală gratuită, terenuri de sport şi o serie de sporuri la salariu, ceilalţi nu puteau nici măcar visa la altceva. Au rămas deci diferenţa în salarizarea din sectorul public sau cel de stat pe de o parte şi sectorul particular pe de altă parte.

Ceea ce ar mai fi de remarcat, ar fi faptul că pe atunci nu se preluau anumite modele sau mostre de funcţionare occidentale *"tel quel"*, ci se creiau modalităţi proprii, specifice româneşti, pentru organizarea producţiei, a circulaţiei, administraţiei, etc. S'a lucrat astfel mult mai eficient şi expeditiv, fără acele balonări şi excrescenţe birocratice inutile, pe care le întâlnim în prezent în ţară. Exemplul SNCFR. O divizie artificială a unei instituţii naţionale, după modelul franţuzesc sau german, ţări în care acest model a dat roade şi funcţionează bine, plecându-se însă dela premise cu totul diferite de cele din România. Baza materială mult mai extinsă, densitatea şi accesibilitatea reţelei din aceste ţări, dar şi structura şi în special infrastructura, gradul tehnologic de funcţionare, modul de organizare şi alte criterii importante sunt mult diferite de cele româneşti. Din o pură dorinţă de a demonstra că suntem capabili să lucrăm ca în Occident, s'a copiat aici un model cu totul nepotrivit pentru România în momentul de faţă. Într'o ţară unde terasamentele de cale fertă datează dela începutul secolului, unde buloanele de fixare ale şinelor sunt ieşite din traverse cu 1-2 cm deasupra nivelului normal, trenurile clătinându-se ameninţător, unde ministrul transporturilor habar nu are de starea de întreţinere a reţelei feroviare, este inutil a extinde birocraţia, creind noi şi noi posturi şi postuleţe de directori pentru clientela de partid, formaţi din aceiaşi diletantişti şi nepricepuţi, care înainte vreme încurcau lucrurile la CSP şi în alte instituţii de administraţie centralizată.

Unde eşti tu *"Bujor al Balcanilor"*, Românie sănătoasă şi prosperă, admirată de străini şi iubită de Români?

Continuare în numărul următor

EFEMERIDE

NOUĂ NE PASĂ

Starea de apatie care i-a cuprins pe Români - după atâtea deziluzii furnizate din plin de guvernele care au alternat după 1989 - parcă a devenit cronică şi netratabilă. În zadar se agită politicienii - atât cei dela putere cât şi cei din opoziţie - cu toată armătura demagogică de promisiuni fără acoperire, că Românul se uită la ce are în buzunar şi ce poate cumpăra golindu-şi buzunarele.

Eşantioanele luate în calcul pentru sondajele opiniei publice sunt bine alese de prestidigitaţia celor care conduc aceste sondaje şi ele pot scoate orice rezultate.

Societatea românească este obosită, bolnavă după felul cum a fost tratată, manevrată, minţită de oameni în care şi-a pus nădejdile că o vor scoate la liman. Mai mult decât scăderea puterii de cumpărare a leului, care îi flămânzeşte pe Români în continuare, oamenii şi-au pierdut speranţa în posibilitatea schimbării în mai bine. Faţă de această stare disperată a populaţiei, mă aşteptam la nişte reacţii necontrolate, egoiste, iritate, gata în orice clipă de explozie, sau din contră, leşinate de inaniţie, sărăcie şi mizerie, abandonate într'o mlaştină a nepăsării, sfidate de opulenţa corupţilor, excrocilor, mafioţilor de tot felul, care calcă peste sufletul unui popor întreg, cu nerușinarea şi aroganţa ţiganului ajuns împărat.

Se pare însă că neamul acesta românesc are o structură sufletească deosebită, care scapă cercetătorului la prima vedere. Nu ne vom avânta în trecutul istoric, unde ţări încărcate de un trecut glorios ca Elinii sau alte popoare din Asia şi Europa au devenit paşalâcuri turceşti în *"uraganul stârnit de semiluna"*, dar micile principate româneşti n'au putut fi ocupate de Sublima Poartă, care s'a mulţumit doar cu un tribut din partea lor, nici de marele reviriment antifanariot care a dus în final la Unirea Principatelor. Nu vom apela nici la uluitoarea desfăşurare de evenimente care a dus la întregirea României Mari.

Ne vom referi doar la evenimente mai apropiate. Cine ar fi bănuit că în culmea gloriei, Ceauşescu va fi măturat ca luat de un uragan şi înlăturat ca un dintre stricat, fără ca în apărarea lui să acţioneze un singur element din marele angrenaj al apărării şi securităţii personale pe care şi-l crease. O fi fost el un complot internaţional în debarcarea sa, dar fără jertfa tineretului şi ridicarea întregii ţări ca un singur om, Iliescu, Petre Roman şi Silviu Brucan, ar fi sfârşit în faţa plutonului de execuţie ceauşist, dacă întreaga ţară n'ar fi reacţionat, neorganizată de nimeni.

Recent, au avut loc în România două mari calamităţi. Una de otrăvire a apelor râurilor şi mai ales ale Tisei, după apele revărsate dela minele de aur şi a doua, mult mai gravă, inundaţiile provocate în Apusul României de topirea zăpezilor şi a unor ploi intermitente care au acoperit cu ape o bună parte din Ardeal, viiturile distrugând baraje, poduri, sate întregi măturate de furia apelor, care duceau cu ele case, grajduri, vite şi din păcate şi oameni, agoniselile gospodarilor de o viaţă întreagă, luate într'o clipă, iar bieţii oameni abia se mai puteau salva urcându-se în pomi, sau fugind care încotro, înainte de a-i ajunge viitura.

O catastrofă atât de mare era normal să alerteze dela început toate forurile locale, guvernul, parlamentul şi preşedinţia care din prima clipă trebuiau să decreteze, regiunea calamitată şi starea de urgenţă.

Bucureştiul este însă departe de Ardeal, iar ministrul finanţelor, sărind ca o vrabie peste conturile bugetare, le-a găsit pe toate goale şi ajutor din partea statului pentru cei sinistraţi, nici cât negrul sub unghie.

ŞI A FOST ZIUA A DOUA! Postul de televiziune *PRO TV*, din România a trecut atunci la fapte. Dacă guvernului şi parlamentului nu-i pasă, *"NOUĂ NE PASĂ"*. Sub lozinca *"ŞI OAMENII FAC MINUNI"*, anunţată din timp, postul de televiziune respectiv a stat o zi întreagă la dispoziţia celor sinistraţi, anunţând în întreaga ţară, locurile de depozitare a donaţiilor în alimente, îmbrăcăminte, linjerie, pături, cearceafuri, corturi şi orice bun folositor celor în nevoie. Totodată era anunţat şi numărul de cont la bancă pentru depunerile în numerar. Din minut în minut se anunţa valoarea, mereu crescândă, a depunerilor din întreaga ţară.

Rezultatul a fost peste aşteptări. Un grad de solidaritate neîntâlnit din timpul Revoluţiei din 1989, a solidarizat întreaga tară. Pensionari care abia îşi pot duce traiul dintr'o pensie mizerabilă, muncitori, mulţi dintre ei trăind din ajutorul de şomaj, ţărani, elevi şi eleve de liceu, toţi oameni de bine, cei mai mulţi nevoiaşi la rândul lor, au rupt dela gură şi din strictul necesar, pentru a-i ajuta pe cei căzuţi în nenorocire.

Convoaie de camioane încărcate cu saci de plastic plini cu donaţii, au luat drumul spre Ardeal. Împărţirea bunurilor se făcea prin biserici, cu comitete locale, biserica de data aceasta asumându-şi adevăratul ei rol. În conturile de depuneri s'au colectat în numerar peste un miliard cinci sute de milioane de lei.

Oamenii treziţi ca dintr'un greu coşmar şi-au adus aminte că sunt oameni şi că forţa stă în mâna lor. Dea Dumnezeu ca această conştiinţă să o aibă şi la alegerile din acest an.

Când toată ţara freamătă să-i ajute pe sinistraţi, parlamentarii români, atât cei dela putere cât şi cei din opoziţie şi-au votat aproape în unanimitate mărirea salariilor...

Zahu PANĂ

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:

• Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal"* sau *"Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC

P.O.Box 78010

Westcliffe Postal Outlet

Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

• Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.

•Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

•Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

CRONICA VREMII

TEMNIŢA PITEŞTI
TRAGEDIA STUDENŢIMII ROMÂNE

——Ion BOIERU——

Pentru acei ce se ocupă de sociologie, disciplina ştiinţei politice, etică şi istorie, mai cu seamă în viaţa poporului român, din perioada instalării regimului comunist la conducerea României, nu se poate trece peste întâmplările extraordinare care s'au petrecut în temniţa din Piteşti, unde au fost trimişi, pentru executarea condamnărilor lor, studenţii români, de către Securitatea comunistă. Este un fenomen unic în istoria regimurilor penitenciare din lume.

Este drept că cei mai mulţi dintre studenţii condamnaţi erau membri ai Mişcării Legionare. Erau şi cei mai bine pregătiţi pe plan ideologic, deci cei mai serioşi adversari ai comunismului, care era considerat de Legionari ca un corp străin de viaţa comunităţii naţionale româneşti. Tocmai de aceea, partidul comunist din România a pregătit în cadrul general al intenţiilor sale un program special, diabolic, de a sfărâma în mod radical studenţimea legionară, care cuprindea valori şi personalităţi excepţionale, deoarece cu această studenţime, ideologia marxistă nu se putea măsura într'o luptă deschisă. Studenţimea română era ireductibilă. Studenţimea română avea un trecut de mari încercări şi lupte pe care le-a purtat împotriva pericolului comunist care ameninţa să cucerească Ţara Românească, după instaurarea regimului bolşevic din Rusia ţaristă.

De aceea, îndată ce au fost propulsaţi la guvernarea ţării, de către armatele roşii pe teritoriul României, comuniştii au elaborat un plan inuman, necunoscut în istoria popoarelor europene, de lichidare a adversarilor, pe care îi considerau cei mai periculoşi. Prin arestări şi condamnări în temniţe, fiind privaţi de libertate, studenţii nu mai puteau să lupte deschis, cu comunismul străin de neamul românesc.

Mai mult decât atât, adevăratul obiectiv al partidului comunist din România era să distrugă complet această studenţime, fără nici un fel de milă.

S'au scris destule cărţi şi articole documentare despre aşa-zisele reeducări, ale comuniştilor din România la care erau supuşi, mai ales, tinerii legionari, din universităţi la Piteşti şi Gherla. Şi se vor mai scrie şi în viitor.

Acum, vrem să prezentăm ultima carte care ne-a căzut în mâini, despre reeducarea dela Piteşti. Este vorba despre cartea lui Aurel Vişovan cu concursul lui Gheorghe Andreica intitulată: *DUMNEZEUL MEU, DUMNEZEUL MEU, PENTRU CE M'AI PĂRĂSIT?*

Cartea este excepţională şi semnificativă, atât prin conţinutul datelor pe care le cuprinde asupra fenomenului de tragedie al procesului de reeducare cât şi prin felul de a expune întâmplările printr'o manieră personală de a sublinia esenţialul fiecărui moment, care se desfăşoară într'o succesiune halucinantă de tragedii şi cruzimi necunoscute în istoria poporului român.

În cuprinsul cărţii suntem introduşi treptat în toate etapele detenţiei, dela arestare, până la regimul închisorilor prin care a trecut împreună cu camarazii lui adunaţi din toată ţara. Totul decurge într'o prezentare panoramică, cu emoţiile, dezbaterile de conştiinţă, cu frământările sufleteşti, cu disperările şi cu speranţele care încolţeau numai în clipele de rugăciune şi intimitate cu Dumnezeu, toate acestea încadrate în zonele necuprinse ale irealităţii, pe care nu o puteau înţelege, în structura ei, tragică şi absurdă. Căci nu puteau înţelege comportamentul camarazilor lor, pe care-i cunoscuseră bine, întru totul în alte forme de existenţă, înainte de intrarea în închisoare, şi, acum, pe neaşteptate se trezeau cu aceşti camarazi, sărind asupra lor şi lovindu-i cu multă cruzime, cerându-le să declare tot ce nu au declarat în anchete. Şi apoi venea ŢURCANU, care era şeful întregului proces de re-educare şi domina întreaga închisoare, deşi era deţinut ca toţi ceilalţi, dar avea protecţia Administrării Penitenciarului, recte a Securităţii, care era atotputernică. Metoda de tortură era satanică, şi urmărea să transforme sufletul, mintea şi credinţele fiecărui deţinut până la crearea unui om nou, comunist care îşi reneagă toată bogăţia spirituală de până atunci, adoptând învăţăturile marxiste şi aşa-zisa morală comunistă, imorală, anti-creştină, anti-românească şi anti-umană.

În fiecare etapă, în care ne introduce autorul, găsim aspecte noi ale noului tip de om pe care vroia să-l creeze partidul comunist din România, după chipul şi asemănarea bolşevicului sovietic. Această prezentare pe etape este făcută cu măiestrie de autor, căci are o admirabilă filiaţie de idei, şi o foarte bună intrare în scenă a tuturor persoanelor despre care este vorba, cu toate caracteristicile lor.

Unii sunt călăii re-educării şi alţii sunt victimele lor, dintre care, din cauza torturilor extraordinare, unii au devenit şi ei bătăuşi, căci şi-au pierdut identitatea personală. A fost desfiinţat omul din ei şi a devenit ne-om. Era o drăcească întreprindere cu scopul de a distruge sufletul românesc al tineretului care avea o ideologie bine definită, bine structurată şi coerentă.

Desfăşurarea acestor re-educări are o dimensiune tragică, cu caracter unic, specific educaţiei şi mentalităţii comuniste, adusă din Rusia Sovietică.

Şi, nu s'a dezvoltat decât în România, pentrucă numai România avea un tineret cu o educaţie creştină şi naţională, dintre toate ţările de după Cortina de Fier, şi avea o structură antagonistă celei comuniste, de tip moscovit. Acest tineret nu putea fi îngenunchiat cu simple momeli şi ademeniri comuniste şi, atunci, s'a trecut la măsuri radicale, care nu puteau să dea greş, în conceptia slăbănoagă a comuniştilor. Şi, totuşi, metoda a dat greş: numai un număr limitat au căzut din cauza presiunilor la care au fost supuşi, adică au fost torturaţi până ce şi-au pierdut conştiinţa, şi nu mai aveau nici un pic de luciditate. Mulţi au murit, au preferat să moară, sau s'au sinucis, dar nu au acceptat normele şi sclavia comunistă. Jertfa lor a fost şi este cutremurătoare. Şi cutremurătoare este şi suferinţa îndurată de toţi acei care au fost supuşi torturilor celor mai diavoleşti. Acei care nu au mai avut mijloace să rămână integri, nu sunt vinovaţi de actele lor după ce au fost scoşi din condiţia umană de rezistenţă.

Oare câţi dintre oamenii politici de azi, pot înţelege acest lucru cu inima curată şi fără părtinire? Nimeni nu le cere nici o compătimire, şi nici măcar respect. Ei au nevoie de respectul numai al acelora care au inima de Români.

În orice caz, nu de respectul acelora care şi azi continuă să fie asociaţi mentalităţii şi propagandei comuniste şi utilizează şabloane din arhivele de denigrare a celor mai strașnici si neînfricaţi luptători ai rezistenţei naţionale din temniţele comuniste, fie ei deţinători ai puterii de azi, dela zonele de guvernare până la oficiile Serviciilor Secrete, unde se pare că se mai găsesc multe rămăşiţe ale fostei Securităţi.

NU UITAŢI ! REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $ 50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$ 40 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$ 35 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

NOTE ŞI COMENTARII

PARTIDUL UNIC AL CORUPŢILOR

Aparent, după Revoluţia Tineretului din Decembrie 1989, în România s'a acordat libertatea de organizare şi funcţionare a sistemului pluralist, luând fiinţă partidele politice, interzise din 1938 de către fostul rege Carol al II-lea şi vieţuind un scurt intermezzo între 1944-1947.

Au apărut, trezite din somnul letargic, numele unor vechi partide politice care au activat înainte de război: partidul naţional ţărănesc şi partidul liberal, cosmetizate după noua modă. PNŢ şi-a adăugat în coadă şi titulatura de *"creştin şi democrat"* - PNŢcd, întâi cu litere mici pentru *"creştin şi decmocrat"*, dar mai târziu ridicându-le şi pe ele cu rangul de majuscule, pentru ochiul alegătorului: PNŢCD.

Numărul celor care vroiau *"fericirea"* României era însă prea mare şi vederile lor erau prea diferite de felul cum trebuia guvernată ţara şi în câteva luni după Decembrie 1989, în România au luat fiinţă circa 200 de partide, partidulețe, mini şi micro partide, care mai de care cu reţeta lor de fericire şi bună stare, cum nici cei mai versaţi fachiri nu puteau gândi.

Aşa au apărut: partidul pensionarilor, partidul automobiliştilor, al ecologiştilor şi marele partid al liber-schimbiştilor, care l-a făcut să tresară de bucurie - acolo unde se află - pe nemuritorul Caragiale.

Reţeta puzderiilor de partide nu era nouă. Ea venise odată cu tancurile sovietice care au *"eliberat"* România după 23 August 1944 când, din puietul comunist ajuns la uscăciune, îngrăşat cu gunoi marxist leninist, au dat lăstarii: Apărării Patriotice, Uniunii Patrioţilor, MADOSZ, Partidul Naţional Popular, Frontul Plugarilor şi alte uniuni şi fronturi obscure, hrănit cu biberonul de NKVD-ul eliberator.

Puse pe treabă, partidele de după 1989, au chemat minerii şi ţara la trei mari alegeri libere şi nesilite de nimeni, iar spiritul imparţial dar partinic al alegătorilor valahi a ales la numai câteva luni dela împuşcarea ceauşeştilor şi aruncarea la gunoi a carnetelor de partid comunist, pe mai comuniştii decât cel împuşcat, conduşi de rânjetul ţiganului din Oltenița, omul cu studii la Moscova, coleg de perestroikă, glasnost şi kgb, cu Mişa Gorbaciov, care a interzis Ruşilor să mai bea vodcă şi a ajuns cu voia lui Ronald Reagan, cavaler de Malta...

Ofuscat pe ţară că nu l-a ales preşedinte, după ce consoarta sa se recomandase la o coafeză din New York drept *"First Lady a României"* şeful partidului liberal, Radu Câmpeanu, a tras cu ochiul spre masa cu bucate iliesciene, unde ghiftuiţii aleşi ai poporului răgâiau de sătui. Bunuri şi băuturi pe masă berechet şi flămânzitul de pe malurile Senei uitând de brătieni, dar cu Tătărescu în gând, s'a repezit la masa lui Ilici, până nu i-o lua altul înainte. Ce s'a ales după aceea din PNL care s'a pulverizat ca o grenadă explodată, rămâne treaba cronicarilor.

Ţinuţi în chingi de Corneliu Coposu, flămânzii pnţcd-işti au stat cuminţi la locurile lor, numărând în gând zilele de agonie ale ultimului mohican, iar după plecarea *"seniorului"* spre cele veşnice şi-au luat inima în dinţi şi au pornit într'o Convenţie Democrată la startul mult aşteptat pentru cucerirea medaliilor Puterii.

Ţara bolea, stoarsă de căpuşi şi lipitori, flămândă şi istovită, dar trăia încă.

Se pare însă că Ţara Românească este mai bogată decât Egiptul antic. În Egipt, după cum *"Biblia ne povesteşte"* au fost şapte ani de recolte bogate şi bună stare, după care au urmat cei şapte ani de secetă şi sărăcie.

În România, deşi nu au existat ani de bogăţie şi bună stare, totuşi de zece ani, *"vacile slabe"* au tot păscut bruma de avere avută mai înainte şi cine ştie cât va mai dura până când şi pământul şi vistieria statului şi sondele şi pădurile vor rămâne pământ sterp şi neroditor.

Nostalgia dictaturii sau o amnezie generală a făcut ca în România, la ora aceasta să nu existe decât un singur partid care guvernează ţara de zece ani încoace: Partidul Unic al Corupţilor. Nu există nici un fel de diferenţă dintre corupţii pedeseriști, pediști, peremiști etc., şi corupţii penețecediști, peneliști, udemeriști şi alţi işti...

Corupţii de ieri sunt acoperiţi de corupţii de astăzi, iar corupţii de astăzi vor fi acoperiţi de corupţii de mâine.

Partidele politice sunt lipsite de ideologie, soluţii economice, financiare, investiţii, asigurări sociale, programe de dezvoltare, apărare şi securitate naţională, sănătate şi altele. Statutele lor sunt literă moartă pentru amăgit alegătorii. O solidaritate de clan, organizarea de tip mafiot, lovituri gangstereşti şi trădări la toate nivelele, îi uneşte pe cei dela guvern cu cei din opoziţie într'un tot indestructibil, ale cărui acţiuni malefice se răsfrâng asupra întregii populaţii...

În acest an vor avea loc noi alegeri în România. Alegătorii, în mare procent, nu s'ar prezenta la vot, dar toaleta democratică trebue făcută şi indiferent cine va câştiga formal, adevărata putere va fi tot în mâinile unicului partid neînregistrat la vot: Partidul Unic al Corupţilor din România.

Ocroteşte Doamne, Neamul Românesc.

George AUGUSTIN